

CECELIA AHERN

Anul în care
te-am
întâlnit

Cecelia Ahern

*Anul în care te-
am întâlnit*

Traducere din limba engleză de
Martin Zick

ALLFA
2015

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

THE YEAR I MET YOU

Cecelia Ahern

Copyright © Cecelia Ahern 2014

ANUL ÎN CARE TE-AM ÎNTÂLNIT

Cecelia Ahern

Copyright © 2015 Editura ALLFA

ISBN ePub: 978-973-724-989-0

ISBN PDF: 978-973-724-990-6

ISBN Print: 978-973-724-956-2

Redactare: Elena Georgescu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512, București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție:

021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:

comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern este o tânără irlandeză care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc (P.S. I Love You*, 2004; ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de țări și ecranizat, devenind instantaneu

un succes internațional.

Următoarele romane s-au bucurat de aceeași primire din partea cititorilor, fiind traduse pe toate continentele și vândute în peste 15000000 de exemplare.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern puteți afla urmărindu-i conturile de Twitter – @Cecelia_Ahern – și Facebook – Facebook.com/CeceliaAhernofficial –, precum și pagina de internet: www.cecilia-ahern.com.

„Când încep să scriu o carte,
motivația mea
sunt personajele. Mă îndrăgostesc
de ele,
nu pot să mi le scot din minte și
nu am
liniște până când povestea lor nu

e spusă.

Vreau să le ajut să își găsească
împlinirea.“

Cecelia Ahern

Pentru prietena mea Lucy Stack
*Tocmai când se gândea că lumea
s-a terminat,
omida a devenit fluture...*

*Ne bucurăm de culmea gloriei
nu atunci când nu cădem,
ci atunci când ne ridicăm
de fiecare dată după ce am căzut.*

Confucius

Iarnă

*Anotimp între toamnă și
primăvară,
care în emisfera nordică
are cele mai reci luni ale anului:
decembrie, ianuarie și februarie.*

*Perioadă de inactivitate și
degradare.*

1

Aveam cinci ani când am aflat că o să mor.

Până atunci nici măcar nu-mi trecuse prin cap că n-o să trăiesc veșnic. De ce mi-ar fi trecut? Subiectul morții mele nu-mi ajunsese niciodată la urechi.

Cunoștințele pe care le aveam despre moarte nu erau deloc puține. Cărășeii aurii mureau. Știam deja asta. Mureau dacă nu-i hrăneai, dar mureau și dacă le dădeai prea mult de mâncare. Câinii mureau când ieșeau în stradă în fața mașinii. Șoriceii mureau când cedau ispitei din capcana pusă în debaraua de la

parter. Iepurii mureau când scăpau din cușcă și cădeau pradă vulpilor rele. Descoperisem că animalele mor, dar asta nu mă alarma nicidecum. Chiar dacă aveam cinci ani, îmi dădeam seama că erau animăluțe care făcuseră o prostie. Iar eu nu aveam de gând să fac prostii.

Așa că am fost foarte tulburată când am aflat că și eu o să mor.

Se pare că, dacă m-aș fi dovedit norocoasă, aveam să mor așa cum murise bunicul. La bătrânețe. Mirosind a tutun de pipă și a vânturi, cu bucățele de șervețel prinse în țepii de pe buza superioară, după ce își sufla nasul. Avea dungi negre sub vârfurile unghiilor, din cauza muncii în grădină. Spre colțuri,

albul ochilor era îngălbenit; aducea cu pietricelele din colecția unchiului, pe care sora mea obișnuia să le bage în gură și uneori le mai și înghițea, făcându-l pe tata să se repeadă la ea și să o strângă, înfășurându-și un braț în jurul burticii, până când pietricica sărea înapoi afară. La bătrânețe. Cu pantalonii maro ridicați mult peste nivelul taliei, până aproape de piept, pe care sânii moi și căzuți arătau aproape ca unii de femei, cu o umflătură proeminentă pe un crac al pantalonilor. La bătrânețe. Nu, nu aveam de gând să mor așa cum murise bunicul. Iar din câte auzisem, moartea la bătrânețe era cel mai bun scenariu.

Am aflat de inevitabila mea moarte de la vărul meu Kevin, în

ziua înmormântării bunicului. Stăteam pe iarbă, în capătul grădinii imense, și beam limonadă din păhărele de plastic, cât mai departe cu putință de părinții noștri îndurerăți, care arătau ca niște cărăbuși în ziua cea mai fierbinte din an. Printre firele de iarbă mai lungi ca de obicei se înălțau păpădii și margarete. În ultimele săptămâni bunicul zăcuse, și nu se putuse ocupa de grădină. Îmi amintesc că îmi părea rău pentru el, că miera ciudă că le arătam vecinilor și prietenilor minunata grădină din spate tocmai în ziua în care nu era nici pe departe atât de frumoasă ca atunci când o îngrijea el. Probabil că nu îl deranja să nu fie de față – nu-i plăcea să vorbească prea mult –,

dar dacă ar fi fost acolo ar fi putut să le-o prezinte cum se cuvine, și apoi să se retragă într-un colț, departe de toți, ca să asculte laudele. Eventual de sus, prin fereastra deschisă. Ar fi pretins că nu-i pasă, dar i-ar fi păsat. S-ar fi văzut asta în zâmbetul lui mulțumit, care s-ar fi asortat cu petele verzi de pe genunchii pantalonilor și cu unghiile înnegrite. Cineva, o doamnă în vârstă cu un rozariu înfășurat pe încheietură, spunea că simte prezența lui în grădină, dar eu n-o simțeam. Eram sigură că nu e acolo. Ar fi fost atât de supărat pentru aspectul grădinii încât n-ar fi suportat să stea.

Bunica mai spunea din când în când „Floarea-soarelui e foarte frumoasă, Dumnezeu să-l

odihnească“ sau „N-a apucat să vadă petuniile înflorite“. La care deșteptul de văru-meu a mormăit:

— Da, acum e îngrășământ.

Tuturor le venea să râdă. Întotdeauna râdeau de ce spunea Kevin, pentru că el era mișto, era cel mai mare, avea cu cinci ani mai mult decât mine. Avea vârsta la care poți spune lucruri crude și răutăți pe care ceilalți nu îndrăznesc să le spună. Chiar dacă nu spunea ceva caraghios, aveam grijă să râdem, pentru că dacă nu râdeam deveneam imediat ținta cruzimii lui, așa cum s-a întâmplat și cu mine în ziua aia. Nu mi s-a părut caraghios faptul că bunicul era sub pământ și ajuta la creșterea petuniilor, dar nu mi s-a părut

nici că e o mostră de cruzime. Observația mi se părea frumoasă, într-un fel. Împlinită minunat și corectă. I-ar fi plăcut și bunicului foarte mult, mai ales că degetele lui groase nu mai puteau ajuta cu nimic florile din grădina frumoasă care fusese pentru el centrul universului.

Dragostea bunicului pentru grădină a făcut ca eu să fiu numită Jasmine¹. Când a venit s-o vadă pe mama la spital, după nașterea mea, i-a adus un buchet de flori rupte de pe grătarul din lemn care acoperea zidul din spate al casei. Le învelise într-un ziar pe care nu se mai putea vedea nimic din cauza apei care se scursese de pe codițe. Nu erau iasomiile de vară, a căror aromă o apreciem la lumânările

parfumate și la odorizante. M-am născut iarna, așa că erau niște iasomii de iarnă, cu lăstari în formă de stea, care dădeau culoare grădinii cenușii. Nu cred că bunicul se gândise la vreo semnificație și nu știu dacă s-a simțit onorat de gestul mamei de a mă numi după florile pe care i le adusese el. Cred că i s-a părut un nume ciudat pentru un copil; era un nume făcut pentru darurile naturii din grădina lui, nu pentru persoane. Îl chema Adalbert, după numele unui sfânt care a trăit în Irlanda, și al doilea nume era Maria; nu cred că bunicul era obișnuit cu nume care nu apăreau în Biblie. În iarna precedentă, când se născuse sora mea Heather, îi adusese mamei un buchet de

iarbă-neagră², altă plantă care dădea culoare grădinii iarna. Nu știu dacă datorită felului său de a fi, dar cred că oamenii care în general sunt tăcuți au ceva magic, și cunoștințe care oamenilor mai expansivi le lipsesc; că atunci când *nu* spun ceva înseamnă că în minte au niște gânduri foarte importante. Poate că sub aparenta lor simplitate se ascunde un mozaic de gânduri frumoase, iar unul dintre ele este al bunicului Adalbert, care a vrut ca pe mine să mă cheme Jasmine.

În ziua aceea, în grădină, Kevin a interpretat absența râsului meu ca pe o respingere a glumei lui despre moartea bunicului. Nimic nu-i displăcea mai mult decât asta, așa că mi-a

aruncat o privire cruntă și mi-
zis:

— Și tu o să mori, Jasmine.

Eram șase copii, iar eu eram cea mai mică. Câțiva pași mai încolo sora mea se învârtea. Îi plăcea să fie amețită și să cadă din picioare. Pe gleznă aveam o coroniță de margarete, iar în gât un nod atât de mare încât mă gândeam că am înghițit unul dintre bondarii uriași care se ospătau din florile care ne înconjurau. Am lăsat gândul dispariției mele să se ducă la fund. Ceilalți erau șocați de ce auziseră, dar în loc să-mi sară în ajutor și să nege anunțul care suna ca o prevestire, m-au privit cu tristețe, dând din cap. *Da, așa e, se citea în privirile lor. O să mori, Jasmine.*

Pentru că tăceam, Kevin mi-a răsucit cuțitul și mai tare în rană. Nu numai că aveam să mor, dar înaintea de asta avea să mi se întâmple ceva cumplit, în fiecare lună, pentru tot restul vieții: ciclul. Cu dureri insuportabile și agonie. Am aflat atunci cum sunt făcuți copiii, dintr-o descriere atât de amănunțită și care mi s-a părut atât de urâtă încât nu mi-am mai privit părinții în ochi preț de o săptămână. Iar la urmă vărul meu a pus puțină sare pe rană: m-a anunțat că nu există Moș Crăciun.

Am încercat să uit acele lucruri, dar n-am putut.

De ce îmi amintesc de episodul acela? Ei bine, de acolo *am pornit*. De acolo m-am format eu, așa cum mă cunosc și așa

cum mă cunosc ceilalți. Viața mea a început când aveam cinci ani. Gândul că o să mor a sădit în mine ceva ce port și astăzi: conștiința faptului că, deși timpul e infinit, timpul *meu* e limitat. Timpul *meu* se termină. Mi-am dat seama că ora mea și ora altcuiva nu sunt egale. Nu le putem cheltui în același fel. Ceilalți pot face ce vor cu timpul, dar nu trebuie să mă târască pe mine în afacerile lor – nu am timp de pierdut. Dacă vrei să faci ceva, trebuie să faci pe loc. Dacă vrei să spui ceva, trebuie s-o spui pe loc. Și, cel mai important lucru, trebuie s-o faci chiar tu. E viața ta, tu mori, tu o pierzi. Am lucrat într-un ritm care mă lăsa fără suflare, prea obosită pentru a mă găsi pe mine însămi. Multă

vreme m-am vânat pe mine însămi, dar de puține ori m-am prins – eram rapidă.

M-am ales cu multe în seara aceea, nu numai cu margaretele de la încheieturi și de prin păr. Inima îmi era plină de spaimă, dar nu după multă vreme am scăpat de acea spaimă, într-un fel care îi este la îndemână doar unui copil de cinci ani. M-am gândit întotdeauna la moarte ca la bunicul Adalbert Maria sub pământ, îngrijindu-și grădina chiar dacă lipsea din ea. Și am învățat ce este speranța.

Chiar și după moarte, culegi ce ai semănat. Și așa am ajuns să mă pricep la semănat.

¹ „Iasomie“.

² *Heather* este un nume propriu, dar și numele popular al plantei cunoscute la noi sub numele „iarbă-neagră“.

2

Am terminat cu slujba. *Am fost concediată*, cu șase săptămâni înainte de Crăciun. După mine, e un gest al naibii de josnic să dai pe cineva afară în perioada aia. Au angajat o femeie care să mă concedieze. Era dintr-o agenție de specialitate și avea pregătire în scopul ăsta, așa că nu se creau scene dramatice, nu deschidea nimeni vreun proces, iar ei scăpau de momentele stânjenitoare. Tipa m-a scos la masă, într-un loc foarte liniștit, m-a lăsat să-mi comand salata – ea și-a luat o cafea neagră – și pe urmă, foarte calmă, s-a uitat la

mine cum practic mă înecam cu un cruton în timp ce ea îmi dădea vestea. Presupun că Larry știa că n-o să accept vestea dacă vine din partea lui sau a altcuiva din firmă. Că o să încerc să-i fac să se răzgândească, o să le trântesc un proces sau pur și simplu lucrurile de prin birouri. Încercase să mă facă să plec cu demnitatea întreagă, dar eu nu simțeam nici urmă de așa ceva când am plecat. Concedierea nu e un secret. Puteam să le spun și celorlalți asta, dar bănuiam că deja știu. Mă simțeam stânjenită. Sunt stânjenită.

Îmi începusem serviciul la contabilitate. Aveam douăzeci și patru de ani când mi-am început serviciul la Trent & Bogle, o corporație la care am rămas un

an. După care m-am mutat la Start It Up, unde am fost consilier financiar pentru oamenii care voiau să-și deschidă o afacere. M-am ales de acolo doar cu revelația că orice eveniment are întotdeauna două povești: aia publică și aia adevărată. Povestea mea spune că am plecat de acolo după un an și jumătate și mi-am început propria afacere, inspirată de cei care trecuseră prin biroul meu. Eram copleșită de dorința de a-mi pune ideile în practică. Adevărul este că mă iritau toți cei care făceau lucrurile pe dos. Pentru mine nu conta decât eficiența, așa că mi-am pornit propria afacere. A avut un asemenea succes încât cineva a făcut o ofertă de cumpărare. Așa că am vândut-o. Pe urmă mi-am

făcut altă afacere, și iar am vândut. Următoarea idee mi-a venit imediat. A treia oară nici măcar n-am avut timp să-mi dezvolt ideea, pentru că rivalilor le-a plăcut conceptul – sau pur și simplu nu suportau gândul concurenței – și au cumpărat imediat. Așa am ajuns să am relații de serviciu cu Larry, cu ultima afacere proaspăt-deschisă și cu singura slujbă de la care am fost concediată vreodată. Conceptul afacerii nu fusese ideea mea, ci a lui Larry, dar ideea o dezvoltaserăm împreună. Eram cofondator, și hrănisem acel copil de parcă ar fi venit din pântecul meu. Îl ajutasem să crească. Îl văzusem crescând, împlinindu-se, dincolo de orice vis. Mă pregăteam pentru

momentul în care aveam să vindem. Dar nu s-a întâmplat asta. Am fost concediată.

Afacerea se numea Idea Factory³. Ajutam organizațiile să-și dezvolte propriile idei importante. Nu eram o simplă firmă de consultanță. Fie luam ideile lor și le făceam mai bune, fie veneam cu ideile noastre, le dezvoltam și le puneam în practică. Marea idee putea fi pur și simplu *Daily Fix*⁴, un ziar al unei cafenele care se adresa comunității locale de oameni de afaceri, scriitori și artiști, sau decizia unui sex shop de a vinde înghețată. Cea din urmă a fost ideea mea, și s-a bucurat de un succes enorm, personal și profesional. În timpul recesiunii nu ne-am luptat să supraviețuim

– am înflorit. Pentru că cine voia să mai facă afaceri în acel climat avea neapărat nevoie de un lucru: imaginație. Vindeam imaginație, și ne plăcea asta.

Analizând situația mai târziu, în zilele în care stăteam pe dreapta, mi-am dat seama că relația cu Larry începuse să se strice de ceva timp. Eu o țineam una și bună, probabil fără să-mi dau seama, pe linia „vindem compania“. Mai făcusem asta de trei ori. Dar el voia să o păstreze. Privind în urmă, îmi dădeam seama că era o mare problemă. Cred că am cam exagerat cu căutarea clienților. Îmi dădeam seama într-un fel că el nu vrea să vândă, iar atitudinea mea îl puneam sub presiune. Scopul lui era să crească în continuare, pe

când al meu era vânzarea. Abia așteptam să mă apuc de altceva. Eu mă hrăneam cu ideea că nu mai e mult până când o să ne luăm la revedere, iar el se hrănea cu ideea stabilității. Dacă te uitați la felul în care se purta cu soția și cu fata lui, îți dădeai seama că stabilitatea însemna aproape totul pentru el. Se ținea bine, nu ceda nimic din ce era *al lui*. În orice caz, nu-i plăcea să cedeze controlul.

Am treizeci și trei de ani și am lucrat la firma asta patru ani. Fără o zi de concediu medical, fără să mă plâng, fără acuzații, fără să privesc un avertisment, fără vreo legătură nepotrivită – cel puțin dintre cele care ar fi făcut rău companiei. Am sacrificat totul pentru serviciu, și

mai ales beneficiile financiare, pentru că mă așteptam ca mașinăria la care lucram să-mi dea înapoi ceva onorabil. La început am crezut că nu e nimic personal în gestul concedierii. Asta pentru că nu mai fusesem concediată niciodată, deși îi concediasem pe alții. Pe urmă am înțeles că e o chestie personală, fiindcă serviciul era viața mea. Prietenii și colegii mă sprijineau fără nicio rezervă, ceea ce mă făcea să cred că dacă o să mă îmbolnăvesc vreodată de cancer o să fiu nevoită să mă tratez singură, fără știrea cuiva. Mă făceau să mă simt ca o victimă. Se uitau la mine de parcă mă pregăteam să mă urc în avionul de Australia, pentru a fi o altă persoană supracalificată care o să

ajungă să lucreze într-o fermă de pepeni. N-au trecut nici două luni și deja îmi pun la îndoială capacitățile. Nu am nimic de făcut, nu mă duc nicăieri zi de zi. Mă simt de parcă aș trăi din pomana cuiva. Știu că e doar o chestiune temporară, că o să-mi revin, dar așa mă simt. În primul rând pentru că sunt plictisită. Stilul meu de viață e activ, iar în ultima perioadă nu am făcut nimic.

Toate lucrurile pe care visasem să le fac în zilele active au fost făcute. Am cumpărat o vacanță la soare imediat după Crăciun, așa că sunt bronzată și răcită. M-am întâlnit cu prietenele, care sunt toate proaspete mămici, în concediu de maternitate, și se gândesc să nu

se mai întoarce niciodată la muncă. Ne bem cafeaua la o oră la care n-am mai fost niciodată într-o cafenea din oraș. Mă simt de parcă aș chiuli de la școală. Și mi-a plăcut. De câteva ori. Pe urmă n-a mai fost așa de plăcut. Îi studiez pe cei care ne serveau cafeaua, curăță mesele, pregătesc sendvișurile. Muncitori. Toți muncesc. Iar eu trebuie să văd poze cu nou-născuți drăgălași. Cei mai mulți sunt întinși pe păturele colorate, se trag de degetele de la picioare și se întorc pe o parte, luptându-se apoi să revină pe spate. La început e plăcut să-i privești.

În șapte săptămâni am fost rugată de două ori să fiu nașă, de parcă asta m-ar ajuta să-mi ocup timpul. Ambele cereri au fost

atente și sincere, așa că m-am simțit mișcată, dar dacă aș fi lucrat, probabil că nu m-ar fi rugat nimeni să fiu nașă, fiindcă n-aș fi avut timp de vizite. Cererile au avut legătură cu faptul că nu lucrez. Sunt cea pe care prietenele o sună când ajung la capătul răbdărilor, obosite și nedormite, mirosind a vomă de copil. Vorbesc la telefon cu voce joasă, care îți face pielea de găină. Se plâng că nu mai au niciun moment pentru ele, așa că dau fuga și stau cu copilul până când mama face un duș. Mi-am dat seama că un duș de zece minute și darul de a merge la baie fără nicio grabă fac pentru un părinte mult mai mult decât niște simple acte de igienă personală.

Îmi sun sora, ceea ce înainte

nu făceam niciodată. E foarte surprinsă și mă întreabă mereu cât e ceasul, pentru că de câte ori eram cu ea mă uitam întruna la ceas. Am făcut cumpărăturile pentru Crăciun pe îndelete. Ba chiar am cumpărat felicitări și le-am pus la poștă – la timp, pe toate două sute. Am preluat și lista de cumpărături a tatei. Întotdeauna am fost foarte eficientă. Sigur, îmi place și să stau. Mi-a plăcut foarte mult vacanța la soare, în care n-am făcut decât să stau pe plajă. Dar s-a terminat, și am nevoie de un scop. De niște obiective. De niște provocări. Trebuia să fiu de folos. Trebuia să fac ceva.

Mi-am iubit slujba, dar pentru a nu mă mai simți prost fiindcă nu lucrez mă gândesc la lucrurile de care nu o să-mi fie dor

niciodată.

Lucram în general cu bărbați. Cei mai mulți erau cocoși, alții erau simpatici, iar câțiva chiar îmi plăceau. Nu mi-aș fi dorit să petrec vreo oră cu ei după program, ceea ce ar putea însemna că ce spun în continuare nu are sens. Dar are. Dintr-o echipă de zece bărbați, m-am culcat cu trei. Dintre cei trei, cu doi îmi pare rău că m-am culcat. Celălalt regretă foarte tare faptul că s-a culcat cu mine. Din nefericire.

Nu mi-e dor de colegii de muncă. Mă deranjează oamenii în general. Mă deranjează faptul că mulți sunt atât de lipsiți de bun-simț, că au păreri atât de înapoiate și de părtinitoare, că sunt cumplit de frustrați, de prost

informați și de periculoși. Nu suport să-i ascult. Nu sunt îndărătnică. Îmi plac glumele incorecte politic atunci când e momentul potrivit și când e limpede că gluma îl face de râs pe ignorantul care crede așa ceva. Când o persoană spune o poantă incorectă politic și crede că e adevărată, nu mai e nimic caraghios. E ofensator. Nu-mi plac dezbaterile despre ce e bine și ce nu. Prefer ca fiecare să știe deja asta. Și asta spune multe despre cei șapte ani de-acasă și despre bun-simț.

Faptul că nu mai am serviciu mă face să dau piept cu ce urăsc mai mult la ceilalți și la mine. La serviciu mă puteam ascunde, mă puteam gândi la altceva. Fără serviciu, trebuie să fac față

lucrurilor, problemelor, să găsesc căi pentru a rezolva chestiuni pe care le-am evitat multă vreme. Și aici intră și cartierul în care m-am mutat în urmă cu patru ani și cu care nu am avut nimic de-a face. Până acum.

Sau ce se întâmplă noaptea. Habar n-am dacă înainte nu se întâmpla asta, dacă a luat amploare sau dacă pur și simplu inactivitatea m-a făcut să fiu fascinată de asta. La zece seara nu mă mai despart decât două ore de distracția mea nocturnă.

E seara Anului Nou. Pentru prima oară în viață sunt singură. A fost alegerea mea, din câteva motive. Mai întâi pentru că vremea e atât de proastă încât nu suport să ies, mai ales după ce aproape am fost decapitată de ușa

când a venit băiatul ăla viteaz care a avut curajul să se avânte în urgie ca să-mi aducă mie mâncarea thailandeză. Totul era amestecat și sosul se vărsase pe fundul pungii, dar n-am avut inima să mă plâng. Privirea lui care tânjea după căldura și siguranța casei mele m-a împiedicat să spun ceva despre starea pachetului.

Afară vântul bate atât de tare încât am început să cred că o să smulgă acoperișul. Poarta de la grădina vecinului clămpăne întruna, și încerc să mă hotărăsc dacă n-ar fi mai bine să ies și s-o închid, dar asta ar însemna să suport furia vântului. E cea mai furtunoasă vreme care s-a abătut vreodată prin Irlanda. La fel și în Marea Britanie, și nu peste multă

vreme în Statele Unite. În Kansas sunt minus patruzeci de grade, cascada Niagara a înghețat, iar New-Yorkul a fost asaltat de o masă de aer polar. În comitatul Kerry casele sunt luate pe sus, iar oile au fost împinse de vânt pe faleză, alături de foci. Sunt avertismente de inundații, iar oamenii din zonele de coastă au fost sfătuiți să rămână în casă. Câțiva nefericiți transmit știri de pe țarm, cu buzele vinete de frig. Drumul care duce spre cele mai multe locuri în care trebuia să ajung de obicei e de două zile sub apă. Tocmai când voiam – când *trebuia* – să-mi găsesc ceva de făcut, mama natură m-a țintuit în casă. Știu ce încercă să facă: să mă facă să gândesc. Și a reușit. De asta încep toate gândurile despre

mine cu „poate“. Trebuie să mă gândesc la mine în moduri în care nu am mai făcut-o, și nici nu sunt sigură că e bine să mă gândesc la ele.

Lătratul unui câine de peste drum abia se aude în vânt. Probabil că doctorul Jameson l-a uitat iar afară. Doctorul e cam împrăștiat. Nu știu cum îl cheamă pe câine, dar e un Jack Russell. Îl găsesc adesea alergând prin grădina mea, uneori face și caca, iar de câteva ori a intrat în casă, așa că am fost nevoită să îl vânez și să i-l livrez onorabilului stăpân peste drum. Îi spun „onorabil“ pentru că, la șaptezeci și ceva de ani, are o înfățișare impunătoare. S-a pensionat și e președintele tuturor cluburilor – de șah, de bridge, de golf, de crichet – și, mai

nou, președinte al companiei pentru managementul cartierului, care se ocupă cu măturatul frunzelor, înlocuirea becurilor de iluminat public, paza și alte lucruri de același gen. E întotdeauna bine pus la punct, cu pantaloni călcați, cămașă scrobită și pulovăr cu anchior, pantofi lustruiți și păr bine aranjat. Îmi vorbește de parc-ar expedia propozițiile peste capul meu, cu bărbia ridicată și nările fremătânde, ca un actor amator. Și totuși, nu e niciodată atât de nepoliticos încât să-mi dea motive să fiu și eu nepoliticoasă. E doar distant. Distanța e singurul lucru pe care îl pot atribui unei persoane pe care nu știu de unde s-o apuc. Până în urmă cu o lună nici măcar n-am știut că doctorul

Jameson are un câine. Dar am învățat multe despre vecini în ultimele zile.

Câinele latră în continuare, și încep să mă gândesc dacă nu cumva doctorul a căzut, sau dacă nu cumva l-a purtat vântul în vreo grădină, ca pe trampolinourile pe care le mută de la un vecin la altul. Am auzit că o fetiță s-a trezit și s-a dus să se joace în grădină, iar acolo a dat de un bătrân înghețat. La început a crezut că s-a întors Moș Crăciun, dar pe urmă și-a dat seama că a venit de la numai cinci case distanță.

Nu pot să aud ceva de la petrecerea din josul străzii, cu toate că sunt sigură că domnul și doamna Murphy dau tradiționala petrecere de Anul Nou. Începe și

se termină întotdeauna cu cântece tradiționale irlandeze. Domnul Murphy cântă la bodhran⁵, iar doamna Murphy îl acompaniază cu o voce tristă, de-ai zice că stă pe o tarla cu cartofi putreziți. Invitații îi țină isonul, și se leagă de-ai zice că sunt niște înfomețați care înaintează pe corabie către America, pe o mare furtunoasă. Nu sunt tristă pentru că vântul le poartă cântecele în altă direcție, fiindcă oricum pot asculta gălăgia de la o petrecere din vecini. Câteva cuvinte ale celor suficient de nebuni ca să iasă la fumat pe o vreme atât de rea ajung purtate de vânt în șemineul meu, împreună cu frânturi dintr-o muzică de petrecere ritmată. Sunetele și frunzele se hârjonesc violent

până în pragul uşii de la intrare.

Am fost invitată la trei petreceri, dar nu am putut să mă gândesc la ceva mai rău decât plimbarea de la o petrecere la alta, la găsirea unui taxi pe vremea asta și la sentimentele pe care ți le induc asemenea peripeții. În plus, se presupune că în noaptea de Anul Nou la televizor sunt emisiuni bune, și mi-am propus să le urmăresc și eu, pentru prima dată. Mă înfășor mai strâns în pătura de cașmir și iau o gură de vin roșu. Sunt mulțumită de decizia de a sta singură și mă gândesc că toți cei plecați de acasă sunt nebuni. Vântul mugește din nou și mă întind după telecomandă, dar se sting toate luminile din casă. Sunt în beznă, iar alarma bipăie

furioasă.

Mă uit repede pe fereastră. S-a luat curentul pe toată strada. Spre deosebire de alții, nu mă obolesc să cumpăr lumânări. Am un motiv în plus să orbesc până în dormitor și să mă bag în pat la zece seara. Mă simt lipsită de energie, și nu mă abțin să remarc ironia observației. Mă uit la o emisiune pe iPad, până când se termină bateria, pe urmă ascult muzică la iPod, până când semnalul de baterie descărcată face melodiile imposibil de ascultat. Pornesc laptopul. Când se închide și el, îmi vine să plâng.

Aud o mașină în stradă și îmi dau seama imediat că o să am parte de acțiune.

Cobor din pat și trag draperiile. Pe stradă nu e lumină.

Doar la câteva case se pot vedea lumânări care pâlpaie. În cele mai multe e întuneric. Sunt locuite de oameni peste șaptezeci de ani, care s-au retras la culcare. Mă gândesc că nu pot fi văzută de afară, fiindcă în casă e întuneric. Așa că pot sta la fereastră cu draperiile trase, bucurându-mă de spectacolul care stă să înceapă.

Afară te văd pe tine.

³ „Fabrica de idei“.

⁴ Aprox. „Lipeala de zi cu zi“.

⁵ Instrument muzical tradițional irlandez, asemănător cu o tobă.

3

Nu sunt vreo spioană, dar îmi e greu să nu mă uit la tine. Ești un număr de circ prin simpla apariție, așa că nu mă pot abține să mă uit. Locuim unul peste drum de altul în fundătura asta din nordul Dublinului construită în anii 1970 după modelul unei suburbii americane. În față avem fiecare câte o curte mare, fără garduri vii sau tufișuri care să o separe de alee, fără poartă, fără nimic care să poată împiedica un străin să ajungă imediat la fereastra din față. Curtea din față e mai mare decât cea din spate, așa că întreaga stradă își face o

mândrie din îngrijirea grădinii din față, unde totul e impecabil pe fiecare centimetru. Cu excepția locuitorilor din casa mea și din a ta, pe stradă sunt numai pensionari. Petrec ore nesfârșite în grădină și, pentru că stau afară, toți știu cine vine, cine pleacă și la ce oră. Nu și eu. Sau tu. Nu suntem grădinari, și nici pensionari. Ești cu zece ani mai mare decât mine, dar mulțumită nouă media de vârstă a străzii scade cu douăzeci de ani. Ai trei copii. Nu știu ce vârstă are fiecare, dar bănuiesc că unul e adolescent iar ceilalți au mai puțin de zece ani.

Nu ești un tată bun. Nu te văd niciodată cu ei.

Locuiești peste drum de mine de când m-am mutat, și m-ai

deranjat întotdeauna peste poate, dar faptul că mergeam la muncă în fiecare zi și mă bucuram de ce găseam acolo – măcar de conștiința faptului că sunt lucruri mai importante pe lume – m-a făcut să nu-mi pese, să nu mă plâng și să nu vin la ușa ta ca să-ți trag una.

Mă simt de parcă aș locui în bolul unui caras auriu: tot ce aud și văd peste drum ești tu. Tu, tu, tu. Așa că la două și jumătate dimineața, o oră respectabilă pentru tine, stau cu coatele pe pervaz și cu bărbia în palme, așteptând următoarea ta scenă penibilă. Știu că o să fie una tare, fiindcă e Anul Nou, iar tu ești Matt Marshall, redactor la cel mai mare post de radio din Irlanda, și, chiar dacă nu așa plănuisem, am

ascultat emisiunea ta la telefon înainte să se termine bateria. A fost la fel de grețoasă, necomestibilă, dezgustătoare, urâtă și respingătoare ca întotdeauna. Emisiunea ta, „Microfonul lui Matt Marshall“, care se difuzează de la unsprezece seara la unu dimineața, are cel mai mare număr de ascultători de la radioul irlandez. Ești în topul emisiunilor de zece ani. Când m-am mutat, n-am știut că stai peste drum de mine, dar te-am auzit într-o zi vorbind și mi-am dat seama imediat că tu ești. Oricine își dă seama de asta când îți aude vocea, și de obicei e încântat. Eu sunt dezgustată.

Ai tot ce nu-mi place la un om. Părerile, punctele de vedere,

discuțiile care pretind că rezolvă probleme, dar nu fac decât să incite la furie și să încurajeze comportamentul de turmă. Oferi un loc în care ura, furia și rasismul înfloresc, dar pretinzi că faci asta în numele libertății de discuție. Astea sunt motivele pentru care nu-mi placi. Dar mai am și motive personale, pentru care te disprețuiesc. O să revin asupra lor mai târziu.

Te-ai întors acasă ca de obicei, mergând cu șaizeci pe oră prin cartierul nostru liniștit de pensionari. Ai cumpărat casa de la un cuplu în vârstă care scăpătase. Eu am cumpărat-o de la o văduvă care a murit. Mai degrabă de la copiii ei, care au încasat banii. M-am descurcat bine, fiindcă am cumpărat când

prețurile erau bune, când oamenii se mulțumeau cu ce obțineau, înainte ca prețurile să sară în aer. M-am luptat să nu am ipoteци pe cap, o ambiție încă de când aveam cinci ani: vreau ca ce e al meu să fie cu adevărat al meu, nu să depind de alții și de greșelile lor. Ambele case arată ca în filmele de familie, și amândoi ne luptăm cu cei din conducerea companiei cartierului, care ne acuză că ruinăm aspectul general. Am căzut la pace: pe dinafară casele arată ca în filme în continuare, dar pe dinăuntru sunt renovate. Eu una am încălcat regula privitoare la curtea din față. Dar despre asta mai târziu.

Ai venit în viteză acasă, ai parcat în fața garajului, ca de

obicei, și te-ai dat jos fără să oprești radioul sau motorul. Nu știu dacă ai uitat sau ai de gând să nu stai mult. Luminile sunt aprinse. Singurele de pe stradă. Adaugă efect spectacolului. În ciuda vântului, care s-a mai potolit puțin, se aude fiecare cuvânt al melodiei *Paradise City*. Guns N' Roses. Probabil că 1988 a fost un an bun pentru tine. Eu aveam opt ani, iar tu trebuie să fi avut optsprezece, pariez că purtai tricouri cu ei și aveai numele lor și pe geanta de școală. Pariez că mergeai la discotecă, fumai și dansai toată noaptea, apoi ieșeai și strigai cuvintele cântecelor către cerul nopții. Trebuie să te fi simțit liber și fericit atunci, pentru că îi ascuți des, mai ales când conduci spre casă.

S-a aprins o lumină în dormitorul doctorului Jameson. Probabil o făclie, pentru că se mișcă de colo colo, ca și cum persoana care o poartă ar fi dezorientată. Câinele latră ca nebunul, iar eu mă întreb dacă o să-i dea drumul în casă înainte ca vreo fetiță să-l găsească amețit în grădina ei dimineață și să creadă că e un dar de la Moș Crăciun. Mă uit la lumina care se mișcă la etaj. Se pare că doctorului Jameson îi place să fie întotdeauna la înălțime. Știu asta de la domnul Malone, vecinul de alături, care a venit într-o zi la ușă ca să mă roage să scot tomberonul de gunoi. El și doctorul Jameson sunt conducătorii comunității. Uitasem să scot tomberonul pentru că nu mergeam la serviciu

și pierdusem șirul zilelor, dar faptul că a sunat la ușă ca să-mi amintească m-a scos din sărite. Cu câteva săptămâni înainte nu m-ar fi deranjat. Mi s-ar fi părut util. Dar acum tot ce ține de vecini și de întrajutorare mă calcă pe nervi. Nu am spirit de comunitate. Nu pentru că i-aș întoarce spatele, ci pentru că am fost prea ocupată. Nici nu știam că există și nici nu cerusem să fac parte din ea.

Încerci clanta ușii de la intrare și ești șocat că nu e deschisă pentru tine sau pentru cine știe ce bandit înarmat care ar fi putut să-ți intre în casă. Suni la ușă. Nu o faci niciodată politicos, ci întotdeauna agresiv, ca un mitocan. Soneria ajunge să pară o mitralieră. Soția ta nu deschide

niciodată imediat. Nici copiii. Mă întreb dacă dorm în continuare, pentru că sunt obișnuiți cu zgomotul ăsta. Sau poate sunt toți într-o cameră, încercând să nu ia în seamă zgomotele înfiorătoare de la ușă. În orice caz, nu vine nimeni. Lovești în ușă. Îți place să lovești, petreci aproape toată noaptea făcând asta. Te eliberează de furie și de tensiune. Te învârți prin casă lovind și trântind, inclusiv fiecare fereastră care-ți iese în cale. Îți avertizezi soția cu o voce cântată: „Știu că ești înăuntru!“ De parcă ea ar fi pretins că nu e. Nu cred că pretinde ceva. E evident. Mă întreb dacă doarme sau e trează, gândindu-se pur și simplu că o să pleci. Bănuiesc că valabilă e varianta a doua.

Pe urmă începi să urli. Știi că urăște urletele, fiindcă o deranjează, probabil pentru că vocea ta e atât de distinctă. Și totuși, niciun alt cuplu de pe stradă nu se poartă așa. Nu știu cum de nu ai înțeles asta deja. Pentru prima oară se arată hotărâtă. Dar faci ceva nou. Te duci în mașină și începi să claxonezi.

Văd lumina doctorului Jameson la parter și sper că nu o să iasă pentru a încerca să te calmeze. Fără îndoială ai face ceva nemaivăzut. Ușa doctorului Jameson se deschide și îmi acopăr fața cu palmele, întrebându-mă dacă nu ar trebui să dau fuga să-l opresc. Dar nu vreau să mă implic. Am de gând să urmăresc totul și să nu

intervin decât atunci când lucrurile o iau razna, deși nici atunci nu aș ști ce să fac. Dar doctorul Jameson nu apare. Câinele vine în fugă din spatele casei, e gata-gata să se dea peste cap din cauza ierbii ude, dar până la urmă reușește: a intrat în casă, iar ușa s-a trântit în urma lui. Râd, surprinsă.

Probabil că ai auzit ușa și te-ai gândit că e soția ta, fiindcă încetezi să claxonezi. Pentru o vreme se aude doar muzica. Mă bucura. Claxonul se numără printre cele mai supărătoare lucruri pe care le-ai făcut vreodată. De parcă ar fi așteptat să te calmezi înainte de a te lăsa în casă, soția ta deschide și iese în prag în cămașă de noapte. Pare foarte speriată. În spatele ei văd o

umbră. La început mă gândesc că e cineva la ea și încep să-mi fac griji pentru ce urmează să se întâmple, dar pe urmă îmi dau seama că e fiul tău cel mare. Pare mai în vârstă – bărbatul din casă. Ea îi spune să stea înăuntru, iar el o ascultă. Mă bucur. Nu e nevoie ca situația să devină și mai gravă. Când o vezi, sari din mașină și începi să urli la ea pentru că te-a ținut pe-afară. Întotdeauna țiipi așa la ea. Încearcă să te calmeze, îndreptându-se încet către mașină. Apoi scoate cheile din contact, oprind motorul, muzica și luminile. Ți le scutură în față, spunându-ți că ai cheia de la intrare pe aceeași legătură cu cheile mașinii. Așa îți spune. Dar știai asta.

Dar eu știu, la fel ca ea, că ești

rațional doar când nu bei. Altfel ești un sălbatic. Întotdeauna crezi că ai fost încuiat afară, că ai fost încuiat *intenționat*. Ești tu împotriva lumii, sau mai degrabă tu împotriva casei. Și crezi că pentru a intra poți să faci orice.

Taci, holbându-te la cheile care se leagănă în fața ta, apoi o îmbrățișezi și o acoperi cu sărutări. Nu-ți pot vedea fața, dar o văd pe a ei. Imaginea unei torturi interioare complicate. Râzi și îi treci mâna prin păr fiului tău când treci pe lângă el, de parcă totul ar fi fost o glumă. Iar eu te detest și mai mult, pentru că nu știi să-ți ceri scuze. Niciodată nu-ți ceri scuze. Cel puțin nu din câte văd eu. Când intri în casă vine curentul. Te întorci și mă vezi, pentru că am lăsat lumina

aprinsă în dormitor, așa că am devenit deodată spionul expus.

Te uiți lung la mine, apoi trănțești ușa. După tot spectacolul din noaptea asta, mă faci să mă simt de parcă eu aș fi ciudățenia.

4

Unul dintre lucrurile care îmi plac după Crăciun este că nimeni nu lucrează. Suntem toți la fel. Toată lumea se simte în vacanță. Nu mai trebuie să mă compar cu alții. Dar pe urmă lumea se întoarce la muncă, iar eu mă simt din nou ca înainte de vacanță.

La început am fost șocată, mi se prăbușise întregul sistem, dar până la urmă am simțit că bocitul după viața pierdută s-a încheiat. Sunt furioasă, normal. Îl consideram prieten pe Larry, colegul meu care m-a concediat. Am fost la schi în fiecare vacanță de iarnă, am stat în casa lui de

vacanță din Marbella câte o săptămână în fiecare vară, împreună cu familia lui. Mă număram printre puținele invitate la petrecerile fiicei lui, unde se adunau cele mai frumoase fete din oraș. Făceam parte din micul cerc de apropiați. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că lucrurile o să ia o asemenea întorsătură. În ciuda disputelor adesea aprinse, nu credeam că o să se ajungă la un astfel de final, că o să aibă boașe ca să-mi facă una ca asta.

După furie, a urmat negarea. Nu mai voiam să cred că mi se întâmplase ceva rău. Nu voiam ca pierderea slujbei să mă domine, să mă definească. Nu eu aveam nevoie de slujbă, ci slujba de mine. Și – ghinion! – mă pierduse.

Pe urmă a venit Crăciunul și m-am luat cu evenimentele sociale: cine, petreceri, festivaluri ale băuturii care m-au făcut să mă simt încălzită și amețită și iertătoare. A venit luna ianuarie, și mă simt cenușie, ca vremea de afară, pentru că sunt dominată de un nou sentiment.

Simt că nu sunt bună de nimic, de parcă aș fi rămas fără vreo urmă de respect de sine. Am fost jefuită de rutina mea, de programul care îmi determina orele de somn și de trezire. E greu să stabilești o rutină, iar pentru mine nu mai există niciun fel de reguli, în timp ce toți în jur își văd de treabă. Îmi este foame, la propriu și metaforic. Îmi e foame de ceva de făcut, de un loc în care să merg, dar și de tot ce e prin

bucătărie, pentru că e acolo, chiar lângă mine, în fiecare zi, și nu am altceva mai bun de făcut decât să mănânc. Sunt plictisită. Și chiar dacă mă doare s-o spun, sunt singură. Trece câte o zi întreagă fără să iau legătura cu cineva, fără să vorbesc. Uneori mă întreb dacă nu sunt invizibilă. Mă simt ca bătrâneii de la magazin, care mă enervează când stau să plăvrăgească cu casiera, iar eu trebuie să aștept mai mult la coadă. Când nu ai unde să mergi, timpul se scurge grozav de încet. Mă surprind observând mai multe despre oameni, căutând mai multe priviri. Sunt gata să port o conversație despre orice cu oricine. Ziua mi se pare minunată dacă cineva se uită în ochii mei sau dacă am cu cine să vorbesc.

Dar toți sunt prea ocupați, și asta mă face să mă simt invizibilă. Și, în ciuda a ceea ce credeam înainte, invizibilitatea nu are nimic de-a face cu detașarea și cu libertatea. Mă face să mă simt apăsată. Așa că mă târăsc de colo colo, încercând să mă conving că nu am nicio apăsare, că nu sunt invizibilă, plictisită sau inutilă, că sunt liberă. Dar nu îmi reușește prea bine treaba cu convingerea.

Un alt lucru rău după ce mi-am pierdut slujba e că tata se înființează la mine aproape în fiecare zi.

Îl găsesc în grădină cu sora mea vitregă, Zara, când mă întorc acasă. Zara are trei ani, iar tata – șaiszeci și trei. S-a retras de trei ani din afacerea cu tipărituri. A vândut-o la un preț foarte bun,

așa că își permite o viață comodă. După ce s-a născut Zara a devenit un soț și tată casnic, în vreme ce Leilah, soția lui, își vede de propria afacere, ca instructora de yoga. Mi se pare minunat că tata a descoperit o a doua iubire și că e din nou părinte, de data asta cu normă întreagă, pentru prima oară în viața lui. S-a angajat cu totul în ritmul de somn, masă, schimbat scutece, scâncit și tot ce-i mai cade pe cap. Strălucește de mândrie când se afișează cu fetița lui, care e deja în stare să facă o mulțime de lucruri de una singură. Crește, merge, vorbește. Iar el e fascinat de inteligența ei, povestește pe îndelete ce a făcut peste zi, ce replici caraghioase a mai născocit și ce desene geniale pentru vârsta

ei mai face. Cum spuneam, mi se pare minunat. Minunat. Privește lucrurile cu bucuria cu care le vezi prima oară. E clar că nu le-a mai văzut niciodată până acum.

În ultimele două săptămâni m-am gândit pe îndelete la asta, fiindcă am avut timp, și mă m-am întrebat de ce n-a fost așa de mirat atunci când eu și Heather eram mici. Ori, dacă a fost vreodată, de ce s-a ascuns sub masca zăpăcelii. Uneori, când spune ce minunăție a mai făcut Zara, îmi vine să-i strig că și alți copii fac la fel, că și eu și Heather am făcut la fel și că n-ar fi fost rău să observe asta în urmă cu treizeci de ani. Dar n-o fac. M-ar transforma într-o acritură, ceea ce nu sunt. Și ar fi o energie risipită. Îmi spun că lipsa de

activitate mă face să gândesc așa.

Mă întreb adesea cum s-ar fi simțit mama dacă ar fi trăit și l-ar fi văzut pe tata așa: loial, pensionat, un tată și un soț dedicat. Uneori parcă o aud filosofând cu blândețe despre asta. Alteori îi aud vocea obosită, de mamă singură și epuizată, împrôșcându-l cu venin pentru nepăsarea lui față de noi. Aud o voce sau alta în funcție de starea în care sunt. Mama a murit de cancer la sân. Avea patruzeci și patru de ani. Era prea tânără ca să moară. Eu aveam nouăsprezece. Eram prea tânără ca să-mi pierd mama. Cel mai greu a fost pentru ea, desigur, pentru că a trebuit să părăsească lumea asta atunci când voia mai puțin. Mai avea multe de văzut, de făcut, lucruri

pe care le amânase până după ce eu terminam școala și deveneam adultă. Aștepta să înceapă o viață nouă. Nu terminase nimic. În multe privințe încă nici nu începuse. Avusese primul copil la douăzeci și patru de ani, apoi urmasem eu – un accident – la douăzeci și cinci. Ne crescuse și făcuse totul pentru noi. Tocmai venise vremea să facă ceva și pentru ea.

După ce a murit, eu am trăit în campus, iar Heather a rămas la sanatoriul în care se mutase câtă vreme mama era sub tratament. Uneori mă întreb de ce am fost atât de egoistă încât să nu am eu grijă de Heather. Nici nu cred că m-am oferit. E drept că era vremea să îmi încep viața, dar cred că nici nu m-am gândit vreodată

clipă la posibilitatea asta. Nu e egoism să nu vrei, dar e egoism să nici nu te gândești la asta. Privind în urmă îmi dau seama că i-aș fi putut fi de ajutor mamei. Mă simt de parcă am lăsat-o să treacă singură prin toate. Aș fi putut să stau mai mult cu ea, nu să o întreb la urmă ce s-a întâmplat. Dar eram adolescentă, toată lumea era a mea, iar alături de mama o vedeam pe sora ei.

Heather e geamăna mea irlandeză⁶: e mai mare decât mine cu un an. Se poartă cu mine de parcă aș fi mult mai mică. Și o iubesc. Știu că am fost un accident, fiindcă mama nu avea de gând să mai facă un copil prea curând după nașterea lui Heather. Mama a fost șocată, iar tata – uluit. Abia se descurcau cu

un copil, ca să nu mai spunem că suferea de sindromul Down, și al doilea era pe drum. Heather îl speriasse – nu știa ce atitudine ar trebui să aibă față de ea. Când am apărut eu, s-a depărat de familie, căutându-și alte femei, care aveau mai mult timp să-l admire și să fie de acord cu el.

Între timp mama a trebuit să facă față realității, să fie puternică. Mai târziu a recunoscut că a făcut totul cu o teamă grozavă, deși n-am remarcat niciodată asta la ea. Nu a tremurat niciodată și nu a făcut niciun pas greșit. Întotdeauna se purta de parcă ar fi știut foarte bine ce are de făcut. Glumea și își cerea scuze pentru că m-a pus în situația de a crește de capul meu. Am știut dintotdeauna că Heather

e mai importantă, că are nevoie de mai multă atenție. Nu am simțit niciodată că n-aș fi iubită, dar pur și simplu așa stăteau lucrurile. Și eu o iubeam pe Heather, dar știam că, atunci când mama a părăsit lumea asta, singura persoană pe care n-ar fi vrut s-o lase în urmă era Heather. Ea avea nevoie de mama, iar mama avea planuri pentru ea, așa că a părăsit lumea asta cu inima frântă pentru că o lăsa pe Heather în urmă. Pot să înțeleg asta. Aveam inima frântă nu doar pentru mine, ci și pentru ele.

Heather nu e chiar așa de aeriană cum crede lumea despre cei cu sindrom Down. Are zile bune și zile proaste, ca noi toți, dar firea ei – care nu are nimic de-a face cu sindromul – este

optimistă. Viața ei urmează o rutină care îi dă sentimentul că deține controlul, așa că atunci când mă duc la ea, fie că e acasă ori la lucru, devine confuză și agitată. Are nevoie de rutină, și asta ne face să semănăm foarte mult.

Zara sare dintr-un pătrat al pavajului în altul, încercând să nu aterizeze între ele. Îl roagă pe tata să facă la fel. Iar el face. Îi văd burta ca de Moș Crăciun săltând în timp ce țopăie pe pavaj și nu mă pot abține să mă întreb cine e. Nu-l recunosc. Ridică privirea când apar eu.

— Nu m-am gândit că o să vă găsesc aici, îi spun eu încet.

În traducere: „Nu mi-ai spus, ar fi trebuit să-mi spui.“

— Am făcut o plimbare pe țărm, să ne uităm la valuri. Nu-i așa, Zara? O ia în braț. Spune-i lui Jasmine despre valuri.

Întotdeauna o pune pe Zara să ne spună câte ceva. Sunt sigură că toți părinții fac asta, dar tot mă înfurii. Aș prefera să stau de vorbă cu Zara fără ca tata să comande asta. Când îmi spune ea ceva, deja e spus a doua oară.

— Spune-i lui Jasmine ce valuri mari erau. Uriășe, nu-i așa?

Zara dă din cap. Cu ochi mari. Arată cu mâinile măsura a ceea ce ar fi un val cumplit de mic, dar ea nu poate să arate unul mai mare.

— Și nu-i așa că se spărgeau de stânci? Spune-i lui Jasmine.

Zara dă din nou din cap.

— Se spărgeau de stânci.

— Și pe urmă stropeau până pe șoseaua de pe coastă, spune el, din nou cu voce pițigăiată.

Aș prefera să-mi spună povestea direct, nu cu ecou.

— Oau, fac eu, zâmbindu-i fetiței și întinzându-mă să o iau în brațe.

Se mută în brațele mele și își înfășoară piciorușele subțiri în jurul meu, ținându-se strâns. Nu am nimic cu Zara. E minunată. Nu – e frumoasă. E perfectă în toate privințele și o ador. Nu e vina ei. Nu e vina nimănui, pentru că nu s-a întâmplat nimic. Dar tata începe să-și facă un obicei din a apărea pe neașteptate și încearcă să creeze ceva ce nu există. Simt asta. Îi spun asta

eului meu rațional.

— Ce mai fac piciorușele? o întreb, deschizând ușa. Nu te-am mai văzut de un an întreg!

În timp ce îi spun asta mă uit la casa ta. Mă uit de multe ori în ultimul timp. Nu mă pot abține. A devenit un obicei, un tic ridicol. Înainte de mă urca în mașină mă uit peste drum. La fel când încui ușa. Uneori și când trec prin dreptul ferestrei. Mă opresc și mă uit. Știu că trebuie să încetez. Oricum nu se întâmplă nimic în timpul zilei, sau cel puțin nu cu tine. Abia dacă te arăți. Numai soția ta vine și pleacă, eventual însoțită de copii. Uneori te văd trăgând o draperie sau urcându-te în mașină, dar asta e tot. Nu știu ce mă aștept să văd.

— I-ai spus lui tata că am

făcut prăjiturele săptămâna trecută? o întreb pe Zara.

Dă iar din cap, și îmi dau seama că fac exact ce face și tata. Probabil că e frustrant pentru ea, dar se pare că nu mă pot abține.

Vorbesc cu tata prin intermediul fetiței. Îi spun ei ceva în loc să ne spunem unul altuia. Îi spun că în noaptea de Anul Nou s-a luat curentul, că l-am întâlnit pe Billy Gallagher la supermarket și că a ieșit la pensie, și diverse lucruri pe care Zara n-ar vrea să le știe. E atentă o vreme, dar pe urmă o zbughește.

— Prietenul tău are din nou necazuri, îmi spune tata când ne așezăm la masă cu ceai și resturi de biscuiți din sertarul uriaș pe care l-am umplut de Crăciun cu bunătăți și din care n-a mai

rămas mare lucru.

Ne uităm la Zara, care se luptă cu cutia plină de jucării pe care o păstrez pentru ea. Zgomotul făcut de piesele de Lego răsturnate pe podea îi acoperă următoarea propoziție.

— Care prieten? îl întreb îngrijorată.

Tata dă din cap către ușa de la intrare, în direcția casei tale.

— Omul tău... cum îl cheamă?

— Matt Marshall? Nu mi-e prieten, spun dezgustată.

Toate discuțiile ajung la tine.

— Ei bine, atunci vecinul, zice tata, și ne întoarcem amândoi către Zara.

Numai tăcerea prelungită mă face să întreb, neștiind ce altceva să spun:

— De ce, ce a făcut?

— Cine? Întreabă tata, ca trezit din transă.

— Matt Marshall, îi spun printre dinții încleștați, furioasă că trebuie să întreb de tine a doua oară.

— A, el... zice tata, de parcă ar continua o discuție lăsată baltă cu o oră în urmă. Emisiunea din seara de Anul Nou a stârnit o mulțime de plângeri.

— Întotdeauna se întâmplă asta.

— De data asta cred că sunt mai multe decât de obicei. Au ajuns în ziare.

Nu mai spunem nimic, iar eu mă gândesc la emisiunea ta. O urăsc, n-o ascult niciodată. Sau, mai degrabă, n-o ascultam. În ultima vreme o ascult să văd dacă

ce spui are vreo legătură cu starea în care te întorci acasă, pentru că nu ești praf în fiecare noapte. Doar de trei sau de patru ori pe săptămână. Oricum, pare să nu existe nicio legătură.

— A încercat să salute Anul Nou făcând o femeie să...

— Știu, știu, îl întrerup, fiindcă nu vreau să-l aud pe tata pronunțând cuvântul „orgasm“.

— Parcă spuneai că nu-i ascuți emisiunea.

— Am auzit ceva *despre*, mormăi eu, și mă las în patru labe ca s-o ajut pe Zara cu jocul Lego.

Zicem că turnul este un dinozaur, iar eu mă pun în spatele lui și scot un răget. Se bucură câteva clipe, dar pe urmă își vede mai departe de joacă.

Ca să recapitulăm emisiunea ta de Anul Nou, tu și cei din echipa de producție v-ați gândit că ar fi haios să marcați trecerea dintre ani cu sunetul unui orgasm feminin. Un dar inedit pentru ascultători, de fapt un „mulțumesc“ pentru sprijinul lor. Apoi ai născocit un test care îi pune pe amatori să deosebească un orgasm simulat de unul real, după care a urmat o discuție despre bărbații care simulează orgasmul. Nimic ofensator, cel puțin nu pentru mine, și nu în comparație cu mizeriile despre care ai vorbit în alte emisiuni. Nici nu știam că bărbații simulează orgasmul, așa că mi s-a părut o emisiune informativă, nu tulburătoare. Poate că m-a lămurit într-o privință – legat

poate de tipul de la birou care regreta că s-a culcat cu mine –, deși neciopliții pe care i-ai lăsat să vorbească în emisiune numai de făcut educație nu erau în stare. Sună de parcă ți-aș lua apărarea. Nicidecum. Atâta numai că n-a fost cea mai proastă emisiune. Pentru prima dată problema nu ai fost tu, cu lipsa ta de farmec, ci faptul că sunetul orgasmului unei femei nu a fost considerat ofensator.

— Ce fel de probleme are?

— Cine? întrebă tata, făcându-mă să încep să număr în gând.

— Matt Marshall.

— A... L-au concediat. Ori l-au suspendat, nu știu sigur. Dar nu mai e la ei. Oricum stătuse destul. Era și timpul să lase locul unuia

mai tânăr.

— N-are decât patruzeci și doi de ani.

A sunat de parcă ți-aș lua apărarea, dar nu asta am avut de gând. La treizeci și trei de ani trebuie să-mi găsesc o slujbă, așa că sunt preocupată de vârstă, mai ales de atitudinea angajatorilor față de vârstă. Atâta tot. Mă gândesc că ai fost suspendat și imediat mă simt satisfăcută. Nu mi-ai plăcut niciodată, dintotdeauna mi-am dorit să îți oprească emisiunea, dar de fiecare dată când mă gândesc la asta mă simt prost, nu știu de ce. Poate fiindcă ai copii și o soție drăguță, căreia am început să-i fac cu mâna dimineața.

— A ieșit la iveală că în studio a fost o femeie în carne și oase,

zice tata, oarecum stânjenit.

— Ei bine, nu părea nicidecum bărbat.

— Nu, dar chiar făcea... știi tu, zice uitându-se la mine sugestiv, însă habar n-am ce vrea să spună.

Tac.

— Își oferea plăcere. Chiar acolo, în studio, zice tata.

Mi se strânge stomacul, atât pentru că port conversația asta cu tata, cât și pentru că te văd orchestrând scena în studio, numărând secundele până la miezul nopții, cu toți cei din echipă hlizindu-se în jurul femeii, ca idioții.

Un motiv în plus să te urăsc.

O pun pe Zara în scaunul din

mașină și îi plantez un sărut pe năsuc.

— Aș putea să vorbesc cu Ted, dacă vrei, îmi zice tata deodată, de parcă ar continua o conversație întreruptă de care eu uitasem.

Mă încrunt.

— Care Ted?

— Ted Clifford, zice el ridicând din umeri, de parcă ar fi spus un lucru oarecare.

Furia mă cuprinde atât de repede încât trebuie să mă lupt ca să nu izbucnesc. Abia reușesc. Tata îi vânduse compania lui Ted Clifford. În vremurile bune ar fi putut s-o vândă la un preț de trei ori mai mare – așa îi place să le spună tuturor –, dar vremurile nu mai erau așa de bune, așa că s-a mulțumit cu o sumă rezonabilă,

suficientă pentru ca el, Leilah și Zara să-și permită câte o lună de vacanță vara și să cineze în oraș de trei ori pe săptămână. Nu știu dacă și-a lichidat ipoteca, și asta mă scoate din sărite. Ar fi fost primul lucru pe care l-aș fi făcut. Nu-mi dau seama cum de eu și Heather am rămas pe dinafară, dar nu mă deranjează, chiar dacă poate părea că m-ar deranja. Sunt stabilă financiar și preocupată mai mult de Heather. Are nevoie de siguranță. De îndată ce am avut destui bani, am cumpărat apartamentul în care stătea cu chirie. A ieșit de cinci ani din sanatoriu, un pas mare pentru ea și pentru toți cei din jur. Trăiește cu o prietenă, sub atenta supraveghere a unei asistente, și o duc destul de bine, chiar dacă

eu îmi fac griji în fiecare clipă. Am luat apartamentul la un preț bun. Cei mai mulți oameni încercau să scape de investițiile proaste, iar o a doua proprietate presupunea plăți suplimentare. Mă așteptam ca și tata să facă asta odată pensionat, nu să cumpere un apartament în Spania. Știam că e visul ei să aibă propria casă, așa că am trecut la acțiune. Repet, nu sunt furioasă, numai că acum nu am ce face și gânduri de felul ăsta îmi vin tot timpul în minte. Am nevoie de ceva care să-mi capteze atenția.

— Nu, îi răspund tăios.

Mulțumesc.

Și cu asta basta.

Se uită la mine ca și cum ar vrea să mai spună ceva. Ca să-l împiedic, continui:

— Nu am nevoie de ajutorul tău ca să-mi găsesc o slujbă.

Mândria mea. În fine, puțin cam afectată. Dar urăsc să fiu ajutată. Trebuie să fac totul de una singură, de fiecare dată. Ofertele lui mă fac să mă simt slabă și să mă gândesc că el se gândește că sunt slabă. Au prea multe conotații.

— Spuneam și eu... Nu m-ar costa nimic. Ted te-ar ajuta oricând.

— Nu am nevoie de ajutor.

— Ai nevoie de o slujbă.

Chicotește. Mă privește amuzat, dar știu că e doar avangarda furiei. Râsul ăla apare de fiecare dată când e supărat. Nu știu dacă rolul lui este să intimideze persoana care l-a supărat – ceea ce se întâmplă în

clipa asta și mi s-a întâmplat întotdeauna – sau dacă e felul lui de a-și masca furia. Indiferent de însemnătate, recunosc semnul.

— Bine, Jasmine, faci cum vrei tu, ca de obicei.

Face un gest teatral, ridicând mâinile în semn de apărare și lăsând cheile să i se lege pe un deget. Se urcă în mașină și pleacă.

A spus-o de parcă ar fi ceva rău – „faci cum vrei tu“. Nu ar fi bine ca toți să facă așa? De ce mi-aș dori vreodată să fac cum vrea el? Dacă aș fi avut nevoie de ajutor, ar fi fost ultima persoană la care aș fi apelat. Deodată îmi dau seama că s-ar putea să am o problemă, acolo unde nu am avut niciodată o problemă. Asta mă uimește. Îmi dau seama că stau afară în frig, uitându-mă în

direcția în care a plecat mașina, de mult dispărută. Mă uit la casa ta și observ o mișcare ușoară în spatele unei draperii de la etaj. Probabil că mi s-a părut.

Mai târziu, în pat, nu reușesc să adorm. Simt că îmi arde capul de atâta gândit. Așa se întâmplă cu laptopul meu după prea multe ore de folosință. Sunt furioasă. Încep tot felul de conversații cu tata, despre slujba mea, despre omul care mi-a șutit locul de parcare de dimineață, despre pepenele pe care l-am scăpat din mână când am vrut să-l duc din mașină în casă și care s-a spart, murdărindu-mi cizmele din piele întoarsă. Mă cert, pun totul la

punct, înjur, le spun tuturor ce nu e în regulă cu ei. Doar că nu mă ajută cu nimic. Mă simt mai rău.

Mă ridic din pat, frustrată și deshidratată.

Rita, specialistă în reiki pe la care am trecut mai devreme, m-a avertizat că așa o să se întâmple. Mi-a spus să beau multă apă după ședință, dar am simțit că nu-mi e de niciun folos, așa că iau în dormitor o sticlă de vin. Nu am mai fost niciodată la o ședință de reiki și probabil că nu o să mă mai duc vreodată, dar mătușa mea mi-a făcut cadou de Crăciun un voucher. Mătușa mea e pasionată de terapiile alternative. A încercat tot felul de soluții cât a fost mama bolnavă. Poate că de asta n-o mai cred, fiindcă n-a funcționat nimic. Mama a murit.

Dar nici medicina tradițională n-a funcționat în cazul ei. Sunt foarte conștientă de asta. Poate că o să mă mai duc la reiki. Mi-am făcut programarea după vacanță, ca să simt că fac ceva, ca să am ceva de trecut în noua mea agendă cu monogramă aurită în dreapta-jos. În mod normal ar fi plină deja de întâlniri, dar deocamdată reflectă fidel viața mea: botezuri, ieșiri la cafea și zile de naștere. La ședința de reiki am stat într-o cameră mică și albă, plină de arome care mă făceau să ațipesc și să mă întreb dacă nu sunt drogată. Rita, o femeie mică, gen „vrăbiuță“, are vreo șaiszeci de ani, dar după poziția picioarelor când s-a așezat pe scaun mi-am dat seama că e foarte agilă. Are o față plăcută, destinsă, și nu-mi dau seama dacă

era din cauza fumului aromat, dar marginile păreau să i se piardă în eter. Ochii îi erau însă foarte agili, mă fixau de câte ori spuneam ceva, așa încât puteam să aud foarte limpede cât de încrezătoare părea vocea mea. În orice caz, dincolo de o discuție plăcută cu o doamnă amabilă și de o relaxare de douăzeci de minute într-o cămăruță plăcut mirositoare care părea un pântece nu mi se pare că s-a schimbat ceva la mine.

Mi-a dat totuși un sfat bun pentru capul meu încărcat. L-am respins atunci, dar acum descopăr că abia mai sunt în stare să formulez un gând suficient de clar pentru a-l putea analiza, așa că îi urmez sfatul. Îmi scot șosetele și mă plimb cu tălpile

goale pe covor, sperând că o să mă simt „înrădăcinată“ și că în felul ăsta o să-mi pot orienta gândurile spre altceva decât problemele care mă înfurie. Calc pe ceva ascuțit – probabil agățătoarea unui umerăș – și înjur. Iau laba piciorului în mâini ca să-mi potolesc durerea. Nu-mi dau seama cum ar trebui să te simți când ești înrădăcinată, dar sunt sigură că nu așa.

Ea mi-a sugerat să umblu desculță, de preferat pe iarbă, iar dacă nu, măcar prin casă. Ipoteza științifică din spatele mersului cu tălpile goale e că pământul are încărcare negativă, așa că atunci când te conectezi la el te conectezi la întreaga lui rezervă de energie negativă. În cele din urmă poți să absorbi electroni din

pământ pentru a-ți încărca trupul. Asta are un puternic efect antiinflamator. Nu sunt sigură de asta, dar trebuie să-mi limpezesc mintea, și îmi zic că pot umbla desculță cât caut o pastilă de cap.

Mă uit pe fereastră. În curte nu e niciun fir de iarbă. Când m-am mutat am făcut un lucru oribil, incalificabil. Nu mă dau în vânt după grădini, aveam douăzeci și nouă de ani, eram ocupată, abia dacă dădeam pe-acasă și atunci nu stăteam niciodată suficient de mult ca să observ că am o grădină. Pentru a scăpa de efortul îngrijirii, am aranjat să fie pavată cu dale din piatră. Arată impresionant, a costat o avere și a oripilat toți vecinii. În fața intrării am pus două vase mari din ceramică cu

plante care rămân verzi tot timpul anului. Îmi pasă de părerea vecinilor, dar nu am fost niciodată acasă suficient de mult timp pentru a discuta problemele astea cu ei. În plus, m-am gândit că mă scutește de plata unui grădinar – eu oricum n-aveam de gând să mă ocup singură de îngrijirea grădinii; nici n-aș fi știut de unde să încep. A mai rămas puțină iarbă doar lângă aleea care trece prin fața casei. O îngrijește domnul Malone, fără să mă întrebe. Bănuiesc că o consideră a lui, pentru că e mai vechi în cartier și, oricum, cât de pricepută aș putea fi eu când vine vorba de iarbă? Sunt o ignorantă în materie de iarbă.

M-am gândit că dacă o să am propria casă la douăzeci și nouă

de ani – casă de familie, semidecomandată, cu patru dormitoare – mă pot considera matură și cu picioarele pe pământ. Cine să știe că atunci când am acoperit grădina cu dale am pierdut ocazia de a mai sta cu picioarele pe pământ?

Mă uit la casa ta. Mașina nu e în față, iar luminile sunt stinse. Nu-mi fac niciodată griji pentru casa altcuiva. Nu-mi pasă. Mă îmbrac și ies din casă desculță. Mă simt ca un copoi când traversez pe vârfuri pavajul ca să ajung pe bucata de iarbă de dincolo de alee. Cercetez zona, să nu aibă caca de câine sau limacși. Pe urmă îmi suflec cracii pantalonilor și îmi las picioarele să se bucure de iarba udă. Chicotesc în sinea mea, umblând

într-o parte și în alta, și studiezi strada la miezul nopții.

E prima dată de când m-am mutat când mă simt vinovată pentru ce am făcut cu grădina. Dacă mă uit la celelalte case, a mea pare o pată cenușie într-un peisaj colorat. Nu că ar fi prea multă culoare în ianuarie, dar cel puțin tufișurile, copacii și iarba întrerup cenușiul asfaltului de pe alei.

Nu sunt sigură că plimbarea cu picioarele goale prin iarbă ajută la altceva decât un asalt de pneumonie, însă aerul rece mi-a potolit capul înfierbântat și a făcut acolo puțin spațiu. Lucru neobișnuit pentru mine. Nu plimbatul la miezul nopții, ci lipsa de control. Bineînțeles, când lucrăm avem zile stresante la

serviciu, în care trebuia să mă întrebuițez serios, dar de data asta e vorba de altceva. Mă simt altfel. Gândesc prea mult și mă concentrez asupra unor obiective care înainte nu-mi ocupau deloc mintea.

Adesea, când caut ceva, singura cale de a găsi acel ceva este să recunosc cu voce tare în ce constă, pentru că nu pot să văd limpede decât dacă mintea mea înțelege foarte bine ce caut. De exemplu, atunci când scormonesc după chei în geanta mea imensă, îmi spun în minte sau cu voce tare „chei, chei, chei“. La fel fac și în casă: umblu dintr-o cameră în alta murmurând „ruj“, „pix“, „factura de telefon“... sau orice altceva caut. Când fac asta, găsesc lucrul respectiv mult mai

repede. Nu știu care e motivul adevărat, dar știu sigur că funcționează, că e adevărat, că Deepak Chopra ar putea să explice asta într-o manieră mai sofisticată, mai filosofică. În orice caz, atunci când îmi spun ce caut, știu cu adevărat ce trebuie să găsesc. Așa că dau ordin: „Un corp cuminte și o minte ascultătoare.“

Uneori lucrul pe care îl caut mă privește drept în ochi, dar eu nu-l văd. Mi se întâmplă de multe ori. Mi s-a întâmplat și de dimineață, când mi-am căutat haina în dulap. Era chiar în fața mea, dar pentru că nu îmi spuseseam „Haina neagră cu manșete din piele“ nu reușeam s-o văd. Nu făceam decât să caut orbește, trecându-mi privirea

peste haine fără să găsesc ceva.

Cred – de fapt, am ajuns să știu – că am aplicat stilul ăsta de gândire pe scară largă, la întreaga mea viață. Îmi spun ce vreau, ce caut, îmi imaginez acel lucru, ca să fie mai ușor de găsit, și apoi îl găsesc. A funcționat, de când mă știu.

În noaptea asta mă găsesc însă într-un punct în care toate lucrurile pe care mi le-am imaginat și pentru care am muncit din greu mi-au fost luate, nu mai sunt ale mele. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să le iau înapoi pe toate, să le fac ale mele din nou, imediat. Iar dacă asta nu se poate – și nu prea se poate, fiindcă sunt o persoană realistă, nu am încredere în magie –, atunci trebuie să găsesc

altceva de căutat, altceva de obținut. Evident, mă gândesc la munca mea. E evident că până la urmă o să mă întorc la lucru, dar pentru moment sunt inactivă, și nu pot să fac nimic în privința asta.

Sunt într-o așa-zisă „vacanță la grădină“. Nu are nimic de-a face cu grădinăritul, din fericire. Aș fi avut un an foarte greu dacă ar fi trebuit să mă ocup cu adevărat de grădina mea acoperită cu dale. Vacanța la grădină e o găselniță prin care un angajat care a demisionat sau a fost dat afară este obligat să nu se angajeze vreme de un an, timp în care primește salariul întreg. Practica e folosită de multe ori pentru a-i împiedica pe angajați să plece cu informații sensibile de

la angajator, mai ales atunci când angajatul are de gând să plece la o firmă concurentă. Cum am spus, eu nu am plecat la concurență, dar Larry a vrut să se asigure că nu o să lucrez cu compania concurentă cu care purtasem discuții pentru vânzarea firmei noastre. Avea dreptate. Aș fi lucrat cu ei. M-au sunat a doua zi după ce am fost concediată și mi-au oferit o slujbă. Când le-am spus că sunt în vacanță la grădină mi-au explicat că nu pot aștepta atât de mult – „Douăsprezece luni vacanță la grădină?!“ – și că o să caute pe altcineva. Durata vacanței mele la grădină a pus pe fugă alți posibili angajatori, și în tot acest timp nu am nimic de făcut. Mă simt ca o condamnată.

Douăsprezece luni vacanță la grădină. Asta *este* o condamnare. Mă simt pusă într-un raft prăfuit în timp ce lumea se învârte în jurul meu, iar eu nu pot face nimic să o opresc sau să mă alătur ei. Nu vreau să las mintea să mi se îmbâcsească. Trebuie să o îngrijesc, să o păstrez în formă.

Pe picioare mi s-au lipit fire de iarbă până la glezne. Ce se întâmplă când ești tras pe dreapta un an întreg și nu poți face nimic ca să schimbi asta? Ce pot să fac?

Mă plimb încolo și înapoi prin iarba udă și tălpile aproape mi-au înghețat când în minte mi se cuibărește o idee. Un proiect nou. Un scop. Un obiectiv. Ceva de făcut. Trebuie să îndrept o greșală. O să dezrădăcinez pământul pe care umblu. În fond,

sunt eu însămi dezlădăcinată, așa
că ar trebui să fie ușor.

Am de gând să le ofer un
cadou vecinilor: să refac grădina.

⁶ *Irish twins* – copii născuți într-un interval
de un an.

5

— E frumos, șoptesc eu uitându-mă la copilașul din brațele prietenei mele Bianca.

— Știu, răspunde ea, privindu-l cu o ochi plini de dragoste.

— Nu e o minune?

— Ba da... o minune, spune, și se uită în altă parte, cu un zâmbet strâmb.

Ochii îi sunt cufundați în orbite. N-a mai dormit de două nopți.

— Dar tu? Ai început din nou lucrul?

— Nu, nu pot. Sunt în vacanță la grădină.

— A, da, spune ea, apoi tresare și tace.

Nu îndrăznesc să-i întrerup firul gândurilor.

— O să găsești tu ceva, îmi spune, aruncându-mi un zâmbet înțelegător.

Am ajuns să urăsc zâmbetele de tipul ăsta. Sunt la spitalul Rotunda, într-o altă vizită la o persoană care are ceva de făcut. Mă gândesc că în ultima vreme aproape toate vizitele mele intră în categoria asta. Sun o prietenă la serviciu, trec pe la vreun curs al soră-mii, mă întâlnesc cu tata, care e ocupat cu Zara, vorbesc cu prietenele în timp ce-și supraveghează copiii dansând, înotând sau jucându-se. De fiecare dată când mă văd cu cineva eu sunt cea care întrerupe.

Toți sunt distrați, împărțindu-și atenția între mine și ce au de făcut. Trebuie să aștept să termine ce au de făcut ca să mă bage în seamă. Întotdeauna am fost o persoană liniștită, în toate etapele vieții. Am început să mă văd de la distanță, ca și cum aș fi în afara mea, și mă uit cum stau liniștită în timp ce persoanele din jur își văd de muncă sau de copii.

După ce mi-am dat seama de asta am încercat să nu mă mai întâlnesc cu nimeni în timpul zilei, când toți au ceva de făcut iar eu stau degeaba. Încerc să îmi fixez întâlniri doar seara, la cină sau la un pahar, în așa fel încât să stau pe aceeași treaptă cu cealaltă persoană, față în față, unu la unu. Dar se pare că e foarte complicat. Toți sunt ocupați, unele prietene

nu au cui să lase copilul și cu greu putem găsi o seară în care să ne sincronizăm. Am avut nevoie de săptămâni întregi ca să aranjez o petrecere în weekend la mine acasă. În felul ăsta eu aveam să fiu ocupată iar ei urma să stea liniștiți. Între timp, iată-mă la spital, alături de o bună prietenă care tocmai a născut. Mă bucur pentru ea, bineînțeles, și în secret mă bucur că o să aibă concediu de maternitate, așa încât în restul anului să am pe cineva cu care să mă pot întâlni tot timpul. Știu că de fapt n-o să mă văd de prea multe ori cu ea, că ea o să fie ocupată iar eu nu, că o să stau mai mult pe lângă ea, așteptând să-și termine treaba ca să-mi acorde puțină atenție.

Bianca îmi întrerupe firul

gândurilor:

— Eu și Tristan ne gândeam...

Mă încordez, simțind ce o să urmeze.

— Nu e de față, dar sunt sigură că e de acord să te întreb...

Mă trec fiorii, dar îmi construiesc o față care întruchipează masca perfectă a interesului.

— N-ai vrea să fii nașa lui?

Ta-taa... A treia cerere în două luni. Mă îndrept spre recordul mondial.

— O, Bianca, sigur că da... îi răspund zâmbind. M-aș simți onorată, mulțumesc.

Îmi zâmbește și ea, încântată că a îndrăznit. E unul dintre cele mai importante momente din viața ei, iar eu mă simt ca o casă de binefacere. Parcă s-au înțeles

toți să-mi ceară să fiu nașă, ca să am ceva de făcut. Ce să fac? Să merg la biserică și să le stau alături, ca să ne uităm cum îl spală preotul pe cel mic cu apă.

— Ai auzit de fiul prietenului tău?

— Ce prieten?

— Matt Marshall.

— Nu e prietenul meu, îi răspund iritată. Pe urmă mă gândesc că nu e bine să contrazic o femeie care tocmai a născut și întreb: Ce-a făcut fiul lui?

— A pus pe YouTube un clip în care spune cât de mult îl urăște pe taică-său. De-a dreptul cutremurător. Cum să vorbești așa despre un membru al familiei...

Copilul scâncește în brațele ei.

— Prăpăditul ăsta mic mă

mușcă de sfârcuri, șuieră Bianca.

Rămâne tăcută. Revine la starea deprimantă pe care i-o induce salonul de spital.

Îl apucă pe fiul ei de trei zile ca pe o minge de rugby, schimbându-i poziția. Sânul enorm e mai mare decât capul micuțului, și pare să-l zdrobească. Dar cel mic începe să sugă și se potolește.

E un moment minunat, dacă nu țin cont de faptul că pe obraji Bianca are lacrimi.

Se deschide ușa și un Tristan palid bagă capul în salon. Când își vede fiul se luminează, dar când o vede pe Bianca fața i se umbrește. Înghite în sec.

— Bună, Jasmine, spune intrând în salon.

— Felicitări, tăticule, îi spus

încet. E frumos.

— Are colți deja, spune Bianca, gemând din nou.

Îl trage pe copil de la piept. Sfârcul îi e roșu.

— Vorbesc serios, Tristan, asta e... Nu mai pot...

Fața i se schimonosește.

Îi las să-și rezolve problema.

Când conduc spre casă îmi spun că nu mă interesează clipul de pe YouTube al fiului tău. Îmi spun că n-o să cobor la nivelul tău, că am lucruri mai importante de făcut decât să mă gândesc la tine și să intru în lumea ta. De fapt, astăzi nu trebuie să fac decât cumpărături pentru cină. Cumpărăturile

pentru o singură persoană nu mă deprimă, așa cum li se întâmplă prietenelor mele. Mă bucur să fiu singură și toată lumea trebuie să mănânce. Până la urmă toți ajungem la asta: mâncatul. Mâncatul era o activitate căreia înainte trebuia să-i fac loc în programul meu aglomerat, pentru a rămâne în viață. Pe urmă a devenit una pe care o lălăi, ca să am ceva de făcut toată după-amiaza. În ultimele zile am gătit mese complicate. Ieri am pierdut cincizeci și cinci de minute frunzărind cărțile de pe raftul de bucătărie al unei librării, după care mi-a luat șaiszeci de minute să cumpăr ingredientele și două ore să prepar mâncarea. La sfârșit am mâncat în douăzeci de minute. Asta am făcut toată

ziua. E o activitate plăcută, dar noutatea aflată mi-a ruinat plăcerea lucrurilor pe care mi-am pus în gând să le fac în „timpul liber“.

Când intru în parcare supermarketului vremea devine surprinzător de însorită, pentru prima oară după săptămâni întregi, cu toate că e încă foarte rece. Îmi scot telefonul din geantă și intru pe YouTube. Scriu „Matt Marshall“ și imediat îmi apare opțiunea „fiul lui Matt Marshall“. O selectez. Clipul a fost încărcat în noaptea dinainte și are deja treizeci de mii de vizualizări. Impresionant.

Chiar dacă l-am văzut niciodată pe fiul tău de aproape, imaginea lui mi se pare imediat familiară. Îl văd în fiecare zi

pornind spre școală, cu capul plecat, ascuns sub o glugă de sub care ies câteva fire de păr roșcat, cu căștile pe urechi. Îmi dau seama că am fost vecina lui patru ani și nici măcar nu știu cum îl cheamă. Aflu din comentarii.

Fii tare, Fionn!

Știu ce simți, și tata e un luzăr.

Tac-tu ar trebui arestat pentru căcaturile de le zice.

Sunt psiholog și mă îngrijorează izbucnirea ta, ia legătura cu mine, pot să te ajut.

Sunt un fan al tatălui tău, l-a ajutat pe fiul meu când a avut probleme cu golanii din școală, a ajutat la schimbarea legislației.

Fie ca îngerii să-ți vindece furia.

Tac-tu e un luzăr și tu ești un poponar.

Astea sunt câteva dintre comentariile făcute de cei care au văzut clipul. Fionn are cincisprezece ani, și după uniforma în care l-am văzut pot spune că învață la Belvedere, o școală privată scumpă din Dublin. Deși încă n-am văzut clipul, știu deja că celor de la școală n-o să le placă. Pe ecran sunt niște ochi căprui și niște obraji puțin pistruiați. Se uită în jos la camera din capacul laptopului, cu luminile din tavan în spate, așa încât să obtureze imaginile din jur. Nărilor îi freamătă de furie. Pe fundal se aude muzica, cred că e la vreo petrecere, probabil beat. Pupilele îi sunt dilatate, cel mai probabil din cauza furiei. Urmează o rafală de patru minute despre dorința lui de a se

separa oficial de tatăl de taică-său, adică de tine, despre care crede că nu ești tatăl lui adevărat. Spune că îl faci de râs, că nu ești bun de nimic și că mama lui e singura persoană care are grijă de casă. Iar tu nu ai niciun talent. Un băiat cu toate cuvintele la el, încercând să pară mai tare decât e de fapt, într-un atac stângaci în care încearcă să explice de ce ar trebui să fii concediat și să nu te mai angajeze nimeni niciodată. O rafală destul de jenantă, care mă face să mă crispez și să privesc ecranul printre degete. Apoi muzica de fundal se aude mai tare, ca și vocile băieților din jur. Aruncă o privire înapoi și clipul se termină.

În ciuda sentimentelor mele față de tine, imaginile astea nu m-

au distrat și nu mă fac să mă bucur. Mă simt prost pentru că m-am uitat, mă simt prost pentru tine, pentru tot ce ține de tine.

Îmi fac repede cumpărăturile, mergând grăbită și tristă printre rafturi. Uneori uit de ce sunt tristă, dar pur și simplu am un sentiment că s-a întâmplat ceva rău, care îmi va afecta viața. După care îmi amintesc de ce mă simt așa și încerc să scap de acel sentiment care nu are nimic de-a face cu mine. Necazul e că, deși știu bine că e o prostie, simt că am o legătură cu cele întâmplate.

Îmi pregătesc o cină simplă – vinete parmigiano – și termin sticla de vin roșu pe care am început-o aseară. Mă gândesc la problemă ca și cum ar fi a mea. Ce putem să facem cu Fionn,

Matt? La tine nu se vede nicio mișcare. Mașina soției tale nu e în față. Pare că sunteți toți plecați. Nimic.

Se stinge lumina din dormitorul doctorului Jameson. Iar eu nu găsesc nicio soluție, Matt.

Adorm pe canapea pentru prima oară în viață și mă trezesc peste noapte confuză, neștiind unde sunt. Singura lumină din încăperea e dată de televizor, căruia i-am tăiat sonorul. Sar și dărâm farfuria și tacâmurile pe podea. Paharul de vin se sparge. Trează de-a binelea, cu inima bătându-mi puternic, îmi dau seama ce m-a trezit. Zgomotul

familiar al mașinii tale care gonește pe stradă. Ocolind cioburile de pe podea, mă duc la fereastră. Te văd cotind în goană pe aleea ta și îndreptându-te spre ușa garajului, ca de obicei. De data asta nu mai frânezi, iar mașina se oprește în ușa albă, care a început să vibreze, făcând un zgomot care stârnește ecouri printre casele vecine. Mi-l imaginez pe doctorul Jameson sărind din pat și bâjbâind să-și ia masca de pe ochi. Într-adevăr, lumina din dormitorul lui se aprinde.

Ușa garajului rămâne în picioare, nu se răstoarnă peste mașina ta. Din păcate. Pe urmă, pentru o vreme, nu se mai întâmplă nimic. Se aude *Paradise City*. Te văd stând nemișcat în

scaun. Mă întreb dacă ești bine, dacă nu cumva s-a deschis airbagul și te-a lovit. Mă gândesc să sun la salvare, dar nu-mi dau seama dacă e cazul și mă tem să le irolesc timpul. Chiar dacă nu am niciun chef să părăsesc adăpostul sigur al casei mele, știu că nu te pot lăsa acolo.

Ai dormit în mașină noaptea trecută, fără să te mai deranjezi să produci spectacolul obișnuit, cu bătăile în ușă și în ferestrele casei. La un moment dat, în timp ce dormeam, ai reușit să intri în casă. Mă întreb dacă ți-a deschis fiul tău. Mă întreb dacă nu cumva i s-a părut că ai ajuns deja prea departe și a încălcat ordinul mamei lui de a te ignora. Poate a ieșit la ușă ca să te înfrunte. Încălzit de clipul pe care tocmai îl

făcuse, ți-a spus ce crede despre tine. Mi-ar fi plăcut să văd asta. Sunt sigură că a fost ciudat.

În seara asta ești mai rău decât de obicei. Așa bănuiesc. Sunt sigură că știi despre clipul de pe YouTube. Am ascultat la radio ca să văd dacă e adevărat că te-au suspendat – într-adevăr, altcineva a făcut emisiunea. Tu și cei din echipa de producție sunteți suspendați, și în loc să îți petreci seara de mijloc de săptămână acasă, cu familia, gândindu-te la problemele pe care le ai, te-ai gândit să bei până noaptea târziu.

A fost ciudată absența vocii tale din eter. Ai devenit obișnuitul unei bucăți din noapte în multe case, mașini și locuri de muncă. Surprinzător, suspendarea ta nu mi aduce mulțumirea pe care o

așteptam, dar am ajuns la concluzia că ar putea fi un lucru bun. Poate te face să te gândești la lucrurile josnice pe care le-ai spus în emisiune, la felul în care ele au afectat ascultătorii, la o soluție care să te ajute să te îndrepti și să îndrepti și viața celor asupra cărora ai influență. Pe mine mă face să mă gândesc la motivele pentru care te urăsc, la tot ce-mi stârnește furia față de tine.

În urmă cu șaisprezece ani, la un alt post și la o altă oră, ai vorbit despre sindromul Down. Ai vorbit despre numeroasele aspecte ale sindromului. A fost o emisiune informativă, grație doamnei furioase dar ferme de la Asociația celor cu sindrom Down din Irlanda care a sunat și a spus lucrurilor pe nume. Din păcate ai

socotit că e prea calmă și răbdătoare pentru emisiunea ta și ai scos-o repede din emisie. Ceilalți vorbitori au fost ignoranți obtuzi și oameni lipsiți de educație care au irosit timpul de emisie. S-a discutat mult despre testele prenatale și amniocenteză, despre testele pe lichid amniotic și despre toate celelalte proceduri care pot oferi un diagnostic prenatal de anormalitate cromozomială sau infecție fetală. Cel mai întâlnit motiv pentru care se fac testele astea este descoperirea unei modificări genetice sau a unei anormalități cromozomiale, ca aceea care apare în cazul sindromului Down. Femeile care fac testul ăsta sunt în general cele cu risc crescut de probleme genetice și

cromozomiale. Testele sunt invazive și implică un risc major de avort spontan. Am înțeles de ce ai vrut să faci emisiunea aia. Putea ajuta multe femei să ia o decizie, dacă ar fi expus lucrurile într-o manieră matură și decentă. Dar nu în maniera ta, nu în felul în care faci tu emisiuni, încercând să provoci la tot pasul controverse și să faci spectacol. În loc să faci lucrurile cum trebuie, ai invitat în emisiune tot felul de aiuriți, tot felul de neinformați care și-au dat cu părerea despre sindromul Down. De exemplu, un idiot care tocmai descoperise că prietena lui o să nască un copil cu sindrom Down a întrebat dacă are dreptul să împiedice nașterea.

Aveam șaptesprezece ani și eram la o petrecere cu un tip de

care îmi plăcea. Toți eram beți – părinții cuiva plecaseră de acasă – și, în loc să ascultăm muzică, ne-am gândit că e haios să-l ascultăm pe Matt Marshall. Atunci nu m-a deranjat. Ba chiar mi s-a părut că ești un tip mișto, pentru că e mișto să ascuți discuții despre astfel de probleme când ești tânăr și încerci să-ți găsești drumul. Însă discuția aia mi-a făcut rău. A coborât din difuzoare și a continuat printre noi, la petrecere, unde a trebuit să-mi ascult prietenii – pe care îi credeam altfel –, câteva persoane pe care nu le cunoșteam și pe băiatul de care îmi plăcea cum își spun părerea despre sindromul Down. Nimeni nu voia un copil cu sindrom Down. Cineva a spus că ar prefera unul cu SIDA. Eram

dezgustată. Acasă mă așteptau o soră minunată care dormea și o mamă care făcea tratament pentru cancer și era cumplit de îngrijorată pentru că o s-o părăsească pe sora mea. Nu mai puteam să suport ce auzeam.

M-am ridicat și am plecat. Pe șoseaua de pe coastă m-a luat patrula. Nu că aș fi mers de-a bușilea, dar eram foarte afectată, iar alcoolul mă făcea să mă simt și mai rău. M-au dus la secție și mi-au dat un avertisment.

Mama era bolnavă, trebuia să se odihnească. Nu puteam s-o sun pe mătușa mea după cele întâmplate în ultimele săptămâni între ea și fiul ei, Kevin. Nu puteam nici să merg să stau la ea, așa că l-am sunat pe tata. Era la o întâlnire cu o nouă prietenă. M-

au luat cu un taxi, îmbrăcați în ținută de bal, și m-au dus acasă la el. În mașină își aruncau priviri pline de subînțeles și chicoteau. Situația li se părea caraghioasă. Cum am ajuns la apartament au și plecat. Asta a fost o binecuvântare.

Așa că stau la fereastră și privesc trupul tău nemișcat de pe scaunul șoferului, fără să-mi pese că m-ai putea vedea. Sunt îngrijorată. Când tocmai mă hotărâsc să ies ca să văd ce faci, portiera se deschide și cazi din mașină. Cu capul înainte și spatele în afară, ca și cum ai fi stat sprijinit cu spatele de portieră. Aluneci încet și dai cu capul de asfalt. Picioarele îți rămân agățate în centura de siguranță pe scaunul din piele. Nu mai miști.

Mă uit în jur după haină, și atunci te aud râzând. Te lupți să-ți descâlcești picioarele din centură și râsul îți dispare. Te concentrezi ca să scapi din prinsoare și ești tot mai iritat. Sângele îți coboară în cap.

În cele din urmă te eliberezi și începe reprezentația cu urletele, soneria și bătutul în ușă, dar din casă nu răspunde nimeni. Claxonezi de câteva ori. Sunt surprinsă că niciun vecin nu-ți spune să faci liniște. Poate că dorm și nu te aud. Poate că le e frică, sau poate că te urmăresc, așa cum fac și eu, deși nu cred. Familia Murphy merge la culcare devreme, Malone nu pare deranjat de tine, iar soții Lennon sunt atât de timizi încât nu cred că ar îndrăzni să te înfrunte. Doar

eu și doctorul Jameson părem deranjați. În casă nu se mișcă nimic, și abia acum îmi dau seama că mașina soției tale nu e parcată în stradă, ca de obicei. Draperiile nu sunt trase la nicio fereastră. Casa pare goală. Ai dispărut în spatele casei și acum nu pot decât să te aud. Apari trăgând după tine o masă din lemn. Picioarele mesei lasă o brazdă în iarbă, ară pământul ca un plug. Ajungi cu masa pe asfalt. Picioarele mesei scot un scrâșnet înfiorător, care durează aproape un minut, până când ajungi în spatele mașinii. Șaizeci de secunde de scrâșnete. În casa familiei Murphy se aprinde lumina. După ce ajungi cu masa pe iarba din grădină faci trei drumuri în spate și aduci cele

șase scaune. Pe urmă dispari din nou și apari cu umbrela, pe care te chinui să o bagi în gaura din mijlocul mesei. Te înfurii și o arunci, iar ea se deschide în aer ca o parașută și aterizează deschisă într-un pom. Cu răsuflarea întretăiată, aduci din mașină o sacoșă. Recunosc sigla unui magazin de băuturi din apropiere. Golești sacoșă, aliniind cutiile pe masă, și te așezi. Îți pui picioarele pe masă și te cuibărești de parcă niciodată n-ai stat mai bine, nu te-ai simțit mai acasă. Mi-ai invadat mintea cu vocea ta și îmi dai cea mai urâtă reprezentatie, chiar în fața casei mele.

Te urmăresc o vreme, dar pe urmă îmi pierd interesul, pentru că nu faci altceva decât să bei și

să arunci inele de fum spre cerul liniștit al nopții.

Te uiți la stele. Cerul e atât de limpede încât Jupiter poate fi văzut în apropierea Lunii. Mă întreb la ce te gândești. Ce e de făcut cu Fionn. Ce e de făcut cu slujba. Nu cumva nu sunt chiar atât de multe diferențe între noi?

6

La 8.30 dimineața sunt în fața casei cu un constructor pe nume Johnny, un tip imens cu obraji roșii care se poartă de parcă m-ar detesta. Nimeni nu spune nimic. El și colegul lui, Eddie, care se sprijină în picamer, se uită la mine. Johnny se uită la tine. Dormi în scaun, cu picioarele pe masă. Se întoarce iar spre mine.

— Cum facem? Așteptăm până se trezește?

— Nu. Eu...

— Păi așa ai spus.

Exact așa am spus.

— Nu asta am spus, i-o tai ferm. Dar nu e cam devreme să

facem atâta zgomot? Parcă ora la care se pot începe lucrările de construcție era nouă dimineața...

Se uită în jur.

— Cei mai mulți sunt deja la muncă.

— Nu pe strada asta. Aici nimeni nu lucrează.

Nu mai lucrează.

E ciudat să spun asta, dar chiar așa stau lucrurile. Mă privește încurcat, pe urmă se uită iar la tipul cu picamerul, de parcă vrea să-i spună că sunt nebună.

— Uite ce e, iubito, ai spus că vrei să facem asta cât mai repede. Am numai două zile la dispoziție, așa că ori ne apucăm acum, ori...

— Bine, bine. Începeți...

— Atunci mă întorc la șase, să văd cum stăm.

— Unde te duci?

— Am altă lucrare. De asta se poate ocupa Eddie.

Fără să scoată vreun cuvânt, Eddie, care pare să aibă vreo șaptesprezece ani, își pune căștile pe urechi. Dau fuga înăuntru. Mă postez la fereastra din sufragerie și mă uit la tine. Dormi cu capul pe spate, amorțit de băutură. Ai o pătură pe tine. Mă întreb dacă soția ta a făcut asta sau dacă ai luat-o din mașină spre dimineață, când te-ai trezit înghețat. În mod normal ar fi trebuit să te bagi în mașină și să dai drumul la căldură, dar nu mai ești o persoană rațională.

Ceva pare în neregulă în dimineața asta. Pe lângă faptul că dormi în mijlocul curții distruse pe mobila de grădină aranjată la

întâmplare, în mod normal în casă ar trebui să fie agitație la ora asta. Copiii ar trebui să plece la școală și soția să-i ducă pe cei mici iar pe urmă să se întoarcă pentru a-și vedea de treburi, dar în dimineața asta nu se întâmplă nimic. În casă nu e niciun semn de viață, iar draperiile sunt în aceeași poziție ca ieri. Mașina soției tale lipsește. Nu există vreun semn că cineva din familie ar fi acasă.

Deodată pornește picamerul și, chiar și din casă, zgomotul e atât de puternic încât simt vibrațiile în piept. Abia atunci mă gândesc că ar fi trebuit să-i anunț pe vecini că am de gând să fac niște schimbări. Că o să scot piatra și o să pun din nou iarbă. Sunt sigură că ei ar fi făcut asta

pentru mine.

Sari din scaun, agitându-ți mâinile și picioarele, și te uiți să descoperi cine te atacă. Ai nevoie de câteva clipe ca să-ți dai seama unde ești și ce ai făcut. Pe urmă îl descoperi pe băiatul cu picamerul și imediat pornești spre casa mea. Inima îmi bate cu putere, dar nu mi dau seama de ce. Nu am vorbit niciodată. Nici măcar nu ne salutăm și nu ne facem vreun semn când ne zărim. În afară de noaptea Anului Nou, când m-ai prins urmărindu-te de la fereastra din dormitor, te faci că nici nu exist. La fel fac și eu, pentru că te detest și urăsc tot ce are legătură cu tine, pentru că n-ai putut să înțelegi că o mamă, chiar dacă e pe moarte, ar putea fi tristă că își lasă în urmă copilul

cu sindrom Down, singur pe lume. Retrăiesc comentariile pe care le-ai făcut tu și ascultătorii tăi în noaptea aia și simt că te urăsc. Când ajungi în curtea mea, sunt gata de luptă.

Te văd strigând la Eddie. Nu poate să te audă, fiindcă zgomotul e puternic și are căști pe urechi, dar poate să vadă un om cu gura deschisă care se apropie furios cu o mână în șold și cu cealaltă arătând către casă. Eddie te ignoră și își vede de săpatul pavajului meu scump. Trec în hol și mă postez în fața ușii, așteptând să sune. Tresar când aud soneria. O singură dată. Nimic nepoliticos. O singură apăsare, o mângâiere, fără nimic din mitocănia de care dai dovadă acasă la tine.

Deschid ușa și ne aflăm față în față pentru prima dată. O fac pentru sora mea, pentru tine, Heather, pentru mama, pentru că n-a fost corect să fie nevoită s-o lase în urmă pe Heather. Mă mobilizez în gând, închizând și deschizând pumnii, gata de luptă.

— Da?! spun eu, înfruntându-te.

Pari descumpănit de tonul meu.

— Bună dimineața, mă iei tu de sus, ca și cum mi-ai spune că așa se începe o conversație, ca și cum ai ști ceva, cât de puțin, despre conversațiile civilizate.

Îmi întinzi mâna.

— Eu sunt Matt, locuiesc vizavi.

E foarte greu pentru mine. Nu sunt o persoană nepoliticoasă,

dar mă uit la mâna ta și pe urmă la fața nerasă, la ochii roșii. Aburi de alcool îți ies din toți porii. Mă uit la gura ta, care îmi displace atât de mult, pentru că pe ea scoți cuvintele. Și îmi bag mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor. Inima îmi bate nebunește. Pentru tine, Heather, pentru tine, mamă.

Te uiți la mine și nu îți vine să crezi. Îți retragi mâna și o bagi în buzunar.

— Mi-a scăpat ceva?! E opt și jumătate dimineața, iar tu sapi cu picamerul în curte! E ceva ce nu știi? Poate niște rezerve de petrol pe care să le împărțim?

Ești încă beat, se vede. Picioarele îți sunt bine înfipite în pământ, dar corpul ți se deplasează într-o mișcare

circulară, ca în dansurile lui Michael Jackson.

— Dacă te deranjează atât de mult, poate îți muți tabăra în curtea din spate pentru câteva zile.

Te uiți la mine de parc-aș fi cea mai mare și mai nebună scorpie. După care te întorci și pleci.

Sunt multe lucruri pe care aș fi putut să le spun. Multe feluri în care mi-aș fi putut exprima dezamăgirea față de emisiunea ta despre sindromul Down. O scrisoare. Poate o invitație la o cafea. O discuție ca între adulți. În schimb am spus asta, la prima noastră întâlnire, și deja îmi pare rău, nu pentru că se poate să te fi rănit, ci pentru că am ratat ocazia de a face așa cum trebuie un

lucru important. Și îmi vine în minte pentru prima oară faptul că tu probabil nici nu-ți mai amintești de emisiunea aia. Ai făcut atâtea, probabil că nu înseamnă nimic pentru tine. Eu sunt doar o vecină enervantă care nu ți-a spus că are niște lucrări în curte.

Te urmăresc când treci strada către casă. Eddie ignoră în continuare lumea și sapă mai departe, iar zgomotul răsună în capul meu ca o tobă uriașă. Te plimbi într-o parte și-n alta prin fața și prin spatele casei, încercând să vezi ceva prin ferestre și să descoperi o cale pentru a intra în casă. Te clatini ușor, încă beat. Pe urmă te întorci la masă și eu mă gândesc că o să te așezi, dar iei un scaun și îl duci

la ușa de la intrare. Îți iei avânt și lovești cu el în fereastra de lângă ușă, o dată, de două ori, de trei, până când geamul e țândări. Din cauza picamerului, nu se aude nimic. Te întorci într-o parte, fiindcă structura ta athletică nu încapă prea bine prin gaura pe care ai făcut-o. În cele din urmă reușești să intri în casă.

În ciuda faptului că am fost martoră la operațiunea asta, m-ai făcut din nou să mă simt ca și cum eu aș fi persoana irațională.

7

Eddie a lucrat cu spor vreo două ore, după care a dispărut, acum trei ore. Între timp echipamentul a rămas în curtea mea, unde pare să fi avut loc un cutremur. E un dezastru total, și nu vreau să-l văd, dar nu am ce face, pentru că mă uit întruna pe fereastră. Nu după tine – știu că nu o să mai apari câteva ore bune –, ci după Eddie. A dispărut fără să-și dea jos casca de pe cap și nu a mai apărut. Îl sun pe Johnny, care nu răspunde. Nu e un semn bun. Mi l-a recomandat designerul pe care l-am angajat să refacă grădina. Nici ăsta nu e un

semn bun.

Telefonul sună, dar apelantul are numărul ascuns, așa că nu răspund. Mătușa mi-a spus, după ce a tras câteva pahare la masa de Crăciun, că văru-meu Kevin se întoarce acasă de Anul Nou și vrea să mă vadă. Iar ăsta e anul nou, iar eu filtrez apelurile ca un agent CIA. Kevin a părăsit Irlanda când avea douăzeci și doi de ani. A călătorit prin lume și s-a stabilit în Australia, cu toate că mi-e greu să cred că se poate *stabili* undeva. A plecat ca să-și revină în urma unei încurcături familiale și nu s-a mai întors, nici de Crăciun, nici de ziua lui, nici la înmormântarea mamei. E același Kevin care când aveam cinci ani mi-a spus că o să mor. Iar când aveam șaptesprezece mi-a spus că e

îndrăgostit de mine.

Mătușa era alături de mama într-un weekend, să găsească o nouă cale de a învinge boala. Așa cum făceam destul de des în vremea aia, dormeam la ei. Unchiul Billy se uita la televizor, iar eu și Kevin stăteam pe leagănul din spate și ne făceam destăinuiri. Eu îi vorbeam despre boala mamei și el mă asculta. Era un ascultător al naibii de bun. După care mi-a spus secretul lui: tocmai descoperise că a fost adoptat. Mi-a spus că se simte trădat, că n-a știut nimic despre asta, dar toate se potriveau cu sentimentele lui. Pentru mine. Era îndrăgostit de mine. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că era pe mine, mâinile îi umblau peste tot, gâfâia

și încerca să îmi bage limba în gură. După seara aia, de câte ori mă gândeam la el trebuia să-mi clătesc îndelung gura. Poate că nu era vărul meu de sânge, dar era *vărul* meu. Ne jucaserăm împreună în grădina din spatele casei, îl legaserăm fedeleș pe fratele lui Michael și îl puseserăm la frigare, dăduserăm spectacole cățarați pe e pervaz. Fiecare amintire pe care o aveam cu el îmi spunea că e *vărul* meu. M-a dezgustat.

După aia nu ne-am mai vorbit. Nu i-am spus niciodată mătușii mele, dar am știut că ea știe. Presupun că i-a spus mama, dar nu a deschis niciodată subiectul. După vreun an nu mai părea apăsată de asta, ci iritată de mine. Cred că și-a imaginat că

iertarea mea o să-l facă să se întoarcă la ea. Nu plecase încă din țară, dar nu voia să mai facă parte din familie. Era tulburat și nu mai avea încredere în nimeni, nici în el, nici în cei din jur. Pe vremea aia aveam prea multe griji ca să-mi pese de problemele lui. Poate suna a cruzime, dar la șaptesprezece ani nu puteam să fiu înțelegătoare cu el: era vărul meu cu probleme, care mă sărutase, și nu voiam decât să se ducă învărtindu-se, cât mai departe de mine. Dar s-a întors și într-o bună zi o să ne întâlnim. Nu mai sunt afectată, nu mai simt nevoia să-mi clătesc gura când mă gândesc la el. În orice caz, chiar dacă n-am nimic mai important de făcut, consider că există moduri mai bune de a-mi

petrece timpul decât să deschid o conversație bizară cu un văr care a încercat să-mi tragă un sărut franțuzesc în grădină în urmă cu șaisprezece ani.

Sunt din nou la fereastră și mă uit după Eddie când sună telefonul fix. În afară de tata și de Heather nimeni nu știe numărul, și de obicei sună numai Heather, așa că răspund.

— Pot să vorbesc cu Jasmine Butler, vă rog?

Nu spun nimic, încerc să recunosc vocea. Nu cred că e Kevin. Îmi imaginez că are deja accent australian. Sau nu. În orice caz, nu cred că e el. Mătușa Jennifer nu e atât de crudă încât să-i dea numărul. În afară de accentul dublinez se mai simte unul, pe care nu știu de unde să-l

iau. Nu e dublinez, dar e din Irlanda. Un ritm provincial plăcut.

— Cine întreabă?

— Vorbesc cu doamna Jasmine Butler? întreabă.

Zâmbesc și încerc să-mi ascund distracția.

— Puteți să-mi spuneți cine e la telefon, vă rog? Eu sunt menajera doamnei Jasmine Butler.

— A, mă scuzați, spune el, mulțumit și fermecător. Și cum vă numiți?

Cine e ăsta? *El* m-a sunat pe mine și acum încearcă să preia controlul, dar nu într-o manieră nepoliticoasă, ci cât se poate de amabil și de plăcut. Tot nu recunosc accentul. Nu e nordic, și nici sudic. E fermecător, totuși.

Poate e vreun agent de vânzări. Iar acum trebuie să mă gândesc la un nume și să închei convorbirea. Mă uit pe măsuță și văd reclama de pe o revistă.

— Pen, îi spun, încercând să nu râd. Penny. De la Penelope, dar îmi puteți spune Penny.

— Și uneori Pen? întrebă el.

— Da, îl asigur zâmbind.

— Și pot să aflu și numele de familie?

— E vorba de vreun studiu?

— A, nu. Doar pentru cazul în care o să sun din nou și doamna Butler n-o să fie acasă. În situația puțin probabilă că se va întâmpla asta.

Îmi vine să râd de observația sarcastică.

— Ah, spun, și răsfoiesc revista. Pad... încep, apoi tușesc

ca să-mi maschez râsul.
Paddington.

— În regulă, Penelope Paddington, repetă el, și sunt sigură că și-a dat seama. Dacă are vreun pic de minte, și-a dat seama. Știți când se întoarce doamna Butler?

— N-aș putea să spun.

Mă așez pe brațul canapelei și mă uit pe fereastră. Doctorul Jameson e în fața casei tale.

— Vine și pleacă. Cu treburi...

Doctorul Jameson se uită prin fereastra spartă.

— Dar despre ce este vorba?

— A, e ceva personal, spune el politicos. Prefer să discut cu dumneaei.

— Vă cunoaște? întreb.

— Încă nu. Dar poate îi spuneți dumneavoastră că am

sunat.

— Bineînțeles.

— O să încerc s-o sun pe mobil, spune el.

— Știți numărul?

— Îl am și pe cel de la serviciu, dar mi-au spus că nu poate fi contactată.

Asta mă intrigă. Cineva care mă cunoaște suficient de bine ca să aibă toate cele trei numere, dar nu știe că am fost concediată. Sunt în ceață.

— Îți mulțumesc, Penelope. Îți urez o zi bună.

Închide, iar eu ascult în continuare tonul, uluită.

— Jasmine, îmi spun pe un ton săltăreț. Tocmai te-a sunat un ciudat...

Doctorul Jameson
traversează strada către curtea

mea.

— Bună ziua, doctore Jameson, îl întâmpin, cu ochii la plicul alb din mâna lui.

Mă întreb ce Dumnezeu mai pun oamenii de pe stradă la cale și cu cât trebuie să contribui.

— Bună, Jasmine.

E îmbrăcat perfect, ca de obicei: cămașă, pulovăr cu anchior, pantaloni călcați la dungă și pantofi lustruiți. E mai scund decât mine. La un metru șaptezeci și șase, lângă el mă simt ca o creatură exotică și neobișnuită. Părul meu e roșcat-deschis, ca o flacără. De la natură am păr castaniu, dar nici eu și nici restul lumii nu l-am mai văzut de când aveam cincisprezece ani. Singurele care trădează asta sunt sprâncenele;

pe cap îmi apar mai multe fire albe decât castanii. M-am gândit că roșul face să iasă în evidență culoarea ochilor mai mult decât de obicei. Au o umbră de turcoaz care-i face pe toți să comenteze despre ochii mei. Așa că ochii și părul sunt primele lucruri pe care cineva le vede la mine. Indiferent dacă mă duc la serviciu sau la petrecere, folosesc un contur de ochi negru, care mă face să fiu doar ochi și păr. Și sâni. Sunt destul de mari, chiar dacă nu fac nimic ca să îi pun în evidență, drăguții de ei sunt avântați de la natură.

— Îmi cer scuze pentru zgomotul de azi-dimineață, îi spun. Trebuia să vă previn.

— Nicio problemă... îmi răspunde dând din mână, ca și

cum s-ar fi grăbit să-mi spună altceva. Mă uitam după prietenul nostru, dar se pare că e ocupat.

De parcă prietenul nostru – adică tu – ar fi fost în grădina din spate umflând baloane pentru copii, nu căzut prin baie într-o baltă de vomă. Cum cred eu.

— Amy mi-a dat asta pentru domnul Marshall. Cred că-i putem spune Matt, nu-i așa?

Felul în care se uită la mine, ca un conspirator, mă face să cred că știe. Am stat o grămadă la pândă, iar el nu poate să știe asta decât dacă m-a pândit la rândul lui. Dar nu prea avea cum, pentru că eu l-am pândit și pe el.

— Cine e Amy?

— Soția lui Matt.

— Ah... Da, așa e.

De parcă aș fi știut și am uitat.

Habar n-aveam.

— Cred că ar trebui să primească asta imediat, zice el fluturând plicul, dar nu răspunde. Am vrut s-o las în... hm, în fereastra deschisă, dar m-am gândit că s-ar putea să nu o vadă. În afară de asta, e una pe care aş vrea să ți-o dau ție.

Îmi întinde plicul.

— Ce-i asta?

— Cheia de la casă. Amy a făcut două copii pentru vecini. S-a gândit că s-ar putea să prindă bine, zice el părând surprins, cu toate că ştim amândoi că e cel mai sensibil lucru de care am auzit. Nu cred că o să mai apară pe aici o vreme, continuă el privind-mă fix.

Aha. Înţeleg.

Îmi depărtez mâna de plicul

în care e cheia.

— Cred c-ar fi mai bine s-o păstrați dumneavoastră, doctore Jameson. Eu nu sunt persoana potrivită.

— De ce?

— Știți ce viață am, sunt mai tot timpul plecată. Sunt ocupată. Lucrez și... înțelegeți, am *treabă*. Cred că ar fi mai bine să stea la cineva care e mai mult prin preajmă.

— Ah, aveam impresia că... ei bine, că în ultimul timp stai mai mult pe-acasă.

Lovit la fix.

— Da, dar tot cred că e mai bine să stea la dumneavoastră.

Rămân pe poziție.

— Eu am deja o cheie, dar o să fiu plecat două săptămâni. Nepotul meu m-a invitat în

vacanță cu familia lui. Pentru prima dată, zice el cu fața luminată. E foarte frumos din partea lui, deși cred că l-a bătut Stella la cap. O doamnă adorabilă. Și îi sunt recunoscător. Spania... zice el clipind. Apoi se întunecă la față și continuă: În orice caz... trebuie să găsesc o casă pentru asta.

Pare foarte jenat.

Oricât de vinovată m-aș simți, nu pot face asta. Mi-e complet străin. E ciudat. Nu vreau să am de-a face cu el. Vreau să-mi văd de ale mele. Știu că te urmăresc, dar... nu pot face asta. Nu sunt mișcată, chiar dacă pare îngrijorat și uimit. Dacă-aș fi avut serviciu, acum n-aș fi fost implicată în tărășenia asta de cartier, nu m-aș fi văzut nevoită

să am grijă de problemele altora, care nu se pot descurca singuri.

— Poate le-o dați soților Malone.

Habar n-am cum îi cheamă. Trăiesc lângă ei de patru ani și tot nu știu, chiar dacă îmi trimit în fiecare an o felicitare de Crăciun pe care o semnează cu numele întregi.

— Ei bine, asta e o idee, zice el nesigur.

Știu de ce e nesigur: nu vrea să-i bage în vreun bucluc. Când rămâi pe-afară, beat și furios, nu ar trebui să se ocupe de problemă soții Malone, care au peste șaptezeci de ani. La fel se poate spune și despre familiile Murphy și Lennon. Are dreptate, bineînțeles, dar pur și simplu nu pot.

— Ești sigură că nu vrei? mă mai întreabă o dată.

— Absolut, îi răspund ferm, scuturând din cap.

Nu mă las implicată în chestia asta.

— Am înțeles.

Dă din cap, cu buzele țuguiate, și retrage plicul. Mă privește cu niște ochi în care se citește că a văzut și el scenele nocturne la care am fost martoră.

— Am înțeles.

Își ia rămas-bun și trebuie să mă reped să-l prind, ca să nu ajungă sub roțile ambulanței care trece în goană pe stradă. Ne uităm amândoi peste drum, spre casa ta, gândindu-ne că s-a întâmplat ceva, dar ambulanța oprește în fața casei familiei Malone și echipajul medical dă

buzna înăuntru.

— O, Doamne, spune el.

Nu cunosc pe nimeni care să folosească mai des expresia asta.

O vedem pe doamna Malone pe targă, cu o mască de oxigen pe față. Este urcată în ambulanță. În urma târgii vine domnul Malone, cu o față pământie. Pare șocat. Mi se rupe inima. Sper că n-a fost din cauza mea. Sper că zgomotul picamerului nu i-a produs vreun infarct, așa cum era să-ți producă ție unul.

— Vincent, spune domnul Malone văzându-l pe doctorul Jameson. Marjorie...

Presupun că așa o cheamă pe soția lui și mă simt prost pentru că n-am știut niciodată cum o cheamă. Biata Marjorie. Sper să-și revină.

— O să am eu grijă, spune doctorul Jameson. O să trec de două ori pe zi. Are mâncare în dulap?

— Da, îi răspunde icnind domnul Malone în timp ce e ajutat să urce în ambulanță.

Nu. Nu e soția.

Ușile se închid și ambulanța demarează în trombă, lăsând strada goală, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Sunetul sirenei se stinge în depărtare.

— O, Doamne, spune vecinul meu, și pare șocat. O, Doamne...

— Vă simțiți bine, doctore Jameson?

— Spune-mi Vincent, te rog. Nu am mai practicat de zece ani, spune el dus pe gânduri. Mă duc să văd ce face pisica. Cine o să-i dea să mănânce cât o să fiu

plecat? Poate că n-ar trebui să plec. Mai întâi asta, spune uitându-se la plicul din mână, și pe urmă doamna Malone. Da, poate e nevoie de mine aici...

Mă simt vinovată și speriată. Mi-e ciudă că universul conspiră împotriva mea. Ar fi nepoliticos să-i sugerez să apeleze la alt vecin, deși asta-mi vine să fac. Însă două refuzuri într-o zi m-ar pune într-o lumină foarte proastă.

— O să-i dau eu de mâncare cât sunteți plecat, îi spun. Dacă-mi arătați...

— Bine, spune el dând din cap, încă șocat.

— Cum intrăm?

Mă uit la casa goală, care are în grădină pitici și jucării pentru nepoți. Dalele de piatră care

traversează grădina cotesc printre copaci. Obloanele sunt din anii optzeci, bej și roz-somon, toate scorojite. Pe pervaz sunt bibelouri chinezești, iar lângă fereastră e o masă acoperită cu fotografii. Pare o casă de păpuși minunat îngrijită, care a călătorit în timp.

— Am cheia, îmi spune doctorul Jameson.

Bineînțeles că o are. Se pare că pe strada asta în afară de mine toți au cheile tuturor. Se uită din nou la plicul în care e cheia ta și pare că îl vede pentru prima oară. Observ cum îi tremură mâinile.

— Vincent, iau eu asta, îi spun cu blândețe, luându-i plicul din mână.

Și uite că m-am ales cu cheia de rezervă a casei tale și o

scrisoare de la soția ta.

Să știi că nu mi le-am dorit
niciodată.

8

Eddie s-a întors la lucru. Știu asta pentru că tocmai puneam mâncarea în castronul lui Marjorie când a sărit cât colo speriată de sunetul picamerului și a dispărut. Mă gândesc să o caut, dar nu vreau să-mi bag nasul prin lucrurile din casă. E pisică. O să fie bine. Eddie lucrează din greu când Johnny se întoarce să vadă ce a făcut. Parcă nici n-ar fi fost plecat. Ascultă nemulțumirea mea față de Eddie fără să clipească, nu comentează nimic, studiază locul și declară că sunt în grafic. Apoi mă anunță că o să plece cu o jumătate de oră mai

devreme, pentru că au altă treabă. Dar nu se duc prea departe. Traversează în curtea ta. Îi urmăresc de după draperie, intrigată. Johnny măsoară fereastra spartă de lângă ușa de la intrare, apoi scot o bucată de placaj din dubiță și încep să taie. Nu-i văd, pentru că sunt dincolo de ușile deschise ale dubiței, dar îi aud. E abia cinci și jumătate, iar afară e întuneric. Lucrează la lumina becului din verandă, dar se mai vede o lumină undeva în casă, probabil în bucătărie. Te-ai trezit.

În zece minute ți-au acoperit fereastra cu placaj. Se urcă în dubița lor roșie și pleacă. Curtea mea nu arată nici pe departe ca și cum ar fi aproape gata.

Am scrisoarea ta în mână.

Doctorul Jameson m-a pus să promit că o să ți-o înmânez personal. Trebuie să se asigure că o primești, ca să îi poată spune asta lui Amy. Am lăsat cheia casei tale pe bufetul din bucătărie. Nu e locul cel mai bun, dar nu știu unde altundeva să o pun. Cheia pare să sară în ochi. Orice aș face, îmi atrage privirea. Mi se pare că nu e în regulă să am în casă ceva ce îți aparține. Mă uit la scrisoare. Cred că soția ta, Amy, te-a părăsit, în sfârșit, după ce le-a lăsat vecinilor tăi sarcina de a-ți încredința cuvintele și gândurile ei. Sunt sigură că i-a luat mult să-ți scrie. A fost un efort chinuitor. Cred că sunt datoare față de ea să mă asigur că scrisoarea ajunge la tine. Ar trebui să mă bucur că ți-o dau, dar nu e așa. Mă bucur că nu

simt bucurie. Nu sunt indiferentă la emoțiile umane, așa cum ești tu.

Îmi pun haina și iau plicul. Sună mobilul. Un număr pe care nu-l recunosc. Răspund, gândindu-mă că e ciudatul de mai devreme.

— Bună, Jasmine. Sunt Kevin.

Inima mi se prăbușește în stomac când te văd ieșind din casă. Te urci în mașină și pleci, în timp ce eu îl ascult pe vărul meu care a încercat să mă sărute cum îmi spune că s-a întors acasă.

Nu pot să dorm. Nu doar pentru că i-am promis lui Kevin că o să ne întâlnim – în oraș, nu la mine, așa încât să pot stabili eu

când –, ci pentru că încerc să trec în revistă toate scenariile posibile cu ce s-ar putea întâmpla mai târziu, când te întorci. Eu dându-ți cheia și scrisoarea, deschizându-ți ușa, tu beat, atacându-mă, aruncând cu scaunul după mine, urlând – cine știe. Nu vreau să se întâmple ceva din toate astea, însă datoria de vecină mă face să mă simt datoare.

Când te întorci acasă sunt cât se poate de trează. Din boxe răzbate din nou *Paradise City*. Frânezi înainte de a lovi ușa garajului, scoți cheile din contact și te dai jos. Te împiedici de câteva ori, concentrat asupra legăturii de chei. Îți ia o vreme, dar găsești cheia de la intrare. Intri împleticindu-te și închizi ușa în urma ta. Se stinge lumina din

hol. Se aprinde cea din dormitor. Cinci minute mai târziu se stinge și lumina din dormitor.

Deodată îmi dau seama că sunt înconjurată de o liniște ciudată – mi-am ținut respirația. Mă întind iar în pat, confuză. Sunt dezamăgită.

În weekend e petrecere. Suntem opt. Suntem prieteni apropiați. Bianca nu e prezentă – stă acasă cu bebelușul, dar a venit Tristan. A adormit în fotoliul de lângă șemineu înainte să ne așezăm la masă. Îl lăsăm să doarmă și începem fără el.

Cele mai multe discuții au ca subiect copiii. Îmi place, e distractiv. Învăț despre colici și

fac o față când se discută despre lipsa de somn. Pe urmă trecem la plâns, la fructele și legumele pe care le mănâncă bebelușii. Un tatic caută pe Google să vadă dacă primul fruct al micuțului poate fi kiwi. O ascult o jumătate de oră pe Caroline povestindu-și viața sexuală cu noul iubit. E separată de împutitul cu care s-a măritat. Și asta îmi place, e distractiv. Pe urmă discuția ajunge la mine și la slujba mea. Chiar dacă sunt prietenii mei și sunt drăguți și îi iubesc, nu pot să vorbesc deschis despre asta. Le spun că mă bucur de vacanță și începem să discutăm despre ce minunat e să fii plătit ca să stai acasă. Râd când încerc să-i fac invidioși cu niște povești sforăitoare despre leneveală, citit și timpul pe care îl

am ca să fac ce-mi place. Dar nu e nimic natural, și nici liniștitor. Parcă aș juca un rol, și nu cred o vorbă din tot ce spun. Niciodată n-am fost atât de recunoscătoare ca în momentul în care aud mașina ta. Sper că ești mai tamponat ca de obicei.

Nu le-am povestit prietenilor mei aventurile pe care le ai noaptea, la beție. Nu știu de ce. Subiectul e perfect. Le-ar plăcea să asculte asta, iar faptul că ești celebru ar face povestea mai picantă. Dar nu reușesc să vorbesc despre asta. Parcă ar fi un secret. Am decis să te protejez, nu știu de ce. Probabil că iau prea în serios situația ta. Nu mi se pare un subiect haios, bun de povestit la masă. Ai copii și o soție, care tocmai te-au părăsit. Te detest, și

toată lumea care mă cunoaște știe asta. Nimic din ce te privește nu mă poate face să râd de tine. Trag draperiile, așa încât prietenii mei să nu te poată vedea.

Aud bătaile tale în ușă, dar conversația continuă, s-a ajuns la mijloacele contraceptive. Nimeni nu aude zgomotele făcute de tine. Toți cred că glumesc când spun că prefer vasectomia, dar nu insist.

Deodată afară se lasă liniștea. Nu mă pot concentra, sunt agitată și iritată. Mă tem că o să te audă, că băieții o să vrea să iasă în fața casei să te vadă, să rânjească sau să-ți dea o mână de ajutor, stricând relația noastră. Știu că e ciudat. E tot ce am, și numai eu pot înțelege cu adevărat ce se petrece cu tine noaptea. Nu vreau

să fiu nevoită să explic.

Strâng farfuriile pentru desert. Prietenii mei vorbesc și râd, atmosfera e minunată și Tristan doarme în continuare pe fotoliu, copt de căldura focului. Caroline mă ajută, și petrecem câteva minute în bucătărie, ca să-mi spună câte ceva din ce face cu iubitul ei. Ar trebui să fiu șocată de ce aud, vrea să mă șocheze, dar nu mă pot concentra, mă gândesc doar la ce se întâmplă afară. Cheia este lângă mine, pe bufet. Sare în ochi. Când Caroline se duce la toaletă, evadez. Îmi pun haina, înhaț cheia și scrisoarea și ies fără să mă vadă cineva.

Când traversez, te văd așezat la masă. E unsprezece seara. Cam devreme pentru tine. Mănânci

dintr-o pungă McDonald's și te uiți la mine cum traversez. Îmi cuprind trupul cu mâinile, prefăcându-mă că mi-e frig, deși alcoolul m-a încălzit. Mă opresc lângă masă.

— Bună, spun.

Te uiți la mine cu ochi tulburi. Nu te-am văzut niciodată treaz de aproape. Dar nici beat nu te-am văzut de aproape. Nu erai nici treaz, nici beat când ai sunat la mine, așa că acum nu știu în ce stare ești. Dar stai afară și mănânci dintr-o pungă McDonald's la ora unsprezece, pe frigul ăsta, iar în jur e un miros greu de alcool, așa că nu poți fi prea treaz.

— Bună, răspunzi.

E un început bun.

— Doctorul Jameson m-a

rugat să-ți dau asta.

Îți întind plicul.

Îl iei, îl studiezi puțin și îl lași pe masă.

— Doctorul e plecat?

— Mi-a spus că nepotul lui îl ia în vacanță în Spania.

— Zău?! spui tu și te luminezi. Era și timpul.

Asta mă surprinde. Nu știam că tu și doctorul Jameson sunteți apropiați. Nu că răspunsul tău ar dezvălui cine știe ce apropiere, dar e clar vorba de o relație.

— Știi că soția lui a murit acum cincisprezece ani? Nu au avut copii, iar fratele și cumnata lui au murit amândoi. Singura rudă pe care o are e nepotul ăsta, care nu-l vizitează niciodată și nici nu-l cheamă nicăieri.

E limpede că ești deranjat de

situația asta. Și râgâi.

— Pardon.

— O...

Nu reușesc să spun altceva.

Te uiți la mine.

— Locuiești peste drum?

Sunt încurcată. Nu-mi dau seama dacă te prefaci că nu m-ai văzut niciodată sau chiar nu-ți amintești. Încerc să descopăr.

— Acolo stai. La numărul trei, nu-i așa?

— Da, îți răspund în cele din urmă.

— Eu sunt Matt.

Și îmi întinzi mâna.

Nu sunt sigură dacă asta e un nou început. S-ar putea să fie o înscenare. Poate abia aștepti să întind mâna, ca să ți-o retragi și să scoți limba. Oricare ar fi motivul, dacă ai uitat impolitețea mea de

alaltăieri am o șansă să repar ce am stricat.

— Jasmine, îți spun, întinzându-ți mâna.

Nu e ca și cum aș da mâna cu diavolul, așa cum mi-am imaginat. Ai mâna înghețată, iar pielea e aspră și crăpată din cauza frigului.

— Mi-a dat și o cheie a casei tale. Soția ta ne-a făcut câte o copie, mie și doctorului.

Îți întind cheia.

Te uiți la ea intrigat.

— Nu vreau să păstrez cheia dacă tu nu vrei.

— Și de ce n-aș vrea?

— Nu știu. Nu mă cunoști. În orice caz, uite-o. Poți intra și poți păstra și cheia dacă vrei.

Te uiți iar la cheie.

— Cred că e mai bine s-o

păstrezi.

Mă privești fix și încep să mă simt neplăcut. Nu știu ce să fac. E clar că nu ai de gând să te miști, așa că mă duc și descui ușa.

— Dai o petrecere? întrebi uitându-te la mașinile parcate în fața casei mele.

— A, o simplă cină.

Și mă simt prost. Tu mănânci de la McDonald's. Ar trebui să te invit înăuntru? Nu. Nu ne cunoaștem, iar tu ești inamicul meu de când aveam șaptesprezece ani. Nu te pot invita la mine.

— Ce lucrezi în curte?

— Pun niște iarbă.

— De ce?

Râd.

— Bună întrebare.

Ridici plicul.

— Vrei, te rog, să-mi citești asta?

— Nu.

— De ce nu?

— De ce nu o citești *tu*?

— Nu prea văd bine.

Dar nu pari chiar atât de beat, iar limba nu ți se împleticește.

— Și ochelarii sunt în casă, adaugi.

— Nu, îți spun, încrucișându-mi brațele și dându-mă înapoi. E o chestie personală.

— De unde știi că e personală?

— E pentru tine.

— Poate e o chestie pentru vecini. Doctorul pune întotdeauna ceva la cale. Poate un grătar.

— În ianuarie?

— Atunci poate o recepție

pentru discutarea problemelor cartierului.

Ideea ți se pare amuzantă. Chicotești. Aud efectul țigărilor în pieptul tău. Râsul e înfundat, impur.

— A spus că e de la soția ta.

Tăcere.

După anumite poziții îmi dau seama că ești chipeș. Felul în care îți înclini capul când ești gânditor. Sau poate că e lumina felinarului. În orice caz, sunt momente în care te transformi. Ochi albaștri, păr blond, nas cârn. Sau poate că așa arăți întotdeauna, și nu mi-am dat seama de asta pentru că te urăsc.

Pui plicul pe masă și îl împingi către mine cu un deget.

— Citește.

Îl ridic și mă uit la el. Îl întorc

de câteva ori.

— Nu pot. Îmi pare rău.

Apoi îl las pe masă. Te uiți la el și nu spui nimic.

— Noapte bună.

Mă întorc către casă, unde prietenii mei râd zgomotos. Îmi scot haina. Tristan doarme mai departe în fotoliu. Cred că n-a observat nimeni că am fost plecată. Mai aduc o sticlă de vin la masă și trag cu ochiul de după draperie. Ești încă la masă. Ridici capul și mă vezi. Te ridici și intri în casă. Plicul alb e tot pe masă. Strălucește în lumina unui felinar.

Începe să plouă mărunț.

Mă uit la plic în timp ce ploaia se întetește. Nu mă pot concentra. Rachel vorbește și toți ceilalți o ascultă. Ochii îi sunt plini de

lacrimi, îmi dau seama că e ceva important, vorbește despre tatăl ei, care e bolnav, tocmai a aflat că are cancer. Dar eu tot nu mă pot concentra. Mă uit în continuare la plic, în timp ce ploaia e tot mai deasă. Soțul lui Rachel o ia de mână, ca să o ajute să continue. Mormăi ceva despre un șervețel, apoi ies. Nici nu mai pun haina pe mine. Traversez în goană și iau plicul.

Nu te cunosc și nu-ți datorez nimic, dar știu că avem cu toții un buton de autodistrugere. Și nu te pot lăsa să faci asta. Nu cât stau eu de veghe.

9

Johnny și Eddie au terminat în sfârșit de săpat, cu o săptămână mai târziu decât au promis. Au invocat atâtea scuze și motive tehnice încât nici nu mă pot certa cu ei, dar cel puțin acum am o sută de metri pătrați de pământ, iar în restul curții a rămas pavajul meu frumos. Tata mi-a spus să păstrez piatra spartă, pentru că e valoroasă, așa că acum e toată grămadă într-un container de pe alee. Părerea tatei e confirmată de faptul că Johnny se arată dispus să mă „scape“ de piatră. Încerc să mă gândesc la ce mi-ar putea folosi, dar nu-mi vine

nicio idee. Cred că până la urmă o să sfârșească la gunoi.

Tata și Leilah ne-au invitat pe mine și pe Heather la masă, joi. Lunea Heather lucrează la un restaurant. Debarasează și spală vasele. Miercurea lucrează la cinematograful, unde însoțește spectatorii la locurile lor și la sfârșit face curat. Vinerea lucrează la un notar, unde sortează corespondența, distruge documente și face fotocopii. Își iubește toate slujbele. Sâmbăta dimineața are cursuri de teatru și muzică, iar marțea se duce la un centru unde își petrece vremea cu prietenii. Rămân doar zilele de joi și duminică, pe care le păstrăm pentru noi. Când lucram rămâne doar ziua de duminică. Cam așa au stat lucrurile în

ultimii zece ani. Aș face orice, numai să nu pierd ziua de duminică petrecută cu ea. Facem diverse lucruri. Uneori vrea să facă ceva anume, dar alteori nu spune nimic. Mă lasă să hotărâsc eu. De multe ori mergem la cinematograful. Îi plac filmele animate și știe pe dinafară toate replicile din *Mica sirenă*. Uneori nu vrea decât să se uite la televizor. Cadoul meu de Crăciun pentru ea a fost un bilet la un spectacol de patinaj. Prima parte a fost dedicată *Micii sirene*, și nu am văzut-o pe Heather niciodată mai liniștită, atât de captivată de ceva. A fost minunat. Întotdeauna e minunat când sunt cu ea. Când a apărut Vrăjitoarea Ursula, o caracatiță gonflată a alunecat pe gheață și muzica s-a

schimbat. Mai mulți copii au început să țipe, și m-am temut că Heather o să se sperie, dar ea m-a luat de mână și mi-a zis „Nu-ți fie frică, Jasmine“. Avea grija mea, se temea că o să mă sperii eu. E sora mea mai mare și întotdeauna mă protejează, chiar dacă mie mi se pare că eu o protejez pe ea. Când s-a terminat spectacolul, s-a încheiat magia, s-au aprins luminile și a ieșit la iveală toată marea de floricele vărsate pe podea, s-a uitat la mine cu mâinile așezate pe piept în dreptul inimii. Îi vedeam ochii mari plini de lacrimi în spatele lentilelor groase. Mi-a spus: „Sunt mișcată, Jasmine. Sunt atât de mișcată.“

O iubesc, iubesc totul la ea. Singurul lucru pe care l-aș

schimba la ea este neplăcerea pe care o resimte din cauza hipotiroidismului. Uneori e doar o lentoare, oboseală sau iritabilitate. Aș păzi-o tot timpul, dar nu-mi dă voie. După ce am încercat ani de zile să o învăț diferite lucruri în așa fel încât să înțeleagă am descoperit că ea a fost și o să rămână întotdeauna profesoara. Eu am fost și o să fiu eleva. Adesea vorbește neclar, deși de obicei o înțeleg, și mai are probleme motorii și de auz, dar știe toate personajele din toate filmele Disney, ca și scriitorii și interpreții fiecărui cântec. Adoră muzica. Are o colecție de discuri, deși i-am luat iPod și iPad. E de modă veche, așa că preferă discurile ei. Știe cine la ce instrument cântă și cine a făcut

orchestrația muzicală. Citește toate informațiile de pe un album și le reține. Când am văzut că face asta, am început să-i cumpăr mai multă muzică și să o duc la concerte. Când aveam paisprezece ani am dus-o la o întâlnire cu un Eddie, un băiat cu sindrom Down. Și Eddie era meloman, și îi plăcea în special *Blue Suede Shoes*, a lui Elvis. Sora lui mi-a spus că ascultă aceeași melodie toată ziua, ceea ce îi scotea din minți pe toți din casă. Dar pe mine m-a scos din minți faptul că niciun membru al familiei nu a înțeles că băiatului îi place muzica, nu o singură melodie. Nu îl ajutau deloc. Atunci când Heather începe să vorbească despre pasiunea ei, toți cei din jur sunt surprinși și

impresionați. Și ce se întâmplă cu ea când vede că i-a impresionat? Înflorește, normal.

Dar cel mai admirabil dar al ei este unul magic. Înțelege sentimentele oamenilor. Mai exact, înțelege intuițiile lor cu privire la ea. Și asta se reflectă în comportamentul ei. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să poată ghici așa de repede ce hram poartă o persoană. Dacă vorbește cu cineva care o privește cu milă sau vrea să scape de ea cât mai repede, se face mică, aproape că dispare; devine o persoană cu sindrom Down, pentru că știe că asta vede persoana respectivă la ea. Când e cu cineva căruia nu îi pasă de sindromul Down, cum sunt copiii care încă nu au învățat să tachineze, atunci strălucește,

înflorește și devine adevărata Heather. Astea sunt calități pe care le avem toți când suntem copii, dar probabil că le pierdem cu timpul. Dar Heather și le-a păstrat, așa că știe precis ce e bine și ce e rău.

O iau pe Heather și mergem la locuința tatei, un apartament din Sutton Castle. A fost construit în 1880 de familia Jameson – nicio legătură cu doctorul Jameson, din câte știu eu – și are alături trei hectare de grădină cu vedere la Golful Dublin. Fostul castel era hotel pe vremuri. Luam masa acolo duminica, toată familia. Pe urmă a fost renovat și au rezultat șapte apartamente. E o casă impresionantă, înfrumusețată de Leilah în stilul ei boem. La treizeci și cinci de ani,

Leilah are cam aceeași vârstă cu mine și cu Heather, dar nu suntem nici pe departe prietene. Ea e o tânără măritată cu tata, și pentru asta o să mă întreb întotdeauna ce e în neregulă cu ea. N-am nicio problemă cu ea, dar îmi place distanța, și la distanță o țin. Pe de altă parte Heather e foarte caldă cu ea. Când a văzut-o prima oară a ținut-o de mână. Leilah a roșit toată. Nici ea, nici tata n-au știut că e cel mai mare compliment pe care îl poate face Heather. Sorămea a intuit corect atitudinea mea față de Leilah și, chiar dacă n-am discutat niciodată asta, încercă să găsească lucruri pe care eu și Leilah le avem în comun, ca o mamă care încercă să ajute două fetițe să se

împrietenească la o petrecere. Este dulce și adorabilă strădania ei. Chiar dacă ne înțelegem doar de dragul lui Heather, chestia asta ne ajută, într-un mod ciudat, să comunicăm.

Deschide Zara, îmbrăcată în pirat. Într-o mână are un cârlig de plastic pe care îl vântură prin aer și scoate strigăte războinice. Heather este mândră de Zara, chiar dacă e puțin cam nesigură. La trei ani, Zara e foarte temperamentală. Protestează zgomotos, izbucnește în lacrimi sau e foarte activă, ceea ce o neliniștește pe Heather.

Mă aplec și o îmbrățișez pe Zara, dar ea continuă cu amenințările de pirat, așa că sfârșim întinse pe jos. Cârligul mi s-a agățat de gât. Heather trece pe

lângă noi și se duce în sufragerie. Zara mă trage spre ea cu cârligul și îmi spune:

— Dacă-l vezi pe Peter Pan, spune-i că-l caut. Pe el și pe zânulica aia care umblă cu el.

Mă privește strâmbându-se, apoi se ridică și o rupe la fugă în casă.

Rămân pe jos, râzând singură.

Am adus un set de construit brățări pentru Heather, așa că se așază la masă și începe să înșire mărgelile pe o ață. Zara abia așteaptă să se joace și ea. Chiar dacă îi spunem că nu e o jucărie și că e cadoul lui Heather, că poate să se joace cu jucăriile ei – i-am adus o trusă de medic veterinar –, nu vrea să înțeleagă, ceea ce o face pe Heather să fie foarte încordată. Văd cum i se

strâng umerii în încercarea de a înșira mărgelele pe ață, iar obrajii îi ard tot mai tare din cauza țipetelor scoase de Zara. Cu voce calmă dar fermă, Leilah o scoate pe Zara din sufragerie.

Mă așez lângă Heather, cu cotul pe masă, și o privesc cu bărbia sprijinită în pumn. Mă întrebă:

— Jasmine, ce faci?

— Mă uit la tine.

Zâmbește.

— Jasmine, de ce te uiți la mine?

— Pentru că ești frumoasă, îi spun, iar ea zâmbește rușinată și scutură din cap.

— Jasmine!

Râd și continui să o privesc. Chicotește și ea, dar în cele din urmă e absorbită cu totul de

brățară. Zara se întoarce tăcută, fără mască, cu ochii triști și roșii. Cu o acadea în mână, se așază într-un colț și se joacă cu noua trusă, vorbind singură cu propoziții stâlcite, în care amestecă toate cuvintele pe care le-a auzit la noi. Heather îi aruncă o privire scurtă și se întoarce la brățara ei. Se concentrează fiecare la jucăria ei douăzeci de minute, câtă vreme Leilah pregătește masa. Nu sunt leneșă, dar știm amândouă că e mai bine să stau cu Zara și Heather, în caz că mai izbucnește vreun conflict. Din bucătărie vine miros de usturoi. Leilah face miel împănat. Ia niște rozmarin din ghiveciul de pe balcon, îl clătește, apoi înfige ace din loc în loc în toată bucata de miel. Tata nu s-a întors. A fost

la golf și a promis că ajunge până la ora mesei, așa că pun un film care îi place lui Zara și mă așez pe canapea. După o oră mă trezesc mângâiată pe obraz. Heather e aplecată deasupra mea și zâmbește. Cel mai plăcut mod de a te trezi.

— Jasmine, a venit tata, îmi spune.

Sunt amețită, nu-mi găsesc pantofii, iar rochia mi s-a ridicat până la brâu. Iar în spatele tatei în sufragerie intră nimeni altul decât Ted Clifford. Are peste un metru optzeci și e foarte lat în umeri. Umple cadrul ușii. O simt pe Heather înghețând lângă mine. De fapt, toată lumea e tensionată, inclusiv Leilah. Pe față i se citește neliniștea, probabil că nici ea nu a știut că o să vină și

Ted Clifford.

— Ted, zice ea fără să-și ascundă surprinderea. Bine ai venit.

— Bună, Leilah, o salută el, sărutând-o pe obraz și îmbrățișând-o mai mult decât familiar. Sper că nu te superi că am dat buzna da masă, dar Peter a pierdut partida, ceea ce înseamnă că a fost obligat să mă invite!

Hohotește copios.

Leilah zâmbește, dar întrevăd adevăratul înțeles din spatele zâmbetului. Are gura încordată și în ochi i se citește un semnal de avertisment. Tata e puțin iritat.

— Ea trebuie să fie micuța Zara, spune Ted uitându-se la Zara.

De pe podea, ea se uită la el ca

la uriașul din *Jack și vrejul de fasole*. Se uită nesigură la maicăsa, cu fața pregătită de zâmbet sau de plâns, dar Ted ignoră semnalul de alarmă, o ia în brațe și o pupă zgomotos pe obraz. Leilah o ia diplomatic pe Zara din brațele lui, iar micuța își înfășoară piciorușele în jurul ei, îngropându-și fața la pieptul ei ca să scape de uriaș. Tata radiază, iar eu sunt iritată, pentru că nu poate fi o coincidență: eu și Ted suntem în aceeași încăpere la puțină vreme după ce tata mi-a propus să-l roage să-mi ofere o slujbă. Leilah lucrează două zile pe săptămână doar dimineața, ca să poată sta mai mult cu Zara, tata e pensionar, eu sunt în vacanță, iar Heather are zi liberă. Are sens să ne vedem la prânz joi. Dar ce

caută Ted aici? Ar trebui să fie la muncă. În schimb, a venit aici să vorbească cu mine. Simt cum mă înfurii, și mi-e greu să îl privesc pe tata în ochi.

— O cunoști pe fiica mea Jasmine, spune el întinzând mâna într-un gest de prezentare.

Ted își continuă numărul și mă privește surprins, comentând ceva despre cât am crescut de când nu m-a mai văzut. Are șaiszeci și cinci de ani și nu are nicio scuză să trateze o femeie care nu are decât jumătate din vârsta lui ca pe o copilă. E limpede că nu e surprins deloc să mă găsească aici. Fie sunt paranoică, fie am dreptate. Ne dăm mâna, și intenționez să mă rezum la asta, dar mă trage spre el și mă pupă, lăsându-mi salivă

pe obraz, așa că mă trezesc ștergându-mă. Leilah mă privește cu înțelegere.

— Iar ea este Heather, spune tata.

Ca o paranteză. Nici vorbă de „Ea e fiica mea Heather“, niciun gest, nicio mână care s-o prezinte. Sunt sensibilă când vine vorba de Heather. Foarte sensibilă. Cred că e foarte limpede, având în vedere felul în care te tratez pe tine. Nu știu dacă felul în care o tratează oamenii mă face să manifest o proiecție a fricilor mele. După mine, aproape toți greșesc în privința lui Heather. Sunt sigură că așa e, dat fiind că în treizeci și patru de ani tata nu a făcut vreun progres în ce privește stânjeneala pe care o arată atunci când o prezintă pe Heather cuiva, mai

ales dacă e o persoană pe care vrea s-o impresioneze. O persoană ca Ted, pentru care tata a avut întotdeauna o slăbiciune de licean, încercând întotdeauna să-i facă pe plac. I-a vândut compania la un preț foarte bun pentru că „e Ted“, și nu voia ca Ted să creadă că el nu este un tip de gașcă. Nu cred că îi e rușine cu Heather, nu e un tip așa de rece, dar e conștient de faptul că unii nu se simt prea bine în prezența ei. Crede că evită asta oferindu-i lui Heather cât mai puțină atenție, făcând cât mai puțin caz, ca și cum asta ar putea face pe cineva să se simtă mai bine. Bineînțeles că aparenta lui lipsă de afecțiune pentru fiica cea mare are efectul contrar celui așteptat. De multe ori i-am spus

asta, dar crede că sunt prea sentimentală și nerezonabilă când vine vorba de subiectul Heather.

— Ah, spune Ted, privind-o pe sora mea într-un fel care nu-mi place. Bună! o salută pe un ton neobișnuit. Acum e rândul tău, nu-i așa? spune întinzându-i mâna.

Mutare riscantă.

Ca elevă a lui Heather am învățat că toți indivizii, indiferent de ce probleme suferă, sunt ființe sexuale. Cu siguranță că sora mea, a cărei dezvoltare fizică o depășește pe cea emoțională, înțelege aspectele fizice și mai ales pe cele psihologice ale sexualității. Este o lecție continuă, și mai ales acum, când tânjește după un prieten. Ultimul lucru pe

care mi l-aș dori ar fi să fie respinsă sau ridiculizată. Sau chiar abuzată.

Pentru a rezolva problema asta, am învățat încă de mici conceptul cercurilor, un sistem care o ajută să catalogheze diferitele niveluri ale relațiilor personale și ale intimității fizice. Motivul pentru care o persoană ca Ted îmi provoacă îngrijorare este perspectiva deplasată asupra intimității: a sărutat și a luat în brațe o fetiță de trei ani, a strâns-o în brațe pe soția prietenului, m-a bifat și pe mine, iar acum consideră că e rândul lui Heather. Cred că de data asta ar fi foarte fericită să nu fie rândul ei.

Cercul intim violet reprezintă individul. În cazul ăsta, Heather. Cercul albastru al îmbrățișării

urmează după. Acolo sunt oamenii cei mai apropiați de cercul violet, atât fizic cât și emoțional, așa că îmbrățișarea este un lucru obișnuit. În cercul ăsta suntem eu, tata, Zara și Leilah. Urmează cercul verde al îmbrățișării de la distanță. Prietenii apropiați și alți membri ai familiei. Uneori prietenii vor să se apropie mai mult, dar Heather trebuie să îi țină la distanță. Apoi vine cercul galben al strângerii de mână, pentru prieteni și cunoștințe cărora le cunoaștem numele, și cercul portocaliu al semnelor politicoase, pentru cunoștințele mai îndepărtate, cum ar fi copiii care vor să o îmbrățișeze și să o sărute pe Heather. Dar ea știe că nu trebuie să facă asta. E suficient să le facă

un semn cu mâna. La acest nivel de intimitate nu apare niciun contact fizic sau emoțional. În fine, ultimul este cercul roșu al străinilor. Niciun contact și nicio conversație cu oamenii din această categorie, decât dacă au o uniformă sau o insignă care să le arate identitatea. Dacă cineva încearcă să o atingă pe Heather când nu vrea să fie atinsă, ea trebuie să spună „Stai“. Unii rămân străini pentru totdeauna.

Eu și Heather respectăm cu strictețe regulile astea, indiferent cât de stânjeniți ar fi ceilalți. Tata știe de cercul codurilor, însă mama ne-a învățat. Tata s-a ținut departe de toate lucrurile de felul ăsta.

Mă uit la Heather, care privește încurcată mâna întinsă.

Știu că știe ce să facă, dar se uită la mine, căutând sprijin.

— Portocaliu, Heather.

Deși, personal, l-aș pune în cercul roșu.

Heather dă din cap, se întoarce spre el și-i face cu mâna.

— Doar atât? întrebă el de parcă ar vorbi cu un copil, nu cu o femeie de treizeci și patru de ani.

Dă să se apropie, și tocmai când sunt pe punctul de a interveni Heather îl oprește:

— Stai! Nu ești în cercul albastru al îmbrățișării.

Însă Ted nu o ia în serios. Chicotește la auzul replicii, fără să-i dea vreo atenție, și își întinde brațele în jurul ei, îmbrățișând-o ca un urs. Heather începe imediat să țipe, iar eu îl trag de mâini.

— Jasmine! spune tata văzându-mă cum încerc să-i desprind mâinile de pe Heather.

Leilah îl oprește. Zara începe să plângă, iar Heather țipă în continuare, ca apucată.

Ted se retrage cu mâinile ridicate, de parcă ar fi victima unui jaf, și spune, în toată hărmălaia:

— Bine, bine... Nu voiam decât să fiu prietenos.

Tata îi cere scuze lui Ted, încercând să-l facă să se așeze la masă, și latră la Leilah să-i aducă ceva de băut. Leilah nu-l ia în seamă. Vine lângă noi.

— Ești bine, Heather?

Soră-mea încă mai țipă, cuibărită în brațele mele, și îmi dau seama că cel mai bine ar fi să plecăm. N-o să mai vrea să stea

cu el la masă după ce i-a fost încălcată cea mai serioasă dintre reguli.

— Nu trebuie să exagerați, spune tata, venind după noi în hol.

Heather stă cuibărită cu capul pe pieptul meu, alintându-se, și aș vrea ca tata să tacă. El vorbește cu mine, dar soră-mea s-ar putea să creadă că îi vorbește ei.

— Tată, i-a spus că nu vrea.

— N-a fost decât o îmbrățișare, ce Dumnezeu?!

Îmi mușc limba. Nici nu știu de unde aș vrea să încep, dar nu e nevoie, pentru că izbucnește el:

— Asta e ultima oară când se întâmplă așa ceva. Nu mai facem... M-am săturat, spune din ce în ce mai furios, cum nu l-am mai văzut de foarte multă vreme.

Gata cu asta!

Arată spre mine și spre Heather, apoi spre masa din sufragerie, de parcă episodul nu s-ar întâmpla pentru prima oară și ar fi vina noastră.

— O scuză bună... îi trântesc în timp ce ieșim.

O rog pe Heather să vină la mine și să rămână peste noapte. Refuză mângâindu-mă părintește pe obraz înainte de a coborî din mașină, de parcă i-ar părea rău pentru ce s-a întâmplat. Cea mai fericită e acasă la ea, înconjurată de lucrurile ei.

La rândul meu, mă îndrept spre casă. Singură.

10

Sunt dezamăgită că Heather nu a vrut să rămână la mine peste noapte, din mai multe motive. Mai întâi, pentru că îmi place să stau cu ea. Apoi, pentru că vreau să mă asigur că e în regulă după incidentul cu tata. În sfârșit, pentru că ar fi fost o foarte bună oportunitate pentru mine să amân întâlnirea de mâine cu vărul meu Kevin. Sau aș fi putut s-o iau cu mine la întâlnire. Dar Heather trebuie să meargă la slujba ei de vineri.

Am stabilit să ne întâlnim la o cafenea din Dame Street, la prânz. E lângă Muzeul figurilor de

ceară și vin mulți turiști, așa că nu poate fi un cadru intim. O să pot pleca oricând doresc.

În adâncul sufletului știu că va fi bine. O să-și ceară scuze pentru el cel de la douăzeci și doi de ani, o să-mi spună că întotdeauna s-a simțit singur și rătăcit, un proscris care a folosit forța și intimidarea pentru a-și păstra controlul asupra propriei vieți. O să-mi spună că în toți acești ani și-a sondat sufletul – a ținut un jurnal, a început un roman sau poate a devenit poet. Sau poate a ajuns să lucreze într-o bancă. Poate întâlnit o femeie – sau un bărbat, cine știe? –, e mulțumit și vrea să-și ceară scuze pentru faptele din trecut. Știu că viața se va topi repede și o să continuăm cu amintiri, o să

râdem de faza când l-am legat pe fratele lui fedeleș, l-am ținut de copac și am dansat în jurul lui ca indienii, trăgându-i din greșeală o săgeată în picior. Sau o să ne amintim de Fiona, căreia i-am furat hainele când făcea baie și i le-am pus pe o stâncă, așa că a trebuit să iasă și să se cațere după ele dezbrăcată. Aș putea aminti și de faza cu „Și tu o să mori, Jasmine“, care mi-a schimbat cursul vieții și felul de a gândi. Aș putea vorbi și de faza cu Moș Crăciun.

Când îl văd, sunt surprinsă de felul în care arată. Nu știu la ce m-am așteptat, dar în niciun caz la ce văd. Are treizeci și opt de ani

și ar fi trebuit să fiu pregătită pentru asta. Când îl văd, simt că am îmbătrânit. Suntem oameni maturi. Deodată totul dispare și devin mândră de el. Vărul meu. Mă inundă atâtea amintiri, și în multe dintre ele este și mama, iar eu mă simt copleșită. A trecut multă vreme de când nu mi-a mai fost așa de dor de mama. Mă simt din nou ca în copilărie, când mă întindeam să iau ceva ce nu puteam apuca. Uneori mă cuibăresc în pat sperând să o găsesc acolo. Alteori simt parfumul ei la cineva și mă opresc ca hipnotizată, plină de amintirea ei. Dar s-a întâmplat din ce în ce mai rar, pe măsură ce au trecut anii. Tot ce îmi amintește de ea, tot ce am văzut și am auzit împreună –

restaurante, magazine, drumuri pe care le-am bătut, parcuri, cântece la radio, frânturi de conversație – mă leagă de ea într-un anumit fel. E normal să fie așa, a murit când eram tânără, încă era centrul lumii mele, nici nu apucasem să înțeleg ce e viața. Am rămas în orașul acelor amintiri, gândindu-mă că așa n-o să le pierd niciodată. De câte ori am nevoie de ea – de o soluție dată de ea – mă întorc în astfel de locuri, sperând că astfel o s-o aduc înapoi, o să-i găsesc energia. În loc de asta, vizitele în astfel de locuri îmi creează noi amintiri, care acoperă cu un strat nou amintirile cu ea. În cele din urmă o să le îngroape complet și toate locurile astea o să înceteze să mai fie legate de ea și o să devină

prezentul meu. În ultimii doisprezece ani mi s-a întâmplat foarte rar să ating starea asta, și știu că motivul este el, fiindcă nu l-am mai văzut după moartea mamei, așa că tot ce-mi amintesc despre el are legătură și cu ea. Când mă vede chipul îi radiază. Mă simt bine. O să fie plăcut, nostalgic. Mă simt imediat vinovată că am ales locul ăsta și mă întreb dacă n-ar fi mai bine să ne mutăm la un restaurant în apropiere.

S-a așezat la o măsuță cu două scaune, și trebuie să stăm de-a doua ca să nu ne atingem genunchii. Am sperat să ajung prima, ca să ocup două fotolii depărtate unul de celălalt. Mă îmbrățișează călduros și lung. Are părul subțire, riduri în jurul

ochilor, și mă gândesc că e singura persoană pe care nu am văzut-o de atâta vreme. Pentru creier e un efort uriaș, ciudat și tulburător.

— Oau, îi spun când mă așez, și mă uit insistent la figura familiară care mă privește din spatele unei neobișnuite măști a timpului.

Nu știu de unde să încep.

— Nu te-ai schimbat, spune el bucuros. Părul ți-e tot roșu.

— Da, îi răspund râzând.

— Și ochii ăștia...

Mă privește intens, apoi scutură din cap și râde.

— Ei, da. Am decis să păstrez și ochii, îi spun neliniștită. Așadar...

Se lasă tăcerea și ne examinăm reciproc. Radiază și

scutură întruna din cap, de parcă nu i-ar veni să creadă. Am înțeles, dar ajunge, hai să trecem peste. Mă bucur din nou că nu am ales un restaurant în toată regula.

— Cafea?! îi spun, și sare imediat în picioare.

Îl urmăresc cum dă comanda la bar. Are blugi maro, cămașă și pulovăr cu anchior. Destul de conservator, nu chiar după ultima modă, dar respectabil. Mult schimbat față de puștiul cu blugi rupți și păr lung care intra în toate belelele.

După ce se așază încep întrebările de rutină. Slujba, viața, de cât timp ești aici, dacă te mai vezi cu Liam și cu Sandy, o mai ții minte pe Elisabeth? Cine cu cine s-a măritat, cine are copii, cu cine, cine s-a mai despărțit?

Mătușa Jennifer e foarte bucuroasă că s-a întors. Știu că n-ar fi trebuit s-o spun atât de repede. O observație banală, dar trebuia să fie mai vagă, mai lipsită de conotații. Faptul că am menționat-o pe mama adoptivă pe care nu s-a obosit s-o viziteze de mai bine de zece ani – chiar dacă ea l-a vizitat – nu constituie un teritoriu sigur. Mă cert în gând. Atitudinea lui se schimbă.

— Da, sigur că se bucură că m-am întors, dar nu prea îi convine motivul. Am venit să-mi caut părinții naturali, îmi spune cu palmele împreunate în jurul căniei de cafea.

Se uită în jos, nu-i văd decât genele lungi și negre, iar când ridică privirea revăd ochii de păpușă torturată. Tot mai caută,

chiar dacă pare mai puțin furios. Mai vorbim puțin despre căutarea mamei biologice, despre identitatea pierdută, despre incapacitatea de a se stabili undeva și de a avea propriii copii. Spune că dacă nu-și cunoaște strămoșii nu poate stabili nicio relație, nu se poate lega de nimeni. Sper că discuția l-a ajutat în vreun fel.

Și vine momentul ciudat.

— Ce am spus acolo în leagăn... începe el, de parcă ar vorbi despre ceva petrecut în urmă cu cinci minute, nu cu șaptesprezece ani. Nu a fost corect din partea mea să fac asta. Eram tânăr, confuz, și te-am speriat. Îmi dau seama de asta și îmi pare rău. Am plecat și am tot încercat să înțeleg problema. Mi-

am spus că am confundat prietenia noastră cu altceva. Întotdeauna am avut atâtea lucruri în comun. Întotdeauna am simțit că mă înțelegi. Situația asta cu tatăl tău...

Asta mă uimește, pentru că nu a existat nicio problemă între mine și tata, dar treacă de la mine.

— Am plecat și am încercat să te uit, dar acolo... toate celelalte femei...

Un timp discuția e chiar neplăcută. Îmi înșiră o lungă listă de cuceriri pentru care nu a reușit să simtă nimic. Și deodată – Zbang!

— N-am putut să nu mă mai gândesc la tine. Mintea mea alerga mereu aici. Dar știam ce părere ai. Ce părere are toată

familia. De asta nu am putut să mă întorc. Dar acum... Jasmine, eu nu m-am răzgândit în toți anii ăștia. Sunt îndrăgostit de tine fără vindec.

De obicei sunt o persoană stabilă emoțional. Mă stăpânesc foarte bine, nu joc teatru, sunt rațională, am o judecată solidă. Dar asta... nu înțeleg. Nu în situația în care mă aflu. Îmi cer scuze, mă ridic și plec.

Mai târziu, când ajung acasă, îl găsesc pe decorator strângându-și ustensilele. Chiar dacă ziua e tot mai lungă, cerul e negru. Încă nu a pus iarba. E depozitată în role pe alee.

— Ce faci? îl întreb.

Simte iritarea din vocea mea.

Mă privește ușor descurajat.

— Ai spus că astăzi o să pui iarba, îi zic.

— Pregătirea terenului mi-a luat mai mult decât am crezut. O să mă întorc luni.

— Luni? Mi-ai spus că lucrezi în weekend. De ce nu poți să vii mâine?

— Am altceva de lucru.

— Altceva... spun furioasă. De ce nu termină nimeni treaba înainte de a se apuca de alta? îl întreb oftând, dar nu îmi răspunde. ...Am crezut că gazonul trebuie pus în ziua în care e livrat.

— E la loc umbros și nu se așteaptă vreun îngheț în weekend. Are condiții perfecte de depozitare.

Privește rolele în tăcere, de parcă s-ar aștepta să-i ia și ele apărarea. Apoi ridică din umeri.

— Dacă chiar vrei să faci asta, poți să le derulezi și să le uzi.

— Să le ud? A plouat aproape toată săptămâna.

— Atunci e bine, zice ridicând din umeri. Ar trebui să fie în regulă.

— Dacă nu e, tu plătești!

Pleacă. Rămân în curte cu mâinile în șolduri, privindu-l cum pleacă, de parcă holbatul meu l-ar putea face să întoarcă mașina și să termine treaba. Dar asta nu se întâmplă. Cercetez rola de gazon de lângă mine. Mâine e prima zi din februarie și aștept momentul ăsta de aproape trei săptămâni. Cu banii dați aș fi putut să merg în vacanță, sau să mă plimb pe

iarba altcuiva.

Ieși din casă și îmi faci cu mâna. Te ignor, pentru că încă mai sunt supărată pe tine, sunt supărată pe toată lumea și tu ești întotdeauna în capul listei. Întotdeauna o să-mi simți mânia. Te urci în mașină și pleci. Doctorul Jameson a plecat, domnul și doamna Malone sunt la spital. Nu mai trebuie să-i dau de mâncare pisicii în fiecare zi, ci doar când mă roagă domnul Malone. Nu mă deranjează deloc, fiindcă am descoperit că Marjorie e foarte vorbăreață. Mă uit în jur. Nu-mi dau seama dacă e vreun vecin acasă, dar strada pare părăsită. Pentru grădină nu pot decât să mă rog să nu se lase vreun ger peste noapte, care să-mi facă gazonul sloi.

Noaptea nu pot dormi. Mă întorc pe toate părțile, furioasă pe tata pentru felul în care a tratat-o pe Heather și pentru că a încercat să-mi găsească o slujbă la fosta lui companie, fiindcă sunt absolut convinsă că asta a încercat să facă. Mă mai supără și noua declarație de dragoste a lui Kevin și dezordinea din curte. Totul pare neterminat, ba chiar mai rău: dat peste cap și jupuit. Așa mă simt și eu. Nu pot face pace cu toate gândurile astea care mă înfurie și nu există altceva care să-mi distragă atenția ca să pot adormi. În mod normal aș fi avut de pregătit o întâlnire, de găsit un obiectiv, o idee nouă sau o modalitate de prezentare. Ceva, *orice* care să mă facă să-mi iau gândul de la prostiile care mi se

învârt prin cap. Mă ridic și cobor la parter. Aprind luminile de alarmă din curte. Sunt atât de puternice încât ai zice că e o inundație de lumină. Peisajul mă înfurie. Ineficiență. Fierbe sângele în mine.

Îmi pun haina peste pijama și ies. Mă uit la rolele de iarbă, apoi la pământ. Dacă vrei să faci ceva ca lumea, atunci trebuie să faci cu forțele tale. Asta e filosofia mea dintotdeauna. N-ar trebui să fie foarte greu.

Apuc o rolă, care se dovedește mult mai grea decât îmi imaginam. O scap, înjur și sper că nu s-a rupt. Privesc în gol, încercând să-mi dau seama cum se face. Pe urmă încep să derulez.

Peste două ore nu mai am haină – mă stânjenea, așa că mi-

am pus un hanorac –, sunt transpirată și plină de noroi. Sunt acoperită de fire de iarbă și mi-au dat lacrimile de neputință: gazonul, slujba, Kevin, Heather, mama, o unghie care mi s-a rupt. Mă simt pierdută, aproape că-mi vine să sar din pielea mea când aud o tuse rupând tăcerea.

— Scuze, te aud spunând.

E trei dimineața. Mă uit spre grădina ta și nu văd nimic. Se întrevește conturul mobilierului de grădină, dar în rest e beznă. Toate luminile sunt stinse. Cercetez furioasă curtea ta și inima îmi bate cu putere. Pe urmă văd jarul care strălucește când tragi din țigară. De câtă vreme ești acolo? Nu te-am auzit, nu ți-am văzut mașina și nu te văd nici acum, ceea ce înseamnă

că ești acolo de la început. Îmi vine să plâng. De fapt, am și plâns, destul de tare, gândindu-mă că nu mă aude nimeni.

— Am rămas pe-afară, spui tu rupând tăcerea.

— De când ești acolo?

Acum, că știu unde ești, încep să-ți văd conturul. Stai pe scaunul din capul mesei, același ca de obicei.

— De câteva ore.

— Ar fi trebuit să spui ceva.

Intru în casă după cheie, iar când mă întorc ești în picioare, lângă ușa ta.

— De ce e așa de întuneric aici?

— Nu funcționează becul de pe stâlp.

Mă uit în sus și-mi dau seama de ce nu am putut să te văd.

Doctorul Jameson o să fie foarte supărat la întoarcere. Pe jos sunt cioburi și în mijlocul drumului e o bucată de piatră din pavaj. Mă întreb de ce n-am auzit asta, sunt sigură că nu am dormit. Te privesc acuzator.

— Era prea multă lumină, nu puteam să adorm, spui tu încet.

Nu pari chiar atât de beat, se pare că ai avut timp să-ți revii – în compania mea, chiar dacă nu știam că ești acolo –, dar miroși a alcool.

— Unde ți-e mașina?

— Blocată în oraș.

Îți dau cheia. Descui ușa de la intrare și mi-o dai înapoi.

— Ar fi trebuit să spui ceva, îi spun uitându-mă în ochii lui, dar îmi feresc imediat privirea, simțindu-mă vulnerabilă.

— N-am vrut să te deranjez. Părei atât de ocupată. Și supărată.

— Nu sunt supărată, i-o trântesc.

— Sigur că nu. La patru dimineața te ocupi de grădină. Iar eu sparg becurile de pe stradă. Suntem în regulă.

Chicotești iar din gâtlej, ceea ce mă enervează cumplit.

— În afară de asta, a fost bine să-mi țină cineva companie, măcar o dată.

Îmi arunci un zâmbet palid înainte de a intra. Închizi ușa.

Când mă întorc la mine îmi dau seama că îmi tremură mâinile iar gura și gâtul mi s-au uscat. Simt o strânsoare în piept. Nu pot sta într-un loc. Nu-mi dau seama ce frenezie m-a cuprins

decât după ce văd urmele de noroi de prin curte. Descriu traiectoria unei nebune.

Știu că încă e noapte, dar nu mă pot abține: pun mâna pe telefon.

Răspunde Larry, pe jumătate adormit. Întotdeauna răspunde. Ține telefonul lângă el noaptea, așteptându-se să primească din clipă în clipă vești proaste despre fiica lui de fiecare dată când ea pleacă la discotecă sau rămâne peste noapte la vreo prietenă. Umblă în fustițe de o palmă, bătăindu-și picioarele de căprioară pe niște tocuri care abia îi permit să-și mențină echilibrul. Stresul ăsta o să-l ucidă.

— Larry, eu sunt.

— Jasmine, spune el amețit. Doame! Cât e ceasul? întrebă, și

Îl aud întorcându-se în pat. Ești în regulă?

— Nu chiar. M-ai concediat.

Oftează. Măcar are decența de a părea jenat. Încearcă să-mi răspundă, dar îl întrerup.

— Da, da, ai mai spus asta, dar ascultă – aș vrea să vorbim despre altceva. Despre vacanța asta la grădină. Nu funcționează. Trebuie să-i punem capăt.

Ezită o clipă.

— Jasmine, dar așa e contractul. Ne-am înțeles...

— Da, ne-am înțeles, dar acum patru ani, când nu m-am gândit că o să mă concediezi și o să mă obligi să stau cu fundul pe cămașă un an de zile. Vreau să punem punct.

Vocea mi-e tensionată și dogită. Trebuie să mi-o dreg. Ceea

ce și fac. Trebuie să muncesc. Trebuie să muncesc așa cum un drogat trebuie să-și ia doza. Sunt disperată.

— Larry, chestia asta mă omoară, pe cuvânt. Habar n-ai cum te afectează un căcat ca ăsta.

— Jasmine, îmi răspunde el treaz de-a binelea, cu voce sigură. Ești în regulă? Ești cu...

— Sunt al dracului de bine, Larry! Ascultă-mă...

Îmi rup de tot unghia cu dinții și îmi dau seama că am sărit calul. Mi-am făcut o rană care ustură și mă face să suflu.

— Nu vreau slujba înapoi, vreau doar să te mai gândești. De fapt, nu vreau să te mai gândești, ci doar să înceteze vacanța asta. Nu e nevoie de ea. E...

— Ba e nevoie de ea.

— Ba nu. În orice caz, e prea lungă. Măcar scurteaz-o. Te rog! Sunt mai bine de două luni. E suficient. Două luni sunt deja ajuns. O mulțime de companii renunță la contract după două luni. Trebuie să fii ocupată, mă cunoști. Nu vreau să mai dau nas în nas cu el noaptea. Cu bufnițoiul ăsta care...

— Care bufnițoi?

— Nu contează. Trebuie să muncesc, Larry. Trebuie neapărat...

— Nimeni nu ți-a cerut să nu faci nimic, Jasmine. Te poți gândi la proiecte viitoare.

— Ce proiecte? Să construiesc un vulcan din fasole bătută? Aici nu suntem la școală, Larry. Am treizeci și trei de ani, ce dracului! *Nu pot să stau pe dreapta un an!*

Știi cât de greu o să-mi fie să-mi revin după asta? După un an întreg? Cine mai are nevoie de o persoană care *a stat degeaba un an?*

— Bine. Unde vrei să lucrezi?

A ieșit la atac. E treaz.

— La ce tip de afaceri te gândești? Mâine gândește-te și vezi unde poți să găsești o slujbă, iar după aia să-mi spui și mie în ce domeniu e. Sau vrei să te ajut să găsești răspunsul?

— Cred... îi spun ezitând, intimidată și încurcată. Cred că nu știu ce vrei să...

— În cazul ăsta îți spun eu. O să te duci la Simon...

Îngheț.

— Nu m-aș duce la Simon...

— Ba da, așa o să faci, Jasmine. Știu că te-ai întâlnit cu

el. Știu că ați băut o cafea. Chiar după ce ai plecat de la noi, ai intrat într-un restaurant cu el. La Grafton, nu-i așa?

E furios, și ghicesc în vocea lui că se simte trădat.

— În același loc în care v-ați întâlnit atunci când ai încercat să-i vinzi compania pe care n-ar fi trebuit să încerci s-o vinzi – nu-i așa?

Nu m-am așteptat să se oprească atât de brusc. Tăcerea sună ca o recunoaștere. Când sunt gata să mă apăr, începe tot el:

— Vezi tu, Jasmine, trebuie să ai grijă. Niciodată nu știi cine e cu ochii pe tine. Credeai că nu o să aflu despre asta? Uite că am aflat, și am fost al dracului de supărat, ca să-ți spun drept. Mai știu și că

ți-a oferit o slujbă și ai acceptat, dar o să lucrezi cu el abia după ce expiră contractul. Știu asta pentru că oamenii lui de la juridic au luat legătura cu ai noștri, ca să afle detaliile contractului. S-ar zice că un an e prea mult pentru el. Nu valorezi chiar atât de mult încât să aștepte un an. Așa că nu mă mai suna ca să-mi ceri să-ți fac viața mai ușoară când te pregătești să mă trădezi.

— Iartă-mă, dar cine vorbește despre trădare? Am pornit compania împreună, Larry. *Împreună...*

Continuăm să ne rățoim unul la altul, așa cum am făcut în urmă cu unsprezece săptămâni, când am fost concediată. De fapt, discuția e aceeași cu cea purtată înainte de concedierea mea, când

a auzit că m-am întâlnit cu Simon ca să negociez vânzarea în termeni avatanjoși.

Convorbirea nu are niciun sens. Niciunul nu e pregătit să dea înapoi, până când o aud în fundal pe soția lui, furioasă că a fost trezită. Larry își cere scuze în șoaptă și strigă în telefon:

— Nu vreau să mai pierd timpul cu asta. Ascultă-mă bine, Jasmine: *Nu o să renunț la contract.* În clipa asta, dacă l-aș putea prelungi la doi ani, aș face-o! Nu-mi pasă ce faci în anul ăsta. Ia-ți vacanță, du-te la țară, încearcă să *termini ce ai început* măcar o dată în viață. Nu-mi pasă, și nu mă mai freca la cap. Mai ales la ora asta. Rămâne un an. Un nenorocit de an, după care te poți întoarce la ale tale: poți

începe ceva ce n-o să termini niciodată, așa cum ai făcut până acum. Bine?!

Închide, iar eu tremur, plină de furie.

Mă plimb prin bucătărie, mormăind despre lucrurile începute pe care o să le termin. Fac o listă cu toate. A atins o coardă sensibilă. A fost o surpriză, și mă doare mai mult decât orice cuvânt pe care mi l-a spus. Mai mult chiar și decât faptul că m-a concediat. De fapt, e cel mai rău lucru pe care cineva l-a spus despre mine. Mă face să mă înfior. Continui să mă cert cu el în minte, dar e inutil, pentru că eu sunt eu și tot eu sunt el, iar eu în rolul meu câștig întotdeauna. Mă uit la dezordinea din grădină și mă enervez și mai tare. Ies și dau

cu piciorul într-un rulou de gazon, spărgându-i crusta. Apoi sar pe el și îl dau de-a dura. Se derulează. Iese la iveală gaura pe care am făcut-o cu piciorul. Jenată și surprinsă de comportamentul meu, ridic capul și văd o draperie mișcându-se la tine. Intru în casă și trântesc ușa în urmă.

Stau mult în duș, plângând de ciudă. Apa fierbinte mă înțeapă și îmi înroșește pielea. În cele din urmă îmi fac o promisiune: n-o să mă cobor până într-acolo încât să-ți țin companie, cu atât mai puțin noaptea. Mă gândesc că mai jos de atât nu pot coborî și îmi promit să nu mai ajung niciodată

la nivelul ăsta. O să mă ridic, o să ajung deasupra ta. Nu doar discuția cu Larry m-a supărat. Mai înainte m-ai enervat tu. Tu m-ai făcut să dau buzna în casă și să dau telefon. Fiindcă ce ai spus m-a făcut să mă gândesc la mine și la situația mea și să vreau să scap.

Îți aud cuvintele: „A fost bine să-mi țină cineva companie, măcar o dată.“ M-ai tras în lumea ta, fără să-mi ceri permisiunea, fără să ți-o cer eu, m-ai băgat în criza ta, în starea ta lamentabilă, m-ai legat de tine. Și prin asta m-ai făcut să-mi fie rușine, pentru că întotdeauna am crezut că vorbele tale sunt otrăvitoare, că sunt tot ce poate fi mai rău în tine, că sunt periculoase.

Dar când las garda jos,

cuvintele tale mă încălzesc. „A fost bine să-mi țină cineva companie, măcar o dată.“ Când le-ai spus, cuvintele astea m-au liniștit. Nici eu nu m-am mai simțit singură.

N-o să te mai las niciodată să-mi faci una ca asta.

11

Pentru prima oară după multă vreme m-am trezit învăluită de liniște și de o lumină galbenă. Una deosebită, cu totul altfel decât lumina cenușie în care a stat învăluit dormitorul în ultimele luni. E prima zi din februarie, și chiar dacă n-a venit primăvara, soarele te face să gândești că iarna e răpusă. Se simte asta în aer. Ori poate simt așa pentru că e prima dată după multă vreme când mă trezesc târziu. Nu-mi place să lenevesc în pat, mă face să mă simt puturoasă. Chiar dacă m-am culcat târziu, mă vindec

dimineața cu o plimbare lungă pe faleză. Dar după efortul de azi-noapte mă simt extenuată. Când mă mișc, mă dor toți mușchii.

Radioul îmi spune că am dormit opt ore, iar țara a fost măturată încă o dată de furtuni, iar termenul „furtunos“ a devenit deja obișnuit, ca și „polar“. Într-un an o să devină numele preferate pentru nou-născuți. Se emit avertismente că în următoarele două săptămâni vremea o să fie din nou furtunoasă, din cauza stării atmosferice de deasupra Atlanticului. Liniștea de afară e înșelătoare. Trei orașe sunt sub apă și toată lumea vorbește despre încălzirea globală și despre topirea calotei polare de gheață. În ianuarie precipitațiile

au fost cu 70% peste normă, iar pentru februarie se anunță niveluri asemănătoare. Dar nu astăzi. Mă uit pe fereastră și mă simt revigorată de cerul albastru, pe care se văd doar câțiva nori. Când simt dureri în mușchi din cauza antrenamentului de aseară din grădină mi se face iar rușine că m-ai văzut. Încerc să-mi ascund gândul ăsta în fundul minții.

Îmi inspectez munca și sunt dezamăgită – ba chiar devastată – de ce văd. La început mă gândesc că cineva a venit și mi-a răscolit grădina, dar la o privire mai atentă îmi dau seama că de fapt eu sunt vinovata. De la înălțimea dormitorului văd un peisaj care redă expresia perfectă a stării mele de azi-noapte. Pare o fustă

prost cusută și neterminată. Sunt oripilată. E ca și cum mi-aș fi lăsat jurnalul deschis, ca să-mi poată citi toată lumea cele mai ascunse gânduri întunecate. Trebuie să-l închid, înainte să apuce să-l vadă toată lumea. Nu pot aștepta până luni, când se întoarce grădinarul să-mi repare greșelile. În niciun caz n-o să suport două zile peisajul dezastruos din grădină, în starea în care mă aflu.

Cercetarea online – pe care ar fi trebuit să o fac înainte de a mă lăsa mânată de furie, cum am făcut azi-noapte – îmi dă răspunsul. Îmi arată cum anume se rezolvă problema. Peste o oră sunt înapoi în grădină, pregătită și înarmată. Să nu faci niciodată ceva ce nu mai poate fi desfăcut. Îmi spun asta tot timpul, și mi-o

repet și acum, în timp ce evaluez treaba pe care o am de făcut. Mizerabilă, consumatoare de timp, provocatoare, frustrantă, dar posibilă. Grădinarul mi-a pregătit terenul perfect. I-a luat mai mult decât a spus, dar a făcut-o. Am bătătorit gazonul toată noaptea, și îmi dau seama că n-ar fi trebuit să fac asta. Rulez la loc fiecare fâșie de gazon și o așez în poziția corectă. Întind primul rând din margine, de lângă pavaj, și derulez încet, ca să produc cât mai puține pagube. Ruloul în care am dat cu piciorul zace în continuare întins în alee, ca un cadavru la locul faptei. Derulez al doilea rulou cât mai aproape cu putință, și îl bat ușor cu dosul greblei, ca să se prindă de pământ. Știu că așa ar fi

trebuie să fac de la început, dar mai știu și că nu aș fi avut răbdare pentru așa ceva azi-noapte. Trebuia doar să mă mișc, să fiu ocupată, să fac ceva – nu să fac ceva bine.

E o zi ciudat de calmă, în care îndrept greșelile, și simt cum mă cuprinde o stare de liniște. Am uitat de tot ce m-a frământat în zilele și săptămânile trecute, concentrându-mă doar pe ce am de făcut. Minteaa mi s-a liniștit. Continui să lucrez câteva ore, acoperind tot pământul. Când mi-au mai rămas doar marginile se apropie de casă o mașină. Nu-l recunosc pe șofer, dar se întâmplă adesea în weekend ca oameni care vin să stea pe faleză să facă o plimbare prin zona rezidențială din apropiere. Sunt

obișnuită să văd trecând mașini pline de copii care stau cu nasul lipit de geam. Avem strada perfectă pentru o astfel de plimbare: e plăcută și primitoare, genul de loc în care oamenilor le place să-și imagineze că trăiesc. Șoferul ajunge la capăt și trebuie să întoarcă din trei mișcări. Îl văd cercetând numărul fiecărei case. Nu e ușor, pentru că fiecare l-a făcut cum a vrut și l-a pus unde a vrut. Al tău e o tăbliță neagră cu floricele roz în jurul numărului. Doctorul Jameson are o găscă în zbor, iar vecinul de dincolo de tine are un pitic de grădină care ține în mâna ridicată un 2. Cu cealaltă își ține pantalonii, care i-au căzut, dând la iveală niște chiloți albi cu inimioare roșii. Al meu este cel mai puțin

interesant: o cutie neagră de scrisori fixată în perete, cu un 3 pe ea.

Parchează în fața casei mele și coboară. Sunt sigură că nu mă caută pe mine, așa că îmi văd mai departe de treabă, dar nu mă pot concentra știindu-l în preajmă. Apoi devin conștientă de faptul că se uită la mine. Aud pași apropiindu-se.

— Scuzați-mă, o caut pe Jasmine Butler.

Ridic capul și îmi șterg sudoarea de pe frunte. E înalt, cu ten măsliniu și falcă pronunțată. Ochii îi sunt de un verde izbitor, în ton cu pielea, iar coafura în stil afro îi lasă pe frunte câțiva cărlionți. Costum negru, cămașă albă, cravată verde și pantofi negri strălucitori. Mă face să-mi

amintesc că trebuie să respir.

După modul tâmp în care îl privesc consideră că nu l-am auzit.

— Sunteți Jasmine Butler?

Îmi pare o figură familiară, dar nu l-am mai văzut niciodată. Mi l-aș fi amintit. Apoi îmi dau seama că vocea îmi sună cunoscut. E agentul de vânzări de la telefon.

— Sau poate sunteți Penelope Paddington, spune el, ținându-și buzele ca să ascundă un zâmbet, ceea ce îi produce în obraji niște gropițe enorme.

Zâmbesc, știind că am fost descoperită.

— Eu sunt Jasmine, îi spun cu un cârâit, apoi îmi dreg glasul.

— Numele meu este Monday O'Hara. V-am căutat de câteva ori

la telefon în ultimele săptămâni.

— Nu v-ați lăsat numele sau datele de contact, îi spun eu, întrebându-mă dacă am auzit bine numele.⁷

— Așa este. E o chestiune personală și am vrut să vorbesc doar cu dumneavoastră, nu cu... menajera.

Mă uit în continuare la el. Până acum nu mi-a dat niciun motiv să îmi las treaba deoparte și să-l invit în casă.

— Lucrez pentru Diversified Search International. Am fost angajat de firma DavidGordonWhite să găsesc candidații potriviți pentru o nouă poziție, și cred că sunteți cea mai potrivită pentru ce caută ei.

Încep să plutesc.

— Am sunat și la birou de

câteva ori, dar nu am dat de dumneavoastră. Nu am lăsat niciun mesaj, nu vă faceți griji. N-am vrut să li se aprindă vreun beculeț, așa că am spus că e o chestiune personală. Dar sunt niște cerberi mai sârguincioși decât am crezut. Nu știu dacă vă bucură să auziți asta.

Tot încerc să găsesc un răspuns. Când am vorbit la telefon era limpede că nu știe că am fost concediată. Nu înțeleg de ce nu i-a spus nimeni asta. Probabil fiindcă tehnic nu sunt concediată. Încă mai avem contract, chiar dacă nu am voie să intru în firmă.

— Sunteți o femeie greu de găsit, spune el zâmbind.

Un compliment deosebit. Cu două gropițe în obraji și un dinte

din față ușor ciobit. Chiar și în imperfecțiunea lui e perfect. După umila mea părere.

În casă e un dezastru. Nu am avut timp să curăț noroiul de pe podea, iar adidașii murdari sunt strânși grămadă în bucătărie, în fața mașinii de spălat. Așteaptă să se termine ciclul pentru prosoape. Nu pot să-l bag în casă.

— Îmi pare rău că vă deranjez sâmbăta, dar consider că cel mai bine e să stai de vorbă cu oamenii în afara orelor de serviciu. Sunt perfect conștient că cei de la firma dumneavoastră nu trebuie să afle de contractul nostru.

Încă mă gândesc la dezordinea din casă, lăsând o pauză lungă care e interpretată greșit ca neîncredere, așa că își cere scuze și scormonește într-un

buzunar, de unde scoate o carte de vizită. Mi-o înmânează, întinzându-și brațul lung cât poate de mult, ca să nu calce pe iarbă. Apreciez asta. Examinez cartonul: *Monday O'Hara. Recruitor. Diversified Search International.* Povestea asta mă face să zâmbesc.

— Nu trebuie să discutăm acum, am vrut doar să avem un prim contact și...

— Nu, nu, e în regulă. Mă rog, nu chiar *acum*, dar...

Îmi trec mâna prin păr și pescuiesc o frunză pe care noroiul s-a uscat.

— Vă deranjează dacă așteptați douăzeci de minute să mă schimb? Ne putem vedea la Hotel Marine, imediat după colț.

— Perfect. Apare din nou

zâmbetul minunat, dar e ascuns repede și primesc o aprobare din cap după modelul oamenilor de afaceri. Se întoarce la mașină. Iar eu mă abțin cu greu să dansez prin casă.

Stau pe o canapea enormă din holul hotelului, simțindu-mă împrăștiată și cu un aspect mult mai uman, în timp ce Monday caută din priviri un ospătar. Sunt neliniștită de ce o să urmeze. După atâta vreme, urmează ceva ce aduce cu un pas înainte. Habar nu are că am fost concediată și încă nu i-am spus, n-o să-i spun nici măcar că nu mai lucrez, iar dacă-mi scapă, atunci nu trebuie să știe și că decizia nu mi-a

aparținut. Știu exact de ce trebuie să păstrez asta pentru mine: pentru că vreau să intru în joc. Vreau să fiu în centru, să mă simt o femeie dorită de două companii care se luptă pentru mine, nu o ratată concediată fără nicio perspectivă. Sau poate – doar poate – într-un acces jenant de egoism și slăbiciune nu vreau ca un bărbat drăguț să mă vadă ca pe o ratată concediată, așa cum mă simt de fapt.

O femeie și o fetiță – fata ei, în jur de patru ani – stau la o masă din fața mea. Fetița ia lingurița și bate încet în pahar.

— Vreau să țin o toast, spune ea, și mama ei începe să râdă.

— Un toast, Lily.

— Oh, spune fetița chicotind. Vreau să țin *un* toast.

Bate din nou în pahar, apoi își întinde gâtul și face o față serioasă.

Maică-sa izbucnește din nou în râs.

Fetița e nostimă, dar reacția mamei este cea care mă face și pe mine să râd. Râde atât de tare încât i-au dat lacrimile. Se străduiește să și le oprească.

— Pentru ce vrei tu să ții un toast?

— Toastul vrea să mulțumească, spune Lily cu o voce foarte serioasă și gravă, untului și gemului.

Mama fetei se prăvălește pe canapea în hohote de râs.

— Și oului... adaugă fetița, dar își dă seama că ascult și se oprește, stânjenită.

— O, nu te opri din cauza

mea, îi spun. Te descurci minunat.

— Ah, spune maică-sa ridicându-se de pe canapea și ștergându-și ochii. M-ai făcut praf, Lily.

Lily mai ține câteva discursuri care mă fac să râd în sinea mea. Rămân liniștită la locul meu, dar nu pentru mult timp. Recrutorul meu se întoarce. Când te gândești că sunt vânată... Roșesc și încerc să pun capăt gândurilor care se învârt în capul meu. Mă concentrez asupra lui Monday, nu mai sunt deloc atentă la fetiță.

— Ți-am comandat un ceai verde, spune el.

— Perfect. Mulțumesc. Deci te cheamă Monday. N-am mai auzit un asemenea nume.

Se apleacă spre mine, punându-și un cot pe un genunchi. E foarte aproape, însă ar fi nepoliticos să mă trag înapoi, așa că mă concentrez asupra feței lui în timp ce-mi spun că n-ar trebui să fac asta, că ar trebui să fiu atentă doar la ce spune, la cuvintele care trec pe lângă dintele ciobit și la motivul pentru care suntem aici. Fiindcă el m-a căutat și m-a găsit. Crede că sunt foarte calificată. E o persoană minunată. Sau ceva de genul ăsta.

Se vede că nu l-am pus în încurcătură cu întrebarea mea. Fără îndoială că a auzit-o de mii de ori.

— Maică-mea nu e chiar întregă la cap, spune el, cu aerul că s-ar pregăti să încheie subiectul, făcându-mă să

izbucnesc în răs.

— Mă așteptam la ceva mai mult.

— Și eu. Era violoncelistă în Orchestra Simfonică Națională. Acum dă lecții prin Connemarra și stă într-o baracă din grădina casei în care refuză să intre, pentru că e convinsă că a văzut acolo stafia tatălui ei. Mi-a dat numele ăsta pentru că m-am născut într-o zi de luni. Celălalt nume e Leo, pentru că m-am născut în zodia Leului. O'Hara e numele ei de familie, nu al tatălui meu.

Zâmbește și își plimbă privirea de la ochii mei la păr și înapoi.

— Părul ei e la fel de roșu ca al tău. Eu n-am moștenit asta. Doar pistruii.

E adevărat. Pe nas are o minunată ploaie de pistrui, care se întinde până la pomeți. Îmi imaginez o femeie cu părul roșu și pielea palidă, plină de pistrui, cântând la violoncel într-o grădină din Galway. E nevoie de ceva stil.

E rândul meu.

— Bunicul i-a adus mamei la spital, după ce m-am născut eu, un buchet de iasomie de iarnă din grădina lui. Așa că am fost botezată Jasmine.

Pare surprins.

— Rareori se întâmplă ca cineva să aibă o poveste despre numele pe care îl poartă.

— Dacă ai o asemenea poveste, trebuie s-o spui.

— De obicei nu prea am încotro, spune el. Prezentarea

cere explicații. La fel pățește și sora mea. O cheamă Thursday⁸.

— Ai o soră pe care o cheamă Thursday?

— Nu.

Izbucnește în râs, savurând reacția mea.

— Ei bine, eu am o soră. Bunicul i-a adus mamei la spital un buchet de iarbă-neagră. Așa că pe sora mea o cheamă Heather.

— Oarecum previzibil, mă tachinează el.

— Presupun că da. Fratele meu Weed⁹ a avut noroc.

Își îngustează suspicios ochii, apoi începe să râdă.

— De unde e tatăl tău?

— E un marinar spaniol.

— Nu arăți a spaniol.

— Glumesc. Se pare că era un agent de vânzări. Nu l-am întâlnit

niciodată și habar n-am cine e, pentru că ea n-a spus nimănui. Cu toate că în copilărie eu și prietenii mei bănuiam orice negru care ne ieșea în cale. În Galway nu erau prea mulți. Era ca un joc: *Ghicește cine-i tatăl lui Monday*. În Quay Street era un muzicant care cânta la saxofon. Prietenii mei spuneau în glumă că el ar fi. Când am împlinit doisprezece ani l-am întrebat. Nu era el, dar mi-a spus că, dacă vreau, o să se întâlnească cu mama.

E trist, dar râdem amândoi. Apoi lovește dintr-odată, în maniera oamenilor de afaceri:

— Așadar... slujba.

Ridică dosarul din piele de pe masă și îl deschide.

— Am fost angajat de DavidGordonWhite. Știi cine

sunt? Dacă nu... poți citi aici.

Așază dosarul în fața mea. Stil corporatist, serios, cu aspect prețios. Un bărbat și o femeie la patru ace în fața unei clădiri din sticlă. Amândoi privesc cerul de deasupra aparatului, de parcă s-ar apropia vreun meteorit, de care însă nici nu le pasă. Inima îmi cântă. Mă vor. Au nevoie de mine. Cred că sunt foarte calificată și minunată. Că sunt absolut necesară. Vor să mă plătească pentru a mă izola de lume și de problemele ei. Nu mă pot abține: radiez.

— O companie de consiliere fiscală, spun eu.

— În primele zece din lume. Corect. Știi că firmele de genul ăsta au programe de responsabilitate socială

corporatistă?

— Exerciții de relații publice, spun eu.

— Ai face bine să nu spui așa ceva la interviu.

Rânjește, dar imediat expresia de profesionist îi revine pe față.

— Dacă ar fi fost doar exerciții de relații publice, nu ar fi fost întreprinderi caritabile, adică exact ceea ce David Gordon White vrea să facă: fundația lor vrea să lanseze o campanie de caritate în sprijinul drepturilor omului și al schimbărilor climaterice. Și vor să lucrezi pentru ei...

Se oprește, așteptând să vadă dacă am ceva de întrebat sau poate să continue. Sunt atât de dezamăgită încât nu știu ce să spun. Nu mă vor pentru o slujbă

în toată regula, ci pentru acte de *caritate*.

— O să îți povestesc tot. Mă oprești dacă ai întrebări, bine?

Îl aprob din cap. Sunt supărată pe DavidGordonWhite. Și pe el, pentru că m-a dus de nas cu aspectul lui și cu complimentele, făcându-mă să cred că mi se oferă o slujbă adevărată. Am obrajii roșii. Vorbește întruna despre slujbă. Nimic din ce spune nu-mi trezește interesul.

În cele din urmă se oprește.

— Să continui?

Aș vrea să-i spun „Nu“. Aș vrea să spun mai mult decât atât, simt cum îmi frige capul, dar nu ar fi în regulă să-mi vărs frustrarea pe bărbatul ăsta drăguț.

— Nu înțeleg ce caut eu în cursa asta, îi spun. Nu am lucrat niciodată în acțiuni de caritate. Creez afaceri, iar după ce au succes le vând pe cât mai mulți bani cu putință.

Chiar dacă știu că e un mod urât de a descrie propria mea activitate. Povestea asta seamănă cu lucrurile care îl înfuriau pe Larry, dar eu sunt chiar pasionată de ce fac. E vorba de mai mult decât atât, dar vreau s-o fac să sune ca o chestie cât se poate de îndepărtată de activitățile de caritate. Precis a înțeles greșit. Cum poate să apară numele meu într-un sistem atunci când cauți „caritate“? Ca să nu mai zic că încep să mă simt eu însumi un caz demn de atenția asociațiilor de caritate.

Pare ușor surprins de ieșirea mea, dar își caută cu grijă cuvintele, privindu-mă fix cu ochii lui verzi, care-mi spun: „Am înțeles de unde vii...”

— Responsabilitatea ta ar fi controlul general și managementul carității. Este o afacere ca oricare alta, și pornește de la zero.

Îmi citește neîncrederea pe față, și încearcă să-mi explice altfel. Vorbește despre afacerile pe care le-am făcut, de parcă eu n-aș ști asta. Dar e o manevră inteligentă, prin care îmi gâdilă orgoliul. E clar că m-a studiat bine. Mă admiră, îmi laudă munca și deciziile, iar eu mă simt cât se poate de flatată, de parcă nu ar exista pe lume vreo persoană mai deșteaptă ca mine.

M-a prins, iar acum mă trage la mal. Îmi spune că în căutările lui numele meu a apărut de câteva ori. Faptul că e chipeș îl ajută, fiindcă vreau să-i fac pe plac. Vreau să-l fac să creadă că sunt talentată, deșteaptă și așa mai departe. E bun pentru meseria lui. Poate să le dea încredere oamenilor și să-i convingă că pot face întotdeauna ceva mai bun decât fac. Aproape m-a prins. Vreau să spun că *el* m-a prins. Slujba... nu prea. Intuiția nu-mi spune că trebuie să țopăi de fericire pe dinăuntru, așa cum se întâmplă de obicei când am o idee bună pentru un proiect nou sau când dau peste o idee care poate fi îmbunătățită.

Se uită la mine plin de speranță.

Vine ceaiul verde. Cât ospătarul mi-l așază pe masă am timp să mă gândesc. Slujba asta nu e pentru mine, dar nu am altă ofertă. Nu știu dacă să mă arăt interesată sau să fiu cinstită. Și îmi place de el, ceea ce ar trebui să nu conteze, și chiar nu contează, dar în același timp e ceva ce nu-mi dă pace. Concedierea m-a făcut să-mi pierd încrederea în mine, m-a făcut să cercetez la sânge toate deciziile pe care le iau. Trebuie să aștept lucrul potrivit sau să accept prima ofertă, ca să am ceva de lucru?

Mă studiază insistent, ochii lui verzi sfredelesc adânc într-ai mei, și simt cum mă cuceresc, trăgându-mă spre el. Apoi mă simt ca o idioată, fiindcă tipul nu

face decât să se uite la mine. Toate impresiile sunt ale mele. Întrerup contactul, chiar dacă el mă privește mai departe. Sunt convinsă că știe, că vede până în fundul sufletului meu. Nu pot s-o fac, nu-l pot minți pe omul ăsta care e singurul aducător de soare din cea mai lungă iarnă a vieții mele.

— De fapt, Monday, îmi pare rău...

Îmi frec fața cu palmele, rușinată.

— Pare să fie o neînțelegere. Nu mai lucrez la Idea Factory. Mi-am pierdut slujba acum două luni. O neînțelegere cu fondatorul.

Simt cum ochii îmi scapără în timp ce vorbesc.

— Așa că deocamdată nu am

nicio slujbă.

Nu știu ce altceva să spun. Simt cum îmi ard obrazii și iau o gură de ceai verde, numai ca să am ce face. Îmi opăresc limba și gâtulejul și abia mă abțin să reacționez, dar cel puțin nu izbucnesc în lacrimi.

— În regulă, spune el încet, relaxându-se și schimbându-și atitudinea. Asta e bine, nu? În felul ăsta nu trebuie să te fure de la altă companie. Presupun că îți cauți ceva...

Încerc să par senină în timp ce mă gândesc dacă ar trebui să-i spun despre vacanța la grădină. Nu pot s-o fac. Nu pot să mă uit cum singura ocazie apărută se risipește din cauza secretului meu: sunt pe statul de plată al lui Larry pentru încă zece luni, ceea

ce nu-mi permite să lucrez. Nu pot să nu-i spun asta angajatorului meu. Când vorbește, mă face să iau o decizie.

— O să-ți las asta... îmi spune, împingând dosarul pe masă. Sunt toate informațiile privitoare la poziție. Poți să le citești pe îndelete. Aștept un telefon. Ne întâlnim din nou și îți răspund la orice întrebare.

Privesc dosarul dezolată. Totul a început exploziv, mă aflam pe culmi, iar acum sunt dezumflată. Nu e slujba pe care mi-o doream, dar am nevoie de una. Iau dosarul și îl strâng la piept. Își dă peste cap cafeaua, iar eu încerc să-mi termin ceaiul călduț, ca să putem pleca.

— Ne putem întâlni înainte de interviu, spune el ținându-mi ușa

la ieșire.

Zâmbesc.

— Cine a spus că o să fie un interviu?

— Sunt sigur că o să fie unul, spune el încrezător, într-un mod plăcut. Treaba mea a fost să mă asigur că ești potrivită pentru poziția asta, și până acum s-a dovedit că-mi fac foarte bine treaba.

Îmi aruncă un zâmbet larg, îndulcind prezentarea. Aș vrea să spun că e o prezentare dubioasă, dar nu pot. Ceva îmi spune că tipul chiar se pricepe la ce face. Pe un ton amabil, adaugă:

— Și ar fi excelent pentru tine, Jasmine.

Afară vremea s-a schimbat, vântul a început din nou să bată. A trecut mai puțin de o oră, iar

copacii se unduiesc violent, ca pe o insulă tropicală. Dar suntem în Irlanda, și e februarie. Totul e pustit și cenușiu. Oamenii sunt crispați, au buzele vinete și umblă cu mâinile îndesate în buzunare.

Îl urmăresc cu privirea în timp ce merge spre mașină. Nu m-a deranjat când a pretins că mă cunoaște. M-am simțit flatată, dar acum mă deranjează faptul că își imaginează că știe exact ce o să fac. Fiindcă, deși ne cunoaștem doar de o oră, probabil că așa se va întâmpla. După cum stau lucrurile, o slujbă – orice slujbă – mi-ar prinde foarte bine. S-ar putea să fie singurul lucru care să mă țină la suprafață.

⁷ *Monday* – „luni“.

⁸ „Joi“.

⁹ „Iarbă“, „buruiană“; se folosește în argou și pentru țigările de marijuana.

12

Furtuna care a măturat țara a atins nivelul unui uragan. În unele locuri vântul a ajuns la 170 de kilometri pe oră. La știri au anunțat că două sute șaizeci de mii de oameni au rămas fără curent electric. S-au raportat accidente pe autostrăzi, camioane răsturnate, copaci căzuți peste mașini, case distruse, acoperișuri luate de vânt, ferestre spulberate. Aparent, coasta de est nu a fost afectată. Strada e plină de crengi și tomberoane răsturnate, dar în comparație cu cei din zonele în care casele au fost inundate suntem incredibil de norocoși. Pe

strada noastră este o noapte nebună, din mai multe motive.

În timp ce îmi fac lecțiile, citind informațiile din dosar ca să văd ce legătură au drepturile omului cu schimbările climaterice, mă întrerupi. Altfel decât de obicei. Nu mai vii acasă cu muzica urlând; ești deja acasă, ba chiar ești absolut treaz. Nu e ceva nemaipomenit, nu te îmbeți în fiecare seară și nici nu ești întotdeauna la fel de pilit. De când ți-a plecat soția, ești mai liniștit. N-ai mai avut la cine să ții, și chiar dacă în unele nopți ai mai făcut-o, uitând că ea nu mai e acasă, ți-ai amintit destul de repede că nu are cine să te audă și te-ai culcat, în mașină sau la masa de grădină din față. Chiar dacă tot ce aveau vecinii în

grădini a fost luat de vânt – soții Malone și-au pierdut piticul favorit din grădină; l-a luat vântul și a căzut cu capul în jos –, mobilierul tău a rămas înfipt în mlaștina din fața casei. Masa e aplecată într-o parte, picioarele dintr-un capăt fiind afundate mai bine în pământ. Te urmăresc întreaga seară făcând un lucru care pare să te relaxeze: pui bricheta în capătul de sus al mesei și apoi o urmărești cum îți se rostogolește în palmă, la capătul de jos. Nu știu dacă îți dai seama că faci asta. Expresia feței tale spune că mintea îți este plecată cu totul în altă parte.

De cele mai multe ori fie îți amintești unde e cheia, fie pleci sau dormi afară. În total îți-am descuiat ușa cu cheia de la mine

de trei ori. De fiecare dată ai intrat în casă mergând împleticit și mi-ai trântit ușa în nas. De fiecare dată am știut că a doua zi n-o să-ți mai amintești asta. În mod ironic, cel puțin pentru mine, chestia care mă deranjează cel mai mult la tine e una de care nici măcar nu ești conștient. Probabil că lucrurile care alimentează ura asta ți s-au șters de mult din minte atunci când te trezești.

La trei dimineața sunt deranjată nu de mașina ta, ci de fiul tău cel mare, Fionn. Vântul bate atât de tare încât nu disting niciun cuvânt, dar urletele sunt purtate de câteva ori prin aer în direcția mea. Nu pot să-mi dau seama care e motivul scandalului. Mă uit pe fereastra

dormitorului și te văd cu Fionn în grădină. Țipați amândoi și dați din mâini. Văd fața ta. Nu și pe a lui. Niciunul dintre voi nu are haina pe el, ceea ce îmi spune că nu ați avut de gând să purtați discuția asta sub cerul liber. Fionn e un puști slăbănog, pe care fiecare pală de vânt îl face să se clatine. Sau cel puțin așa pare. Până îmi dau seama că nu e vântul de vină: e beat-mort. Tu ești mai solid și mai înalt, te ții bine pe picioare. Ești lat în umeri și pare să nu fi trecut prea multă vreme de când erai foarte în formă. De când soția ta a plecat, burta ți s-a umflat puțin. Sau poate e doar vântul care îți întinde tricoul pe burtă, lăsând la vedere o imagine la care de obicei nu am acces. Încerci să-l

apuci pe Fionn de mâini când le vântură pe lângă tine, dar de fiecare dată când faci asta începe să se agite nebunește, încleștându-și pumnii și încercând să te lovească.

Reușești să-l prinzi în brațe și să-l tragi în casă, dar se zbate și în cele din urmă scapă. Dă cu pumnii în toate direcțiile, te atinge și cazi, de parcă ai fi rănit. Dar nu asta mă afectează, ci puștii care stau în pragul ușii de la intrare, împietriți. Unul strânge în brațe un ursuleț de pluș. Asta mă face să mă îmbrac fără să gândesc. Când deschid ușa să ies, vântul aproape că mă doboară la pământ. Tot ce se găsește în hol își ia zborul: carnețelul de pe măsuta de telefon, pălăriile și hainele o iau la sănătoasa în toate

părțile, ca șoarecii când se aprinde lumina. Trebuie să mă întrebuițez serios ca să închid ușa după mine. Cu două mâini și cu toată puterea. Vântul e înghețat, sălbatic și furios, iar peste drum voi doi vă agitați sălbatic, de parcă v-ați lupta chiar cu furia naturii.

Văd cum se întâmplă lucrul de care știu că îți va părea rău toată viața, și chiar dacă nu sunt cea mai mare admiratoare a ta, știu că n-ai făcut-o intenționat. N-ai vrut să-l lovești pe fiul tău, dar tocmai ai făcut-o. Încercând să-l prinzi și în același timp să te ferești de pumnii lui, îi atingi fața. Mă uit la fața ta exact în clipa în care faci asta, și expresia feței tale îmi spune ce ai făcut înainte ca eu să-mi dau seama. Cineva care nu

ți-a văzut fața s-ar putea să nu înțeleagă că a fost un accident. Dar eu înțeleg. Ochii tăi sunt deodată speriați și uluiți. Reacția e atât de puternică încât mi se pare că ți se face rău. Încerci cu disperare să-l prinzi în brațe și să-l strângi, dar el urlă și te împinge. Îi curge sânge din nas. Țipă, aruncându-ți lucruri pe care niciun tată n-ar vrea să le audă de la copilul lui. În pragul ușii, cei mici încep să plângă, și încerci să îi liniștești. Furtuna își vede mai departe de treabă. Scaunele de grădină, care păreau îngropate în pământ, se răstoarnă deodată, ca pentru a se alătura dramei familiale. Unul este purtat câțiva metri prin grădină, de parcă ar fi un fulg. Gândul meu este să-i protejez pe cei mici, să-i bag în

casă și să le distrag atenția. N-am de gând să intervin în încăierarea voastră. Știu că asta nu s-ar termina bine pentru mine, dar când mă apropii de voi fiul tău cel mare tocmai îți spune că n-o să mai pună niciodată piciorul în casa ta, se întoarce și pleacă. Singur pe stradă, fără haină pe el, beat, cu fața plină de sânge, împotriva unui vânt de peste o sută de kilometri pe oră. Și asta schimbă multe lucruri.

Așa că fiul tău ajunge să doarmă în casa mea, în cea mai furtunoasă noapte pe care a văzut-o strada noastră. Nu vrea să vorbească. E în regulă, nici eu nu am chef de asta. Îi curăț fața și mă bucur că lovitura ta nu i-a rupt nasul. Îi dau prosoape, un pahar cu apă și o pastilă de cap,

plus un tricou XL pe care cineva mi l-a făcut cadou acum câțiva ani. Apoi îl las singur. Rămân trează toată noaptea, bând ceai verde și ascultând plimbările lui din dormitorul pentru oaspeți până la baie, unde varsă de câteva ori.

Pe la patru dimineața îmi atrage atenția zgomotul făcut de o pasăre. Asta mă nedumerește. Ce să caute o pasăre afară pe furtuna asta. Poate a fost gonită din cuib. Dar nu... ascultând mai bine, îmi dau seama că pur și simplu cântă. Mi se pare că ultima oară am auzit o pasăre cântând la patru dimineața într-o viață anterioară. Se luminează la șapte, iar aerul nu se mai mișcă deloc. Nu bate vântul, nu plouă, e plăcut. Oamenii din țară încep să

refacă tot ce a distrus furia naturii peste noapte.

Inspectez curtea cu o cană de cafea în mână. Sunt bucuroasă că am apucat să întind gazonul. Bucățile care au rămas zac făcute franjuri sub roțile mașinii.

Când mă vezi, deschizi ușa și pornești spre mine, ca și cum asta ai fi așteptat toată noaptea.

— E în regulă? mă întrebi, și văd cum grija își pune amprenta pe fața ta.

Îmi pare foarte rău pentru tine.

— Încă mai doarme. A stat treaz toată noaptea. I-a fost rău.

Dai din cap în timp ce digeri informația, iar fața ta îmi spune că ești departe.

— Bine, bine.

— Bine?

— Asta înseamnă că n-o să mai aibă chef să repete isprava.

Inspectez mai departe gazonul.

— Munca ta, spui.

Dau din umeri, încă stânjenită de spectacolul pe care l-am oferit în noaptea aia. Bucata care merge pe lângă casă a rămas fără gazon. N-am apucat s-o termin. Altă treabă nedusă la capăt. Mă gândesc la ce mi-a spus Larry și mă încing.

— Ai putea să folosești astea pentru un aranjament stâncos, spui, arătându-mi bucățile rămase din pavajul de piatră. Bunicii mei aveau un delușor în grădină. Au pus pietre și au plantat flori printre ele. Pot să-l rog pe Fionn să te ajute. Probabil că sunt grele.

Prin minte îmi trec o duzină de lucruri sarcastice pe care aş putea să ți le spun, dar mă abțin. Te uiți către casă, sperând să te invit înăuntru.

— Ar trebui să-l lași să doarmă, îți spun.

— Știu. Așa ar fi bine, dar trebuia să apară maică-sa.

— Ah. Când?

Te uiți la ceas.

— În cincisprezece minute. Are un meci de rugby.

— Nu e ziua potrivită pentru mahmureală.

Încă un lucru de care cei de la Belvedere n-o să se bucure prea tare.

— Ce s-a întâmplat?

Nu vreau să știu, dar în același timp vreau.

— Trebuia să-l iau de la rugby

ieri. Când am ajuns acolo, nu era. Plecase cu prietenii. Aseară a apărut vesel ca un porumbel. Mă rog, mai mult beat decât vesel. Cred... Și s-a luat de mine.

Te încrunți din nou și te uiți spre casa mea.

— Uite ce e, am trecut toți prin asta, îți spun, gândindu-mă că fiecare a făcut-o lată când era puști.

Nu înțeleg de ce încerc să te consolez. Ești omul care a venit acasă cu prea multă băutură la bord de mult mai multe ori decât ai pregătit micul dejun. S-ar părea însă că apreciezi gestul. Îmi dreg glasul și îți spun:

— Încă mai am scrisoarea aia...

Deodată în fața casei tale apare mașina lui Amy.

Înlemnești.

— E în dormitorul pentru oaspeți, sus, pe stânga.

— Mulțumesc, spui, și te îndrepti spre ușa mea.

O urmăresc intrând în casă. Ușa se închide în urma ei și se lasă liniștea.

Câteva clipe mai târziu cobori pe scări urmat de Fionn, care pare șocat. Pe nas are o vânătaie și niște sânge închegat. Se pare că degeaba l-am curățat – a sângerat și mai târziu. E palid și epuizat – o mahmureală în toată regula. Când ajunge la lumina de afară se înfioară. Hainele îi sunt boțite. Sunt sigură că nu a dormit în tricoul pe care i l-am dat. Se târăște în urma ta. Mama lui a apărut deja în fața casei, cu mâinile în șolduri.

Nu vreau să văd ce se mai întâmplă. Nu vreau să am propria versiune a poveștii, vreau să nu mai am nimic de-a face cu viața ta. Nu știu cum se face că nu pot. După ce închid ușa aștept neliniștită să se audă soneria, să vii ca să-ți continui bătălia aici, dar deodată o imagine de pe ecranul televizorului mă face să îngheț.

Este fetița de ieri de la hotel. Micuța blondă, de patru ani, cu față pistruiată, ochi albaștri și nas cârn. Cea care voia să țină un toast. Sonorul e tăiat – ca să-l pot auzi pe Fionn –, așa că nu pot auzi ce spun, dar e clar că nu poate fi de bine. După fotografia ei urmează imagini cu mama. Are un zâmbet larg și o ține pe Lily pe genunchi. Și-a petrecut brațele în

jurul ei și se uită amândouă la cameră de parcă tocmai ar fi spus cineva o glumă. În spatele lor e pomul de Crăciun de acum câteva săptămâni. Apoi urmează imagini cu o mașină și un camion după un accident pe autostradă. Trebuie să mă așez. Activez sonorul ca să aud ce s-a întâmplat. Amândouă au murit. Șoferul camionului este în stare critică. Iar eu sunt devastată de durere.

Ignor soneria de la intrare. Ascult mai departe știrile. Sună din nou. Și din nou. Încă mai plâng, și mă înfurie faptul că sunt deranjată. Mă reped la ușă și deschid. Mă trezesc cu trei fețe uluite în pragul ușii.

— Îmi pare rău, spune Amy. Am venit într-un moment

nepotrivit.

Simt că furia î se topește.

— Nu... nu-i nimic... am primit niște vești proaste.

Se uită peste umărul meu. Am lăsat ușa de la sufragerie deschisă și la televizor sunt în continuare știri.

— Ah, am auzit. E cumplit. Locuiau după colț. E soția lui Steven Warren.

Apoi se uită la tine.

— Ai auzit? Rebecca a murit. Și fetița...

— Lily, spun eu, iar numele îmi lasă un nod în gât.

— N-am auzit, spui tu.

Câteva clipe rămânem tăcuți. Fionn se gândește că e momentul să-și spună replica:

— Ăă... mulțumesc pentru azi-noapte...

— Cu plăcere, îi spun, și îmi dau seara că nu sunt sigură ce crede Amy că s-a întâmplat.

Ușurat, Fionn se întoarce către casă, târându-și picioarele. Tu și soția ta încă vă uitați la televizor peste umărul meu. De fapt numai Amy se uită; tu încerci să-ți dai seama de cu totul altceva.

— Le-am văzut ieri – pe Rebecca și pe Lily, spun eu de parcă le-aș fi cunoscut.

Sună ca o minciună, dar e adevărul curat.

— Ieri seară s-a întâmplat. Probabil că ești una dintre ultimele persoane care le-au văzut în viață, spune Amy, iar afirmația asta schimbă ceva în mine.

Nu e o acuzație, îmi dau

seama de asta. Nu e nimic, doar un gând spus cu voce tare, dar mă face să mă simt responsabilă. Nu sunt sigură că pot face ceva în privința asta. Pare că aş avea un drept de proprietate asupra lor, asupra ultimelor clipe din viața lor. Ar trebui să-l împărtășesc oamenilor, ca să se bucure și ei? Sau poate ar trebui să închid totul ca într-o cutie. Analizez prea mult problema asta, știu, iar tu stai acolo și te uiți la mine. Așa se întâmplă când ești șocat. Sunt obosită, n-am dormit mai deloc, m-am temut că Fionn o să se prăvălească pe undeva și o să se lovească sau o să se înece în propria vomă ori o să plece pe străzi în toiul nopții. Aș fi fost vinovată de pierderea unui minor.

— Matt, îi cunoști și tu, spune Amy întorcându-se spre tine.

— Nu chiar...

— Jucai badminton cu el.

Din toate lucrurile pe care le-aș fi putut auzi, ăsta mă face să ridic o sprânceană.

— Demult...

— Întotdeauna întreabă de tine, spune ea și se întoarce spre mine. Matt o să meargă cu tine.

— Pardon?!

— O să meargă cu tine, să-i transmiteți condoleanțe. Nu?! V-ar prinde bine, spune ea, pe un ton deloc plăcut. În orice caz, îmi pare rău că te-am deranjat. Voiam doar să-ți mulțumesc pentru că ai avut grijă de Fionn.

Se retrage. Tu rămâi în ușă, așteptând instrucțiuni, de parcă ai vrea să faci tot ce ți-a spus soția

care tocmai te-a părăsit, sperând că în felul ăsta o să te ierte. Sau poate că mă înșel. Îmi dau seama că încerci să-mi spui ceva. Te privesc în ochi și încerc să înțeleg. Vrei să te apăr. Să-i spun ce am văzut. O strig.

— Amy... despre noaptea trecută. Lovitura a fost un accident. Matt n-a vrut...

Mă opresc. Din felul în care te privește, după ura și dezgustul de pe fața ei îmi dau seama că am făcut o boacănă. Habar n-avea că l-ai lovit.

Amy bagă copiii în mașină și tu dai fuga să-ți iei la revedere. Motorul a pornit, sunt gata de plecare, centurile sunt puse,

portierele închise. Deschizi portiera din spate, ca să-i săruți pe micuții din spate. Îl bați pe Fionn pe spate într-un mod ciudat, dar nici nu se uită la tine. Închizi portiera, bați de două ori în plafon și te uiți cum se îndepărtează. Nimeni nu-ți face cu mâna. De fapt, nimeni nu se întoarce să se uite la tine. Îmi pare rău pentru tine, și nu știu de ce, pentru că am fost martoră la tot ce i-ai făcut soției tale. Cel puțin ce s-a văzut afară: bețiile, răcnetele în noapte... Nu înțeleg de ce nu te-a părăsit mai devreme, și totuși, mă uit cum stai singur în fața casei, cu mâinile băgate adânc în buzunarele blugilor. Te uiți cum pleacă familia ta și te lasă singur într-o casă mare, în care cu

siguranță ar vrea să stea, dar nu cu tine, și deodată inima mea se deschide către tine.

— Vino, te strig.

Te întorci spre mine.

— Hai să mergem până la Steven.

Bănuiesc că e ultimul lucru pe care vrei să-l faci, dar ai nevoie de ceva care să te distragă. Știu că e ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac, dar și eu am nevoie de ceva care să mă distragă.

Îți iei haina, o iau și eu pe a mea și ne întâlnim în stradă.

— Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme, îți spun. N-ar fi trebuit. M-am gândit că...

— E în regulă, oricum ar fi aflat. Mai bine s-o audă de la mine.

De fapt n-a auzit-o de la tine,

dar mă gândesc că ai vrut să spui că vine din *partea* ta, și nu înțeleg cum am ajuns să fiu de partea ta când te-am văzut bătând în ușă, încuiat pe-afară, și îmi doream ca ea să nu-ți dea drumul în casă.

— Unde stau Amy și copiii? întreb după ce pornim pe stradă.

— În casa părinților ei.

— O să se întorcă?

— Nu știu. Nu vorbește cu mine. Propozițiile pe care le-ai auzit înseamnă tot ce am auzit și eu de la ea în ultimele zile.

— Ți-a scris.

— Știu.

— Ar trebui să citești scrisoarea.

— Așa spune ea.

— De ce n-o citești?

Nu răspunzi.

— Uite-o.

Îți înmânez scrisoarea. Câteva clipe te uiți la ea uimit, pe urmă o iei și o îndeși în buzunar. Nu cred că o s-o citești, dar cel puțin ți-am dat-o. Mi-am făcut treaba. Mă simt ușurată, dar nu sunt mulțumită. Nici măcar n-ai deschis-o.

— O s-o citești?

— Doamne, ce ai tu cu scrisoarea asta?

— Dacă soția mea care tocmai m-a părăsit mi-ar fi lăsat o scrisoare, aș vrea să știu ce e scris în ea.

— Ești lesbiană?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu.

Chicotești.

— Am observat că nu mai lucrezi, spui. Ți-ai luat vacanță sau...

— Sunt în vacanță la grădină, te întrerup eu, ca să nu aud termenul ofensator pe care te pregătești să-l spui.

— Aha, faci tu zâmbind. Dar știi.. asta nu înseamnă că ar trebui să lucrezi la grădină.

— Știu foarte bine asta. Dar tu? Am citit că ți-ai pierdut slujba.

Ți-am spus-o sec, brutal, și mă studiezi încurcat, indignat, insultat, așa cum faci când îți trântesc câte una. Lucru care se întâmplă de câte ori îmi amintesc că nu-mi plăci.

— Nu mi-am pierdut slujba, îmi spui. Sunt în vacanță... ba chiar o vacanță la grădină, dacă mă gândesc bine. Numai că, spre deosebire de tine, eu am decis să stau în grădina mea.

— Să faci băi de lună, îți spun.

Râzi.

— Mda...

Eu și Heather întotdeauna făceam asta când eram mici — stăteam pur și simplu în lumina lunii. Gândul la Heather îmi amintește de părerile tale și mă face să tac. Știu că observi imediat schimbarea, faptul că m-am răcit în doar câteva secunde.

— E doar o chestiune temporară. Se face o investigație... spui tu pe un ton oficial.

Citesc printre rânduri.

— Ești suspendat.

— Ei îi spun „vacanță la grădină“.

— Cât timp?

— O lună. Tu?

— Un an.

Tragi aer în piept.

— Dar ce-ai făcut?

— Nu e o condamnare. N-am *făcut* nimic. Asta ar trebui să mă împiedice să lucrez pentru concurență.

Mă studiezi în tăcere, cât timp mă adun.

— Și ce o să faci?

— Am câteva idei. E bine să poți sta un an să te gândești la ele. Nu cred niciun cuvânt.

— Dar tu?

— O să mă întorc când se limpezesc lucrurile. Am o emisiune la radio.

Mă uit la tine să văd dacă glumești, dar ești serios. Am crezut că presupui că toată lumea știe cine ești, că îți porți numele în piept ca pe o medalie de onoare – chit că nu știu în ce ar putea consta onoarea –, dar nu

glumești. N-ai presupus că știu cine ești. Asta îmi place la tine, și mă face să te disprețuiesc și mai mult. N-ai cum să câștigi.

— Știu de emisiunea ta.

Am spus-o pe o voce atât de dezaprobatoare încât scoți râsul tău găjâit, amorțit de țigări.

— Știam eu.

— Ce știai?

— Țsta e motivul pentru care te porți așa cu mine. Ești crispată și tăioasă. Întotdeauna în gardă.

Dacă m-ar descrie prietenii mei, nu ar folosi cuvintele astea. Sunt șocată să aud o astfel de descriere. Nu-mi place ca cineva să creadă asta despre mine, și dintr-un anumit motiv nu-mi place ca tu să crezi asta, chiar dacă așa m-am prezentat. Am uitat că n-ai de unde să știi că de

obicei nu sunt așa. Nici n-ai înțelege efortul pe care trebuie să îl fac ca să mă îndepărtez de adevărata mea personalitate pentru a fi nepoliticoasă cu tine. Prietenii ar spune că sunt un spirit liber: întotdeauna fac așa cum vreau eu, nu dansez niciodată pe muzica altuia. Mi-ar putea spune că sunt fermă, încăpățânată în cel mai rău caz, dar ei nu cunosc decât partea luminoasă a personalității mele, în vreme ce tu scoți la iveală ce e mai rău în mine.

— Nu ești o admiratoare.

— Poți să faci pariu că nu sunt, îți spun înfierbântată.

— Care dintre ele te-a insultat? întrebi aruncându-ți în gură o gumă cu nicotină.

— Ce vrei să spui?

Inima îmi bate cu putere. După atâția ani în sfârșit suntem față în față, am ocazia să-ți explic. Mă străduiesc să găsesc cuvintele care să te facă să înțelegi că m-ai rănit.

— Ce emisiune? De când? Ce anume din ce am spus nu ți-a convenit? Am un instinct excelent când vine vorba de cei care urăsc emisiunea. Cum intru undeva, pot spune care sunt admiratori și care nu. Un al șaselea simț. După felul în care se uită la mine.

Aroganța ta mă tulbură. Încrederea ta în faptul că poți face dintr-un lucru negativ – faptul că cineva te urăște – unul pozitiv.

— Poate că tu ești de vină, nu emisiunea, spun.

— Vezi tu, chiar despre asta vorbesc, îmi spui zâmbind și pocnești din degete. Comentariile de genul ăsta... Nu sunt eu de vină, Jasmine. E emisiunea. Eu conduc discuțiile. Nimic din ce se spune nu reprezintă opinia mea. Invit oamenii la o dezbatere.

— Și îi ațâți.

— Sunt nevoit să fac asta. Doar așa sună. Și așa merge dezbateră mai departe.

— Și crezi că dezbaterile astea sunt necesare?

Mă opresc și ne întoarcem unul către celălalt, chiar în fața casei lui Steven, unde peluza e acoperită de flori și lumânări, ursuleți și bilete scrise de mână.

— Emisiunea ta nu face nimic pentru educația oamenilor. Nu faci decât să inviți o adunătură de

țacăniți să-și verse în eter opiniile de ignoranți rasiști și agresivi.

Mă privești cât se poate de serios.

— Fiecare opinie și fiecare voce e cât se poate de reală. Reprezintă ceea ce gândesc oamenii adevărați din țara asta. Cred că oamenii trebuie să audă așa ceva. Nu e bine să-ți petreci vremea doar alături de prietenii tăi corecți politic, gândindu-te că lumea e un minunat loc unde toți se înțeleg, pentru ca apoi, după ce mergi la vot, să descoperi deodată că nu e așa. Emisiunea noastră dă o voce fiecărui om. De asta sunt discutate în Parlament: căsătoriile între oamenii de același sex, închiderea azilelor periculoase, creșele...

Înșiri subiectele numărându-

le pe degete.

— Tu chiar crezi că ăsta e un serviciu adus țării? întreb uluită. Asta s-ar putea întâmpla dacă dezbaterile ar fi serioase. Nu când vorbesc idioți pe jumătate beți sau drogați sau scăpați de la casa de nebuni. Să le permiți oamenilor de genul ăsta să-și spună părerea la radio e un lucru bun? În cel mai bun caz ar trebui reduși la tăcere.

— Asta e o idee bună, Kim Jong-un. Libera exprimare e câh, spui tu, evident enervat.

— Poate ar trebui să-l inviți și pe el în emisiune. Să-i dai omului o șansă să-și spună părerile rafinate. În orice caz, din ce spun ziarele reiese că emisiunea ta n-o să mai intre pe post, îți spun cu bărbia ridicată, apoi o apuc pe

alee către ușa din față, sperând că asta îi va pune capac, că eu o să am ultimul cuvânt.

Comentariul meu final, tăios, defensiv, încrezut.

— Ah, nici vorbă. Eu și Bob suntem așa, spui trecându-ți un deget peste altul. Bob e șeful postului, și mi-a fost alături încă de la început. Nu face decât să urmeze procedurile. N-ar da bine dacă n-ar face asta. Când o emisiune primește atâtea plângeri, trebuie să te mai și uiți pe ele.

— Trebuie să fii foarte mândru, îți spun când apăs pe butonul soneriei.

— Cred că te-am enervat rău de tot cu ceva, spui tu, și-ți simt respirația în ureche.

Când mă uit la tine, ochii îți

scapără răutăcios. Îmi dau seama că îți place faptul că te disprețuiesc, și, într-un mod bolnăvicios, și mie îmi place. Asta mă face să mă concentrez asupra unui lucru. A te disprețui pe tine e slujba mea cu normă întreagă.

Deodată ușa se deschide și apare o femeie cu ochii roșii, nasul roșu și șervețele mototolite în mână. Te recunoaște imediat, pare încântată și onorată că ai venit la ușa ei. Te poștește înăuntru. Asta mă uimește: oamenii nu aud tot ce aud și eu? Ești destul de amabil ca să mă lași pe mine prima.

Bucătăria e plină de oameni tăcuți, care din când în când mai schimbă câte o vorbă și râd crispat. Masa e plină de mâncare: lasagna, prăjituri și sendvișuri

aduse de vecini. Suntem poftiți în sufragerie, unde un bărbat stă singur, prăbușit într-un fotoliu, privind fix pe fereastră. Pereții sunt acoperiți cu fotografii profesioniste ale tinerei familii: portrete în alb și negru cu Steven, Rebecca și Lily. Mami și tati îmbrăcați în negru, pe un fundal alb, cu micuța Lily în brațe. Lily zâmbește cu dinții ei mici și strălucește în luminile studioului ca un înger. Lily ține o acadea, Lily face o piruetă, Lily râde, Lily scoate limba la mami și la tati, care sunt tot un zâmbet.

Îl recunosc pe Steven din fotografii. L-am văzut de multe ori alergând, la magazin, pe stradă...

— Matt, spune el, și se ridică să te îmbrățișeze.

— Îmi pare rău, Steven, spui tu, și rămâneți îmbrățișați îndelung.

Prieteni de badminton. Mă uit în jur, apoi las ochii în pământ, așteptând.

— Ea e vecina mea, Jasmine.

— Îmi pare foarte rău, spun eu și îi întind mâna.

— Mulțumesc, îmi răspunde el solemn. Erai prietenă cu Rebecca?

— Eu... nu... de fapt...

Mă simt caraghios. Nu știu de unde să încep. Poate a fost o greșeală. Nu știu. Responsabilitatea pe care am simțit-o mai devreme s-a dus, iar acum mă simt ca o intrusă. Femeia care a răspuns la ușă e și ea cu noi – stă cu ochii pe mine.

— Le-am văzut ieri după-

amiază, pe la trei. La Hotel Marine.

Pare încurcat. Se întoarce către femeie. Și ea pare încurcată.

Apoi se uită la mine. Nu mă cred.

— Nu sunt sigur că au fost... spune el încruntându-se.

— Lily bea o ciocolată caldă... Steven zâmbeste, apoi își acoperă gura și bărbia cu palma și se așază pe un braț al fotoliului.

— Era în formă mare. Rebecca nu se mai putea opri din râs. Le-am auzit de cum am intrat în hol. Lily încerca să țină un toast.

Se uită la femeie. Înțeleg că e sora lui – seamănă.

— A ținut minte de la petrecerea de săptămâna trecută, Beth, spune el și dă amuzat din

cap, cu ochii în lacrimi.

Apoi se uită din nou la mine, fața i se luminează și așteaptă nerăbdător să mai spun ceva. Și tu mă privești, ceea ce mă descurajează puțin, nu știu de ce mă tulburi. Încerc să nu țin cont de faptul că ești de față și să vorbesc doar cu Steven. Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât îmi dau seama că Lily semăna cu el: gene blonde și față de creatură misterioasă. Iată-mă – o străină în casa lui povestind despre toastul fetiței, despre conversația pe care a purtat-o cu mama ei și despre intervenția mea. Îi spun tot ce-mi amintesc, accentuând faptul că erau fericite, râdeau. Ultimele lor ore împreună trebuie să fi fost foarte vesele. S-au urcat în mașină și au plecat în vizită la

părinții ei.

Steven soarbe toate cuvintele. Pare în transă, și totuși aude fiecare cuvânt pe care îl spun. Mă studiază în timp ce vorbesc, încercând probabil să-și dea seama dacă exist cu adevărat, sperând că da, apoi înțelegând că da. Îmi studiază ochii, buzele, iar când crede că nu-l văd își plimbă privirea pe trupul meu. Iar când termin se lasă o tăcere care pentru el înseamnă probabil că au fost ucise din nou – erau aici și deodată nu mai sunt. Fața i se schimonosește și cedează. Îngheț, neștiind ce să fac. Aș vrea să-l liniștesc, dar știu că nu am ce căuta aici. Intră în acțiune sora lui. Tu îl bați pe umăr și părăsești încăperea. Te urmez, simțindu-mă ca o roată de rezervă. Mă simt

ciudat, mă mișc mecanic și sunt sigură că am făcut o greșeală venind aici și spunând ce știam. Dar nu sunt sigură de asta. Vreau să-mi confirmi, dar în același timp n-am nevoie de nimic liniștitor care să vină de la tine.

Afară arunci guma și îți aprinzi o țigară. Treptat fața îmi devine stacojie, dar tu nu scoți niciun cuvânt. Când ajungem în fața casei mele te uiți la mine de parcă mi-ai simți agitația și stânjeneala. Sau poate că fața mea e o imagine a disperării, pentru că ochii tăi stăruiesc. Chipul tău frumos îl cercetează pe al meu cu blândețe, curiozitate și afecțiune, așa cum o face tot timpul. Încerci să-ți dai seama cum stau lucrurile, de parcă aș fi o enigmă – una distractivă.

Stingi țigara.

— Și eu mi-aș fi dorit să știu. A fost drăguț.

Întinzi mâna și mă prinzi de umăr.

Îmi dau seama că mi-am ținut răsufierea și deodată expir. Ușurarea pe care o simt mă surprinde: *tu* mi-ai făcut asta, contezi pentru mine, din cauza asta am simțit întotdeauna ce simt pentru tine.

— Jasmine! îmi întrerupe gândurile o voce familiară, și când mă întorc dau cu ochii de Heather.

E pe veranda mea. Se ridică și vine spre noi.

Fața mi se crispează când îmi dau seama că o să ajungi față în față cu persoana pe care încerc să o protejez de tine de când am

devenit adultă.

13

O dată pe lună, duminică, Heather participă la cercul de sprijin pentru cei afectați de sindromul Down. Am organizat întâlniri încă de când era adolescentă. De fapt, mama fost cea care a pus la cale întâlnirile, și chiar și când era sub tratament continua să asiste la ele, indiferent cât de rău se simțea. Când eram adolescentă și mă gândeam că am altceva mai bun de făcut mama insista să particip și eu. Atunci nu mi-a plăcut, dar acum mă bucur că am făcut-o, fiindcă mama a plecat dintre noi și eu știu exact cum stau lucrurile

și în ce direcție trebuie să mergem. Persoanele participante se întâlnesc regulat pentru a ajuta un membru al cercului să reușească ce și-a propus în viață. Heather e responsabilă de invitații și de subiect. Apoi fiecare stabilește ce vrea să facă și care sunt pașii pe care trebuie să-i facă. După care discutăm toți despre cum putem face ca visele să devină realitate.

Au participat de-a lungul timpului profesori, asistenta ei socială – pe care Heather a intervievat-o personal –, ofițerul pentru consiliere profesională, angajatorii ei și eu – întotdeauna. A apărut și tata de câteva ori, dar el nu e prea implicat în chestiile astea. Nici nu a înțeles scopul lor. Este vorba de planificare, desigur,

și e vorba de a face ceva. Dar în primul rând e vorba de a o asculta pe Heather când vorbește despre rolul ei în lume și despre locul pe care ar vrea să-l ocupe. Tata nu are răbdare să asculte lucruri de genul ăsta. Dacă are nevoie de o slujbă, el i-o oferă, iar dacă vrea să facă ceva, se ocupă el ca ea să facă acel lucru. Însă eu am învățat din procesul ăsta cum se poate intra în mintea lui Heather. Vreau să ascult explicațiile ei. Așa se face că atunci când a anunțat că nu vrea să mai lucreze la supermarket, chiar dacă depusese mult efort ca să ajungă acolo, am înțeles de ce. Tata era și el de față, și abia aștepta să se încheie întâlnirea. Lui îi convenea, pentru că oricum nu-i plăcea munca aia pentru

Heather. I-a scăpat faptul că motivul pentru care ea voia să nu mai lucreze acolo era răutatea cuiva de la supermarket. Doamna de la casă se mișca prea repede, și o zorea și pe ea, făcând-o să simtă că nu face nimic cum trebuie. Ba chiar începea să pună și ea în pungi, făcând-o să se simtă și mai prost. Lucruri de genul ăsta ascultam la întâlniri.

Avem întâlnire de la ora două, dar ea a venit de la unu. Vine către noi și ajunge față în față cu bărbatul care întruchipează tot ce am încercat să țin departe de ea, încă de când era o copilă. Nu pot să descriu în cuvinte cum mă simt în clipa asta, dar o să încerc. Trec de la căldura și liniștea pe care mi-au dat-o cuvintele tale, de la

consolarea pe care căutam să o obțin de la tine – și care în sine mă face să mă simt contrariată –, la sentimentul că trebuie să-mi protejez sora de tine. Nu e de mirare că nu mă înțelegi.

Îmi concentrez atenția asupra lui Heather. Îi ies în întâmpinare, așa încât să nu vină prea aproape de tine, și mă așez în așa fel încât să fim două contra unul. Îi pun după umeri un braț protector. Nu vreau să mă uit la fața ta. Nu vreau să văd cum rânjești sau judeci sau analizezi sau încerci să înțelegi o altă parte din mine cunoscând-o pe ea. Mă uit doar la ea. Sunt mândră de ea, radiez și degajez iubire pentru ea prin fiecare por. Sper că vezi asta, că îți aduci aminte de emisiunea aia, te simți prost și îți reevaluezi

slujba și întreaga viață. Pentru asta depun atâta energie. Sunt sigur că Heather simte cât ești de dezgustător, cât de vrednic de milă, de necinstit și de rău ești. Indiferent ce spui pentru a face conversația să curgă, cuvintele alea vin dintre buzele tale. Tu ești sursa, rădăcina, creatorul. Heather are talentul de a citi oamenii, și nici că se putea un moment mai bun ca ăsta ca să o vezi în acțiune. Vreau să-i întinzi mâna, și vreau să te refuze, așa cum a făcut cu Ted Clifford. Vreau să te văd cu fața contorsionată de surprindere, să văd cum o încasezi.

— Bună, te aud spunând.

— Bună, răspunde Heather.

Se uită la mine și îmi dă un ghiont, așteptând să o prezint.

— Ea e sora mea Heather, spun. Cea mai minunată persoană de lume.

Heather chicotește.

— Heather, el e Matt, un vecin, spun sec.

Îmi arunci din nou privirea aia cercetătoare, intrigată, curioasă. Știi când sunt deschisă și când nu.

Îi faci un semn cu mâna, și asta mă enervează, pentru că e un comportament corect pentru cineva din cercul portocaliu al semnelor politicoase. Pe urmă Heather întinde mâna. Mă întorc surprinsă spre ea: te privește zâmbind amabilă. Aș vrea să opresc schimbul ăsta, strângerea asta de mână cu diavolul, dar nu sunt sigură că i-aș putea explica lui Heather de ce fac asta, mai

ales după incidentul de acasă de la tata. De la care încă nu am niciun semn.

— Încântat să te cunosc, Heather, spui tu strângându-i mâna. Ai o sacoșă foarte frumoasă.

Poartă sacoșa de umăr pe care i-am făcut-o cadou de ziua ei acum cinci ani. O poartă în fiecare zi și are grijă să arate ca nouă, curățând-o întruna. Este în stil retro și seamănă cu cele în care se duceau discurile pe vremuri. Pentru că îi plac discurile de vinil, m-am gândit că ar fi un cadou frumos. Și o poartă aproape oriunde se duce. Uneori duce colecția ei de discuri. Pe o parte este imprimată imaginea unui disc, așa că, într-un fel, nici atunci când nu are discuri cu ea –

ci doar umbrela, pachetul cu mâncare și poșeta – nu se desparte de ele. Numai asta poartă cu ea. Degeaba o rog să-și ia și mobilul.

— Mulțumesc. Jasmine mi-a cumpărat-o. Pot să duc în ea discuri de vinil și picupul portabil.

— Ai un picup portabil?

— Audio-Tehnica AT-LP60, spune ea, și deschide sacoșa să i-l arate.

— Dar e grozav, spui tu apropiindu-te, dar nu prea mult. Și văd că ai și niște discuri.

Chiar ești surprins, chiar te interesează, e evident că vrei să vezi ce e în sacoșa ei.

— Da. Stevie Wonder, Michael Jackson, spune ea inventariind discurile, iar eu îți urmăresc fața.

— Pot să mă uit...?

Întinzi mâna spre sacoșă, iar eu aștept refuzul ei.

— Da, răspunde Heather bucuroasă.

Scoți discurile și te uiți la ele.

— Nu pot să cred că ai Grandmaster Flash!

— Și Furious Five, spune ea. Melodia *The Message*, cântată cu Melle Mel și Duke Bootee, înregistrată la Sweet Mountain Studios, produsă de Sylvia Robinson, Jiggs Chase și Ed Fletcher. Șapte minute și unsprezece secunde.

Te uiți la mine uluit, apoi te uiți din nou la ea. Nu pot să nu radiez de mândrie.

— Dar e uimitor, Heather! Chiar știi totul despre discurile astea?

Heather continuă cu discul lui Stevie Wonder: unde a fost înregistrat, ce cântece sunt pe album, ce muzicieni au participat la înregistrare. Ești profund impresionat, amuzat, distrat, și chiar îi spui asta. Apoi îi spui că ai o emisiune la radio. Heather e interesată, până când își dă seama că mai mult vorbești. Îți spune că nu-i place să asculte discuții, vrea să asculte muzică. O întrebi dacă a fost vreodată într-un studio de înregistrări să vadă cum se fac albumele, apoi îi spui că, dacă vrea, poți s-o duci tu. Heather e teribil de încântată, iar eu nu pot să scot niciun cuvânt. Sunt uimită de conversația voastră. Nu m-am gândit că o să se întâmple una ca asta. Niciodată. Mă retrag, conducând-

o pe Heather către casă, îmi iau rămas-bun într-un mod vag, în timp ce voi doi, deja prieteni la cataramă, vă promiteți să păstrați legătura. *Prin mine*. Odată ajunse în casă, vorbim despre ce i-ai promis, iar eu încep să mă înfurii, gândindu-mă la felurile în care aş putea să mă răzbun dacă nu-ți ții promisiunea. Iar când în mintea mea lucrurile devin prea violente, încerc să găsesc o cale de a o face pe Heather să uite ce i-ai promis, pregătind-o pentru cazul foarte probabil în care nu se va întâmpla asta, dat fiind că cel mai probabil n-o să permit să se întâmple una ca asta.

La întâlnire, alături de noi două și de asistenta socială a lui Heather se află Julie, angajatoarea de la restaurant, și

Leilah, care e aici pentru prima oară. Apreciez la ea faptul că nu încearcă să-și ceară scuze pentru comportamentul tatei. De fapt, nici nu aduce vorba de asta, ceea ce îmi place. Leilah are o atitudine bună: nu se implică niciodată. Asta se întâmplă și pentru că n-a avut în ce să se implice, dar prezența ei este un gest foarte drăguț, și presupun că vrea să înțeleagă ce s-a întâmplat acasă la ea în urmă cu o săptămână, așa că încearcă să o înțeleagă mai bine pe Heather.

Cât așteaptă ceilalți în sufragerie, fac ceai și cafea. Heather mă ajută.

— Heather... încep eu, încercând să păstrez un ton lejer. De ce ai dat mâna cu bărbatul cu care ne-am întâlnit?

— Cu Matt? întreabă ea.

— Da. Nu e nimic în neregulă, nu te îngrijora, dar nu-l cunoști, și mă întrebam... poți să-mi spui?

Se gândește puțin.

— L-am văzut cu tine. Stăteați de vorbă și păreai foarte fericită, așa că m-am gândit că e un bărbat drăguț care o face pe sora mea fericită.

Heather nu încetează să mă surprindă. Mă concentrez să aranjez cămile pe tavă, încercând să mă împac cu ce s-a întâmplat între tine și Heather. Am nevoie de ceva care să-ți clatine imaginea. Întâlnirile astea sunt foarte importante pentru mine și pentru Heather.

— Ai grijă, domnișoară Butler, îi spun, pe tonul unui prezentator de emisiune siropoasă.

Heather chicotește.

— Jasmine, spune ea rușinată, apoi încearcă să se adune. Aș vrea să fac ceva nou.

Mă privește într-un anumit fel, și îmi dau seama imediat că trebuie să fie ceva legat de Jonathan, numele pe care îl tot aud de la o vreme. Inima începe să-mi bată nebunește. Jonathan e prietenul ei de ceva vreme. Și el e afectat de sindromul Down. Știu că a făcut o pasiune pentru el, ceea ce mă sperie, pentru că știu că și el simte același lucru. Văd asta pe fața lui când o privește pe Heather. Simt asta când sunt amândoi în aceeași încăpere. E foarte frumos, dar în același timp mă îngrozește.

— Jonathan are o slujbă de asistent la niște cursuri de arte

marțiale, le explică ea celorlalți.

Eu știu deja asta, pentru că am fost cu ea să-l vedem ajutând copiii din grupa mică. Nu mi-a permis să scot vreun cuvânt, de teamă că o să piardă vreo mișcare de-a lui.

— Aș vrea să învăț și eu taekwondo.

Jamie și Leilah sunt interesați sincer de problemă și pun o mulțime de întrebări. Între timp eu îmi fac griji. Heather are treizeci și patru de ani și cu siguranță nu este agilă. Nici eu nu mai sunt la fel de agilă ca odinioară. Așa că sunt îngrijorată. Oricum, sunt singura, așa că ne punem de acord ca sâmbătă Heather să meargă la cursul de arte marțiale, în locul celui de modelaj în lut, la care merge de

doi ani și s-a săturat.

— Am o idee, spune Leilah. În caz că nu-ți place taekwondo, sau nu poți să faci asta, din cine știe ce motiv, ai putea să vii la cursurile mele de yoga. Poate vrei să înveți împreună cu Jonathan?

Pe Heather o bucură sugestia. Și pe mine. Îmi place ideea. Să petreacă mai mult timp cu Jonathan supravegheați de Leilah mi se pare liniștitor. Heather începe deja să-și facă planuri pentru yoga și taekwondo, încercând să le strecoare în programul ei și așa încărcat. Îmi notez asta în agentă, și nu pot să nu observ că s-a umplut de activitățile ei.

— Mai departe, spun eu, și Heather râde.

— Eu și Jonathan vrem să mergem în vacanță împreună, spune, și deodată se lasă tăcerea.

Toate privirile se îndreaptă spre mine. Aș vreau să spun „Nu“. Nu, nu, nu. Dar nu pot.

— Ei bine... da... înțeleg. Da.

Iau o gură de ceai și continui:

— Și unde vreți să mergeți?

— La apartamentul pe care-l are tata în Spania.

Leilah se uită la mine cu ochi mari.

— Tata e de acord?

— Nu l-am întrebat, că n-a putut să vină astăzi.

— Vreau să spun că nu știu dacă e liber. Ce zici, Leilah? E liber?

— Nu știu, răspunde Leilah încet, și îmi dau seama că nu-i place faptul că i-am pasat

problema.

Nu își dă seama că vreau să refuze, sau poate că își dă seama și nu vrea să mintă.

— Nici măcar nu ți-a spus data, intervine Jamie, supărată din cauza întorsăturii pe care o iau lucrurile.

— La primăvară, anunță Heather. Jonathan spune că vara e prea cald.

— Jonathan are dreptate, spun eu.

Mintea mea aleargă. Știu cum s-a simțit tata când i-am spus pentru prima oară că vreau să merg în vacanță cu un prieten. Apoi îmi amintesc cum m-am simțit eu când i-am spus asta, mă uit la Heather și mă relaxez.

— Heather, tu și Jonathan n-ați mai fost nicăieri împreună, iar

Spania e destul de departe pentru o primă excursie.

Am subliniat cuvintele ca să nu creadă că e un refuz.

— De ce nu plecați mai întâi pentru o noapte sau două, undeva într-un loc frumos, în care nu ați mai fost? Puteți să luați trenul sau autobuzul și să mergeți prin împrejurimi, dar nu foarte aproape de casă.

Pare nesigură. Ea și Jonathan și-au făcut deja planuri, iar visul lor e Spania. Ca să o conving să renunțe am nevoie de multă delicatețe. Heather ascultă. Ne ascultă pe toți, așa cum face întotdeauna, pentru că e o femeie inteligentă, care ține cont de toate părerile.

Nu demult i-am propus o excursie pe Insula Fota, care se

află în golful Cork și este singurul parc natural din Irlanda. Îi sugerez din nou destinația asta, pentru că nu-mi vine altceva în minte. Se lasă convinsă foarte repede. Spania e uitată. Lui Jonathan îi plac animalele și trenurile, așa că e perfect. Nu pot să nu fiu tristă. Locul în care plănuiam să merg cu ea o să fie destinația unei vacanțe împărtășite cu altcineva.

— Bun, spun eu inspirând profund. Acum... dormitorul.

Îmi dau seama că Heather e stânjenită, așa că preiau inițiativa.

— Sunt două variante: două dormitoare sau *un* dormitor cu două paturi... Sau...

Nu pot s-o spun. Jonathan și Heather au dorințe și pasiuni, la fel ca toți ceilalți, dar simt că

exagerez cu atitudinea ocrotitoare, ca un părinte a cărei fată tocmai a anunțat că îi plac băieții. Mă forțez s-o spun:

— Sau un pat dublu într-o cameră. Poate lui Jonathan îi place să doarmă de-a doua, cine știe? adaug eu pe un ton glumeț. Poate peste noapte o să ocupe tot patul și-o să te împingă jos.

Heather râde.

— Ori poate sforăie, adaugă Jamie. Uite-așa...

Și începe să scoată zgomote ca un porc. Râdem cu toții.

— Sau poate îi put picioarele, spune Leilah ținându-se de nas.

— Jonathan nu miroase urât, spune Heather și se bosumflă, punându-și mâinile în șolduri.

— Ah, Jonathan e perfect, o tachinez eu.

— Jasmine! chițâie Heather, și din nou începem să râdem.

Când ne potolim se lasă liniștea. Toată lumea așteaptă decizia ei.

— Camere separate, spune Heather încet, și ne grăbim să trecem mai departe.

Jamie vorbește despre biletele de călătorie, eu îi fac cu ochiul lui Heather, iar ea zâmbește rușinată.

Nu e prima oară când Heather e plecată. A mai călătorit cu grupuri de prieteni, dar întotdeauna cu ajutorul unui adult care i-a asistat. E prima oară când pleacă singură, adică doar ea cu un bărbat, și trebuie să mă lupt serios cu încordarea care-mi asaltează stomacul, cu nodul din gât și cu lacrimile.

Trecem la următoarea problemă. E foarte mulțumită de cele trei slujbe pe care le are peste săptămână, dar marea ei dragoste e muzica, și niciuna dintre ocupații nu se apropie de domeniul ăsta. I-ar plăcea să lucreze la un post de radio sau într-un studio de înregistrări. Le povestește tuturor întâlnirea cu Matt Marshall. Toți remarcă ciudata coincidență că și-a propus să vorbească despre asta tocmai în ziua în care l-a întâlnit.

— Jasmine, poate reușim să-l invităm pe Matt Marshall la următoarea întâlnire, să vedem ce posibilități există? sugerează Jamie.

Heather e foarte bucuroasă de perspectiva asta.

Îmi place să dau o notă

pozitivă întâlnirilor, așa că adun toată energia pe care o mai am ca să par bucuroasă.

— Poate că reușim să-l aducem data viitoare. S-ar putea. Probabil. O să vorbesc cu el, să văd dacă poate face ceva. Dacă are timp. Chiar dacă deocamdată are probleme la serviciu... Așa că, da... S-ar putea.

Leilah mă privește cu suspiciune, așa că sunt ușurată când trecem la subiectul următor.

După ce pleacă toți, cu inima grea, urc în dormitor. Nu sunt geloasă pe sora mea, n-am fost niciodată. Mi-am dorit întotdeauna să aibă o viață mai bună, chiar dacă știu că e fericită cu viața pe care o duce. Totuși, astăzi mi-am dat seama pentru

prima oară că a știut dintotdeauna direcția pe care vrea să o urmeze. Întotdeauna a avut o echipă care s-o ajute, s-o sfătuiască, s-o ghideze. Întotdeauna a studiat cu atenție problemele. Eu sunt cea care habar n-are ce face, eu sunt cea care are nevoie de o direcție în viață. Revelația mă lovește ca un pachet de cărămizi, și mă lupt să-mi revin. Dacă sunt întrebată în momentul ăsta, nu pot vorbi despre niciun vis, despre nicio speranță sau dorință. Dacă mi-ar cere cineva să pun un plan în practică, nici n-aș ști de unde să încep.

Mă simt pierdută.

Primăvară

*Sezonul dintre iarnă și vară,
care în emisfera nordică cade în
lunile
martie, aprilie și mai.*

*Abilitate de a reveni la forma
originală
după o perioadă de suferință.*

14

Toată viața am urmat și respectat semnele. Când conduc pe o stradă și văd semnele pentru loc de joacă, le respect. Încetinesc. Când conduc prin Parcul Phoenix și văd un semn cu o căprioară, întotdeauna încetinesc și sunt atentă, în caz că sare vreuna de după copaci. Opresc acolo unde e semnul corespunzător, dau prioritate unde am semn „Cedează trecerea“. Am încredere în semne. Cred că sunt acolo unde trebuie, dacă nu le întoarce vreun vandal în direcția greșită. Cred că semnele sunt de partea mea. De

asta sunt încurcată atunci când oamenii spun că respectă semnele și au încredere în ele, de parcă atitudinea asta ar fi vreun lucru nemaipomenit. Cum ai putea să nu crezi atunci când ceva îți arată o direcție sau îți spune ce să faci? Ce ai putea să nu crezi la un lucru material? E ca și cum ai spune că ai încredere în lapte. Bineînțeles că ai. E lapte. Cred că cei mai mulți oameni care spun că au încredere în semne vor să spună de fapt că au încredere în simboluri.

Simbolul e ceva vizibil care reprezintă ceva invizibil. Un simbol este folosit în mod abstract. Porumbelul este o pasăre, dar mai este și simbolul păcii. Strângerea de mână este o acțiune, dar reprezintă și

simbolul amicitiei. Simbolurile reprezintă ceva prin asociere. Ne obligă adesea să ne gândim care este lucrul invizibil la care fac trimitere. Fiindcă nu întotdeauna e evident.

E prima zi de martie, prima zi de primăvară, și în timp ce alerg pe faleză către casă văd cel mai frumos curcubeu, care de la distanța asta pare să aterizeze direct pe casa mea, sau undeva în curtea din spate. Țsta nu e un semn. Nu îmi spune să fac ceva. E un simbol. Așa cum sunt ghiociei care se luptă să iasă din pământ în ianuarie și februarie, puțin câte puțin, frumoși și cu aspect timid, de parcă ce fac ei ca să reușească asta nu ar fi nici pe departe vreun mare lucru. Ei fac să pară că e ușor.

Monday O'Hara e alt exemplu. Apariția lui în viața mea și faptul că vrea să mă recruteze, că m-a căutat și s-a gândit că sunt bună de ceva. Și asta e o chestie invizibilă. Mă gândesc des la el, nu doar pentru că e chipeș, ci și pentru ce reprezintă. Am vorbit de două ori la telefon după întâlnirea noastră și de fiecare dată mi-am dorit să nu se mai termine discuția. Mi-a acordat atât de mult timp încât cred că fie e foarte dedicat muncii lui, fie nu voia nici el să termine discuția. A trecut o lună. Răgazul de gândire s-a încheiat. Aștept să ne vedem.

Ca și curcubeul de deasupra casei mele, ghiociei, covorul de brândușe violete din grădina soților Malone și Monday O'Hara

sunt pentru mine simboluri. Toate sunt lucruri vizibile care reprezintă ceva invizibil: speranța.

Fac puțină ordine. Casa e într-o asemenea dezordine încât îmi dau seama că am nevoie de un container de gunoi. Am unul, dar este în alee, plin cu bucățile de pavaj scump, care fac ca o mulțime de tipi dubioși să-mi bată la ușă ca să mă întrebe dacă nu vreau să scap de ele. Așa că dacă vreau să umplu containerul cu gunoaiele dinăuntru trebuie să golesc mai întâi piatra. Dar asta înseamnă să găsesc un loc unde s-o arunc.

Îmi amintesc de sugestia ta cu aranjamentul stâncos. Chiar dacă mă deranjează faptul că îți urmez sfatul – și asta cu atât mai mult cu

cât o să vezi că ți-am urmat sfatul
–, știu că trebuie s-o fac. E prea
târziu ca să mai cer ajutorul
decoratorului. Când a apărut
după furtună, așteptându-se să
vadă un munte de gazon distrus
de ploaie și de vânt și
descoperind un strat de gazon nu
prea bine întins, i-am spus că o să
mă ocup singură de restul curții.
Cum ar veni, că o să termin ce am
început. Nu că aș fi vrut să-i dau
satisfacție lui Larry, dându-i de
știre că observația lui m-a făcut să
trec la fapte.

Abandonez casa întoarsă cu
fundul în sus ca să mă ocup de
grădină. Am de gând să o fac să
arate așa cum trebuie. Numai pe
asta mă concentrez. Fac o listă și
mă duc să cumpăr ce-mi trebuie.
Mă concentrez. Sunt în zona

articolelor de grădină. Primesc două mesaje de la prietene care mă invită la o cafea, dar tocmai când sunt pe punctul să confirm – ceea ce am învățat să fac automat, în orice zi, la orice oră – îmi dau seama că sunt prea ocupată. Am mult de lucru înainte să se adune iar norii de furtună. Așa că textul mesajului e ușor de formulat: „Sunt ocupată.“ Foarte ocupată. Și mă simt bine.

E ziua ideală pentru lucru în grădină, pentru că pământul e uscat. Îmi dau seama că bucățile de piatră din pavajul meu scump n-o să dea un aspect prea natural peisajului stâncos. Cer să mi se livreze niște pietre naturale. La ora convenită tipul de la magazin trage în fața casei, cu o remorcă plină de pietre. Studiază bucățile

de pavaj.

— E păcat să le aruncați.

Stăm și ne uităm la bucățile de piatră, cu mâinile în șolduri.

— Ați putea să faceți o potecă din ele, spune el în cele din urmă. Cum au cei de alături.

Ne uităm amândoi la grădina perfectă a soților Malone, cu dalele în formă de inimă care alcătuiesc o potecă până la intrarea în casă. Lui Eddie nu i-a păsat cum sparge pavajul, așa că bucățile de piatră din container nu au nicio formă. Au un aspect oarecum natural, și asta îmi place. Tipul de la magazin pleacă. Rămân singură și încep să mut bucățile de piatră ca să le plantez în iarbă. Apoi măsoar și pun pietrele la distanța potrivită pentru a călca pe câte una la

fiecare pas. Îmi iau secera și decupez stratul de gazon după conturul pietrelor. Apoi le dau la o parte și jupoi stratul. Sap până la o adâncime egală cu grosimea bucăților de piatră. De zece ori, pentru fiecare piatră care duce de la intrarea în casă până la colțul în care o să fie aranjamentul stâncos. Amestec praf de piatră cu apă până când capătă consistența unui aluat. Adaug doi centimetri de amestec în fiecare gaură, ca să împiedice pietrele să se miște sau să se scufunde. Apoi așez fiecare dală în lăcașul ei și o bat cu un mai de cauciuc. Îndrept pietrele cu o nivelă. Toate operațiunile astea iau ceva timp.

E șase seara și s-a întunecat. Sunt transpirată, înfometată și obosită, dar mă simt mai bine ca

oricând. Am pierdut noțiunea timpului, chiar dacă de câteva ori l-am auzit pe domnul Malone tunzând trandafirii. La un moment dat mi-a spus pe un ton vesel că ar fi trebuit să facă asta în ianuarie sau în februarie, dar Elsa a fost bolnavă, așa că n-a reușit.

Seara, când mă prăbușesc în pat, relaxându-mă în cearșafurile proaspete care miros a „briza verii“, îmi dau seama că a trecut o zi în care nu m-am gândit nicio secundă la problemele mele. Minte mi-a stat numai la ce am avut de făcut. Poate că sunt genele moștenite de la bunicul, sau faptul că sunt irlandeză, dar am simțit nevoia să sap, iar săpatul în sine mi-a insuflat viață. Poate că am intrat în grădină

tensionată, dar de îndată ce m-am apucat de lucru toată tensiunea a dispărut ca prin farmec.

Când aveam șapte ani mama mi-a cumpărat prima bicicletă, care avea în față un coș alb-violet și o sonerie pe care îmi plăcea să o folosesc chiar și când stăteam pe iarbă în grădină, cu bicicleta culcată lângă mine. Îmi plăcea sunetul pe care îl scotea. Mă gândeam că e vocea bicicletei mele. Îi puneam câte o întrebare și răspunsul era „Cliing“. În fiecare zi mă plimbam pe stradă, făceam cercuri, săream bordurile, acceleram și încetineam, frânam, ca și cum aș fi fost o patinatoare pe gheață care face piruete în fața publicului și a juriului care îmi arăta cartonășele cu note. Și toată

lumea mă ovaționa. Stăteam afară cât mai târziu, iar cina o mâncam atât de repede încât o simțeam în stomac. După care dădeam fuga din nou la bicicletă. Seara, când trebuia să mă despart de ea, plângeam. O parcam în grădină și mă uitam la ea, cum stă singură, așteptându-mă pentru o nouă plimbare. Acum mă simt din nou copil. Mă uit pe fereastră la grădina întunecată și știu exact cum va arăta, până la cel mai mic detaliu, cum o să tund gazonul și cum o să-l ud.

Noaptea am cel mai delicios vis cu Monday O'Hara. Impresionat la culme, face o listă cu toate lucrurile pe care le-am făcut în grădină. Care nu mai e grădina mea, ci chiar grădina centrală din Wicklow. Mă laudă,

iar eu ridic din umeri, spunându-i că sunt un ghiocel și că asta fac ghiocelii, nu e mare lucru, noi suntem puternici, răzbim prin pământ, ca pumnii care se ridică în semn de victorie. Lucrurile alunecă pe o pantă spumoasă când auzim melodia *Paradise City* răcnind dintr-un difuzor montat pe camioneta îngrijitorului grădinii, care se grăbește să evacueze oamenii, pentru că e ora închiderii. Asta îl face pe Monday să-și dea seama că sunt o mincinoasă, că grădina pe care i-am arătat-o nu e a mea. După care îngrijitorul coboară geamul întunecat al portierei. Ești tu. Te uiți la mine și zâmbești, cu un zâmbet tot mai larg care devine un hohot din ce în ce mai puternic, iar muzica urlă în

continuare. Mă trezesc și aud în continuare melodia. Stâng ochii, sperând să revin la visul cu Monday, să reiau de unde eram înainte ca îngrijitorul să ne strice momentul, dar când adorm sunt într-un alt vis, în care Kevin stă pe iarbă și face coronițe din margarete. Toți cei din jur sunt îmbrăcați în negru, iar el vorbește și se poartă de parcă ar avea din nou zece ani, chiar dacă arată ca bărbatul pe care l-am întâlnit la cafenea. Când îmi pune coronița de margarete în mâini descopăr că de fapt e din trandafiri, și un spin îmi străpunge pielea.

Mă trezesc niște voci care vin de afară. Cobor din pat împleticindu-mă, dezorientată, și mă uit pe fereastră. Stai la masa

din grădină cu doctorul Jameson. Masa a început să se jupoaie. Lemnul ar trebui tratat. Nu înțeleg de ce, dar asta mi se pare o problemă mai importantă decât faptul că stai afară cu doctorul Jameson la trei și zece dimineața. Doctorul stă cu fața spre casa mea, iar tu ești în capul mesei, ca de obicei. Pe masă sunt înșirate cutii de bere, iar tu apuci una și o dai peste cap, încercând să scurgi ultimul strop din ea. Când termini, o mototolești și o arunci spre un copac. Ratezi și imediat apuci o cutie plină, pe care o arunci cu furie spre copac. De data asta atingi ținta, iar cutia explodează, împrăștiind copacul cu spumă. Doctorul Jameson se întoarce să vadă isprava, apoi își reia discursul. Nu înțeleg nimic.

Presupun că a pierdut cheia de la casa ta și sunteți prea politicoși ca să mă deranjați. Ceea ce mi se pare foarte neplăcut. Râgâi atât de tare încât mi se pare că zgomotul e urmat de un ecou. Nu aud ce spune doctorul, deși aș vrea. Adorm pe ritmul liniștitor al tonului care urcă și coboară.

De data asta visez că stau de vorbă cu bunicul Adalbert. Chiar dacă sunt mare, mă simt ca un copil. Suntem în grădina lui și îmi arată cum să pun semințe în pământ. Mă supraveghează atent, iar eu plantez semințe de floarea-soarelui, acoperindu-le cu pământ și udându-le. Vorbește cu mine de parcă aș fi copil. Îmi arată cum se tunde iasomia de iarnă, și îmi spune că asta se face după ce florile s-au uscat complet.

Îmi arată cum se tund tulpinile după grătarul din lemn pe care e întinsă floarea și cât trebuie să las la capete ca să dea noi lăstare în iarna următoare. „Multe lăstare noi, Jasmine“, spune el în timp ce taie. „Ăsta nu e un semn, bunicule“, îi spun eu luându-mi o voce de copil, ca să nu-l rănesc amintindu-i că sunt mare. Asta l-ar putea face să-și dea seama că e mort de multă vreme și l-ar putea întrista. „Chestia asta nu-mi spune în ce direcție s-o apuc“, îi spun, dar el îmi întoarce spatele și continuă să lucreze.

„Chiar așa?“ îmi spune, așa cum îi spui unui copil care bolborosește fără sens. „Da, bunicule, iasomia e curățată, e gata să crească din nou. Ăsta nu e un semn, e un simbol.“ Se

întoarce spre mine și, chiar dacă știu că sunt într-un vis, sunt sigură că e el, că e el cu adevărat. Zâmbește. Fața i se umple de riduri, ochii îi sunt aproape închiși și obrajii purpurii se ridică într-un zâmbet cald. „Jasmine a mea“, spune.

Mă trezesc și o lacrimă îmi alunecă pe obraz.

15

E sâmbătă, și de îndată ce deschid ochii în lumina galbenă din dormitor vreau să sar din pat, să trag ceva pe mine și să mă reped în grădină, ca băiatul din filmul *The Snowman*, care abia așteaptă să-și cunoască noul prieten. Bineînțeles, în cazul meu nu e vorba de un om de zăpadă, ci de o grămadă de pietre pe care trebuie să le aranjez în grădină.

Sunt afară și studiez pietrele când vin Amy și copiii. Cei mici coboară din mașină și se târăsc spre casă. Nu sunt deloc bucuroși. Deschizi ușa, dar înainte de a apuca să ieși în alee ca să o saluți

demarează. Rămâi să te uiți în urma ei. Nu e un semn bun. Cei mici te îmbrățișează – nu și Fionn, care abia-și târăște picioarele până în casă.

În cele din urmă se lasă liniștea, și asta îmi place, dar nu durează prea mult. Domnul Malone iese în grădină și începe să măture pietrele care formează aleea.

— N-ar trebui să le uzi, spune când observă că mă uit la el.

E în genunchi și-și trece palma peste o piatră.

— Le strică tot aspectul. Vreau să pun totul la punct. Mâine vine Elsa acasă.

— Asta e o veste excelentă, Jimmy.

— Nu e la fel, spune el și se ridică în picioare.

Ne întâlnim la jumătate, unde se termină grădina lui și începe aleea pe care parchez mașina.

— Fără ea?

— Cu ea, fără ea... nu mai e același lucru. Accidentul vascular i-a...

Dă din cap și pare să continue propoziția în minte.

— Nu mai e la fel. Totuși, Marjorie o să se bucure. Am făcut curat și înăuntru, dar nu știu dacă o să observe mare lucru.

Datoria mea de a o hrăni pe Marjorie s-a terminat când s-a întors doctorul Jameson din vacanță, dar am observat că Jimmy nu se descurcă prea bine fără soția lui. Chiuveta din bucătărie era plină de vase murdare și un miros urât venea din frigider. Am încercat să nu

intervin prea mult: nu am făcut decât să curăț vasele și să arunc legumele și laptele care se stricaseră în frigiderul altfel gol. E atât de obișnuit să aibă altcineva grijă de toate astea încât n-a observat nimic. Sau cel puțin n-a comentat. Însă după întoarcerea doctorului Jameson mă îndoiesc că s-a mai ocupat de spălatul vaselor. Doctorul e ocupat mai mult cu tine, ca azi-noapte, când ați stat la discuții până la trei și jumătate, tu beat-mort, cântând și strigând, iar el vorbind calm. Ce ați discutat până la ora aia nu pot să-mi imaginez.

Câteva clipe nu spun nimic. Știu că nu se așteaptă să spun ceva. Apoi îl întreb:

— Jimmy, când e cel mai bun moment pentru a planta un

copac?

Întrebarea mea îl scoate din starea meditativă.

— Când e cel mai bun moment pentru a planta un copac?

Confirm din cap și regret că l-am întrebat. Probabil că mă așteaptă un răspuns foarte amănunțit.

— Ieri, spune el, după care chicotește, dar ochii îi sunt în continuare triști. E cel mai bun moment pentru orice altceva. Dacă l-ai ratat, atunci *acum* e momentul.

Se întoarce la treabă.

Ușa ta se deschide și iese Fionn, îmbrăcat în negru, cu o glugă care îi acoperă jumătate din față. Coșurile și pistruii de pe față îi trădează vârsta. Se îndreaptă

direct către mine.

— Tata mi-a spus să te ajut.

— O!

Nu știu ce ar trebui să spun.

— Ei bine... hmm... nu am nevoie de ajutor. Mă descurc, zău. Dar vă mulțumesc.

Îmi place să lucrez singură, în liniște. Nu vreau să fiu obligată să întrețin vreo conversație sau să explic cuiva ce vreau să facă. Prefer să fac totul singură.

Se uită lung la pietre.

— Par grele.

Par grele, într-adevăr. Îmi spun din nou că nu am nevoie de ajutor. Că nu vreau ajutor. Că e mai bine să fac totul singură.

— Nu vreau să mă întorc în casă, spune el încet.

Când mă uit la el privește pietrele ca și cum n-ar fi scos

niciun cuvânt, așa că nu sunt sigură că am auzit într-adevăr acele vorbe. Cum aş mai putea să-l refuz acum? Mă întreb a cui a fost ideea să vină să mă ajute. Mă îndoiesc că a fost a ta.

— Să începem cu asta, îmi spun. Te rog s-o pui aici.

Cu Fionn alături mă mișc mai repede și iau decizii mai repede decât aş fi făcut altfel. La început mă căznesc să inventez ceva haios – chestii tinerești, ceva interesant pentru el –, dar pe măsură ce trece timpul și el continuă să-mi dea răspunsuri monosilabice îmi dau seama că nici el n-are chef de vorbă. Așa că lucrăm în tăcere, și vorbim doar atunci când o piatră trebuie dată mai la stânga sau mai la dreapta. Cu timpul începe să-mi dea

sugestii pentru poziționarea pietrelor.

În cele din urmă, transpirați și cu răsufierea grea, ne tragem într-o parte și examinăm peisajul. Mulțumiți de aranjament, ne apucăm să fixăm pietrele, îngropându-le pe jumătate în pământ. Punem sub ele resturi vegetale și praf de piatră, ca să le fixăm. Pe urmă trecem la pietrele mici și le aranjăm în așa fel încât să rămână o mulțime de spații pentru plante. Din când în când studiem tot aranjamentul din perspective diferite.

Fionn nu scoate niciun cuvânt.

— O să arate mai bine după ce pun plantele, spun la un moment dat.

— Mda, răspunde el, pe un

ton sub care nu pot ghici nimic.

Vocea îi e monotonă și lipsită de expresie. Pare să-i pese și să nu-i pese în același timp.

— Mă gândesc să pun și o fântână.

Am făcut cercetări și am găsit un film care îți arată cum să-ți construiești propria fântână decorativă în opt ore. Și mă gândesc că o să mai am un obiectiv la care o să-mi fie de folos pietrele din pavaj.

Studiem în tăcere grădina, ca să găsim un loc pentru fântână.

— Ai putea s-o pui aici, spune el.

— Mă gândeam că acolo ar fi mai bine.

Tace câteva momente, apoi întreabă:

— Unde e cea mai apropiată

priză?

Ridic din umeri.

— O să ai nevoie de ea pentru pompă. Uite, ai lumini...

Cercetează terenul, încercând să-și dea seama de unde sunt alimentate luminile de grădină.

— Uite aici. Așa că e mai bine s-o pui pe aici pe undeva.

— Da, îi spun pe un ton sec.

N-am vrut, dar m-am molipsit. E mult mai ușor să nu faci niciun efort. Acum îl înțeleg.

— O să pun o țeavă până aici, înconjurată de pietre. Uite așa...

Așez câteva bucăți de piatră una peste alta.

— Iar apa o să vină printre ele.

— Gen... explozie?

— Nu, gen... gălgâit.

Dă din cap impresionat.

— Vrei să faci asta acum?

— Nu. Mâine.

Pare dezamăgit, deși e greu să fii sigură de asta, pentru că pendulează în mod obișnuit între nonșalanță și nefericire. Nu-l invit să mă ajute mâine. Nu mă deranjează compania lui, dar aș prefera s-o fac singură, mai ales că nu știu exact cum o să fac. Vreau să găsesc singură o soluție, nu să explic și să discut. Nu că aș avea mare lucru de discutat cu Fionn.

— Le folosești pe toate?

— Cam jumătate.

— Pot să le iau eu pe celelalte?

— Pentru ce?

Ridică din umeri, dar e limpede că se gândește la ceva.

— Să le fac praf.

— A!

— Pot să împrumut chestia asta?

Arată spre maiul din cauciuc.

— Bine, îi răspund nesigură.

Pune pietrele de pavaj în roabă și le duce peste drum, lângă masa ta de grădină. Apoi se întoarce să mai ia. Ieși în fața casei și îl vezi. Îl întrebi ce face, dar te ignoră. Îl urmărești cu privirea, apoi vii după el.

— Bună, spui tu în timp ce urci poteca spre mine, cu mâinile în buzunare.

Studiezi aranjamentul.

— Arată bine!

— Mulțumesc. La naiba, spun când îl văd pe văru-meu Kevin dând colțul pe strada noastră.

Merge în pas de plimbare și se uită în stânga și în dreapta,

căutând numărul casei mele. Las totul baltă și spun:

— Nu sunt aici...

Apoi dau buzna în casă.

— Ce?

— Nu sunt aici, repet din ușă, apoi ți-l arăt cu degetul pe Kevin.

Dar las ușa puțin crăpată, pentru că vreau să aud ce vorbesc. Kevin se oprește în alee.

— Bună.

Deși mi-a spus că vrea să le zdrobească, Fionn pune pietrele de pavaj în roabă cu mare grijă.

— Bună, îi răspunzi tu lui Kevin.

Când nu te văd, vocea ta pare mai apropiată de cea de la radio. S-ar zice că ai o „voce de microfon“ rezervată străinilor. Mă furișez la fereastra de lângă ușă și trag cu ochiul. Kevin e

îmbrăcat corect, are raiiați maro și un pardesiu. Totul e elegant, de bun-gust, în tonuri de pământ. Mi-l imaginez în sandale, vara.

— Jasmine nu e, îi spui tu.

— Ah.

Aruncă o privire spre casă și mă trag după draperie.

— Păcat. Ești sigur? Vreau să zic... ușa e deschisă.

Pentru o clipă mi-e teamă că o să intre să mă caute, ca atunci când eram copii și tot ce-mi doream era să nu mă găsească el. Când ne jucam v-ați ascunselea încerca să mă găsească pentru a se ascunde lângă mine. Se lipea de mine în locul în care mă găsea, îi simțeam răsufierea în ceafă și bătăile inimii pe piele. Și când eram copii mă făcea să mă simt prost.

Taci. Sunt surprinsă că nu tragi vreo minciună. Nu că aş avea vreo dovadă că ești mincinos, dar uneori te consider atât de josnic încât presupun că o minciună n-ar însemna mai nimic. Fionn e cel care sare în apărarea mea.

— A lăsat-o deschisă pentru noi. Ne ocupăm de grădină, spune el fără strop de emoție, cu totală nepăsare, ceea ce îl face credibil.

Te uiți la el cu o privire ce pare plină de admirație.

— Aha... Ei bine, atunci o să încerc s-o sun din nou pe mobil, spune el și dă să plece. În caz că nu o găsesc, îi spuneți vă rog că a căutat-o Kevin? Kevin... repetă el.

— Desigur, Kieran, spune Fionn ridicând roaba încărcată.

— Mă cheamă Kevin, spune văru-meu amabil, dar cu o expresie îngrijorată.

— Am înțeles, îl asiguri tu.

Kevin pleacă în direcția din care a venit, uitându-se întruna peste umăr către casa mea, ca să fie sigur că nu apar. Nu mă simt în siguranță nici după ce dispare din raza mea vizuală.

— A plecat, spui tu și bați în ușă.

Deschid ușa încet și mă strecor lângă tine, sperând că o să fii un paravan bun în caz că se întoarce.

— Mulțumesc.

— Prietenul?

— Doamne, nu! Ar vrea el...

— Și tu nu vrei.

— Nu.

— Pare un tip de treabă.

Trebuie să trăsnesc
conversația asta în moalele
capului, imediat. Nu vreau să
vorbesc cu tine despre viața mea
amoroasă ori despre absența ei.

— E văru-meu, izbucnesc,
sperând că așa o să pun capăt
conversației despre Kevin.

— Isuse! spui făcând ochii
mari.

— A fost adoptat.

— Ah...

— Și totuși, spun eu,
încercând să mă apăr.

Întotdeauna m-a dezgustat
gândul ăsta, și situația nu o să se
schimbe niciodată.

Tăcere.

— Am o verișoară, Eileen,
spui tu deodată. Cea mai mare
pereche de țâțe pe care am văzut-
o. Le avea și când eram copii.

Când mă gândesc la ea nu-mi amintesc decât...

Pui mâinile cu degetele răsfirate în fața pectoralilor și arăți ce sâni avea.

— Întotdeauna m-am simțit atras de ea. Îi spuneam Țâțe Crocante, pentru că îi cădeau tot timpul firimituri acolo...

Nu ne uităm unul la altul. Îl urmărim pe Fionn. Stăm cu spatele către casă.

— Matt...

Mă uit la tine și îți văd privirea aia răutăcioasă pe față. Scutur din cap. Nu știu dacă povestea ta e adevărată sau nu, dar încerci să mă aburești. Nu ține.

— Sora ta...

— Are sindrom Down.

Ți-am ieșit în întâmpinare, cu

mâinile încrucișate la piept. Sunt gata de luptă. Întotdeauna sunt gata: „Ai spus ceva de soră-mea?“ În adolescență asta a fost cauza mai tuturor încăierărilor. Există lucruri care nu se schimbă niciodată.

Pari descurajat de atitudinea mea, așa că mă relaxez puțin.

— Voiam să spun că sora ta e mare amatoare de muzică.

Îmi îngustez ochii, bănuitoare, și ajung la concluzia că vorbești serios.

— A... Da, este.

— Probabil că știe mai multe decât mine.

— Asta nu înseamnă mare lucru.

Zâmbești.

— Am aranjat ceva pentru săptămâna viitoare. Un tur al

postului de radio. Crezi că o interesează? M-am gândit că s-ar putea... Am mai făcut asta și pentru alții, dar nu cred că a mai fost vreo persoană ca ea. Cred că i-ar prinde foarte bine. Ce zici?

Mă uit la tine șocată. Abia reușesc să dau ușor din cap.

— În regulă. Sper să nu fie o întrebare deplasată, dar aș vrea să știu cum se procedează în cazul ăsta. O conduc eu acolo sau o conduci tu? Sau o lăsăm să se ducă singură?

Mă holbez în continuare la tine, încă surprinsă. Nu te recunosc. Faptul că ai aranjat un tur al stației pentru ea și că te preocupă cum ajunge acolo rămâne dincolo de înțelegerea mea.

— Ai pus la cale un tur pentru

ea?

Pari încurcat.

— Păi așa am promis. Nu e în regulă? Ar trebui să anulez...?

— Nu, nu, zic eu repede. O să fie foarte bucuroasă.

Mă chinui să-mi găsesc cuvintele.

— Poate să meargă singură cu autobuzul. E un lucru banal pentru ea.

— Foarte bine.

Mă cercetezi. Urăsc asta.

— Dar pot s-o aduc eu. E în regulă.

— Bineînțeles, spui zâmbind. Doar ești sora mai mare, care o protejează.

— Mai mică, îți spun.

Te încrunți.

— E mai mare ca mine.

Tocmai ți-a picat fisa. Se vede

pe fața ta. Dar ești în continuare sarcastic.

— Așa se explică faptul că e mai matură.

Îmi vine să zâmbesc, dar refuz să fac una ca asta. Mă uit la Fionn, iar tu îmi urmărești privirea.

Ne uităm cum apucă maiul.

— Chiar nu te deranjează că face asta? întrebi.

— Pe tine de deranjează?

— Nu sunt pietrele mele.

— Ar putea să-i sară vreo bucățică în ochi, spun.

Se lasă tăcerea.

— Să-i secționeze brațul. Să-i atingă vreo arteră...

Te duci spre el.

Nu știu ce îi spui, dar nu te descurci prea bine. Înainte de a termina ce ai început să spui

Fionn sparge deja o bucată de piatră din pavajul meu scump pe masa ta de grădină. Sari într-o parte, ca să nu te lovească vreo schijă. Pentru el nici măcar nu ești acolo.

Timp de douăzeci de minute face totul bucăți. Obrajii i s-au împurpurat de încordare, iar fața îi e schimonosită de furie. Fiica ta, blondina care dansează în loc să meargă, îl urmărește din mașină, singurul loc din care ai lăsat-o să privească. Tu stai în fața ușii, cu mâinile încrucișate pa piept, și te uiți cum sparge piatra mea scumpă, mai degrabă îngrijorat decât jenat. Când termină, își examinează opera, lăsându-și pe lângă corp brațele obosite. Apoi se uită în jur și deodată își dă seama că îl privește cineva. Parcă

a ieșit dintr-o comă. Se încordează din nou și își pune gluga. Broasca a intrat iar în carapace. Aruncă ciocanul în roabă și o aduce în curtea mea.

— Mulțumesc, mormăie, apoi se întoarce spre casă cu pași târșâiți și capul plecat.

Trece pe lângă tine și intră în casă. De peste drum aud o ușă trântindu-se undeva la etaj.

Asta-mi amintește că ar trebui să-l sun pe tata.

Ar trebui. Dar n-o fac. După câteva luni de vacanță îmi dau seama că i-am trântit ușa în nas cu multă vreme în urmă. Nu știu când s-a întâmplat asta – nici când am trântit-o, nici când mi-am dat seama de asta –, dar mi-a devenit foarte limpede acum, și deocamdată nu am niciun chef să

ies din cameră.

16

Mă trezesc în toiul nopții și aud aceleași voci joase, purtate de vântul lin către casa mea. Briza pare un mesager care îmi aduce numai mie cuvintele. Înțeleg imediat că sunt trează și că n-o să mai pot adormi prea repede. Și asta în ciuda faptului că sunt epuizată, complet și definitiv stoarsă. Munca în grădină de ieri m-a istovit atât de tare încât îi simt efectele la fiecare mișcare. Dar e o durere plăcută, nu ca durerea de cap pe care o resimțeam de câte ori vorbeam prea mult la telefon sau ca cea pe care o resimțeam în ochi când

stăteam toată ziua în fața calculatorului, ori ca cele de umăr și de spate pe care mi le provoca poziția greșită la birou. Nu se aseamănă cu niciuna dintre ele, nici măcar cu cea pe care o simt atunci când fac din nou mișcare după o săptămână de pauză. Sentimentul este plăcut și diferit. Vibrez. Chiar dacă sunt epuizată, mintea îmi e cât se poate de vie. Mă simt înviorată, în bună măsură pentru că sufletul se simte hrănit de pământ, dar și pentru că nu pot să-mi dau seama de ce doctorul Jameson îți ține din nou companie la masa din grădină, în noaptea rece, la ora unu. Ce e atât de important încât nu poate fi discutat în timpul zilei? Și mai intrigant mi se pare faptul că nu înțeleg ce Dumnezeu

puteți avea voi în comun? Sunteți cei mai slabi candidați la o alianță pe strada noastră, probabil că vă potriviți mai puțin decât tu și cu mine, și asta spune ceva. Mă gândesc că, în fond, tu ești un terminat, iar doctorul Jameson simte nevoia să curețe, să pună totul la punct. Poate că te-a cooptat în garda lui de noapte. Sau poate consideră că ești un potențial pericol pentru oamenii de pe strada noastră, cu luminile tale, cu ferestrele sparte și cu bușiturile în ușa garajului.

Dau cuvertura la o parte și mă declar învinsă. M-ai făcut.

Mă îmbrac și traversez strada cu un ibric de ceai și două căni.

— Ah, iat-o pe doamna noastră, anunță doctorul Jameson, de parcă ați fi vorbit

despre mine

— Bună, doctore. Ceai?

— Te rog.

Ochii obosiți îi strălucesc în lumina lunii. E a doua noapte la rând când întârzie după miezul nopții.

Nu mă deranjez să te rog și pe tine. Tu ai grijă de sticla de whisky de pe masă, care e deja pe jumătate golită. Probabil ai mai băut și altceva. În aer plutește un miros puternic de alcool, dar s-ar putea să vină de la sticla deschisă, nu de la răsuflarea ta. Ai o altă atitudine. Pari înfrânt, nu mai ești dispus să lupți. Asta nu te împiedică să mă iei peste picior, chiar dacă o faci cu mai puțină viață decât altădată.

— Frumoase pijamale, spui.

— Astea nu sunt pijamale.

Cercetez scaunul să nu aibă cioburi de piatră. Încă mai sunt împrăștiate peste tot, chiar dacă Fionn a măturat locul aseară, aparent nu din inițiativa lui, după zgomotele pe care le-am auzit.

— Sunt pantaloni de casă, îți răspund, iar tu pufnești.

Mă așez vizavi de tine, la celălalt capăt al mesei, și îmi lipesc mâinile de cana cu ceai, ca să mă încălzesc.

— Acum poate să înceapă petrecerea, spui tu. E ora de confesiuni?

Doare, dar nu te iau în seamă.

— Mi-e teamă că prietenul nostru e pus pe șotii, spune doctorul Jameson vesel, pe un ton conspirativ. N-aș lua prea mult în seamă vorbele lui.

— Pentru asta sunt plătit, spui

tu.

— Nu mai ești...

Mă uit la tine peste cană. Probabil sunt pusă pe hartă, nu sunt sigură. Aveam de gând să-ți vorbesc pe același ton, dar nu-mi iese. Mă privești intrigat și știu că am atins o coardă sensibilă. Îmi place.

Zâmbesc. E vremea răzbunării.

— Ce s-a întâmplat, Matt? Bob n-a putut să te ajute? Parcă erați așa...

Și încrucișez două degete, cum ai făcut și tu.

— Bob a avut un infarct, spui cu o voce gravă. E la spital, îl țin în viață aparatele. Se pare că n-o să scape.

Mă simt groaznic. Zâmbetul îmi pălește imediat.

— O, Doamne. Îmi pare rău.

Bălmăjesc câteva scuze și mă simt cumplit.

— Bob a fost concediat, spune doctorul Jameson. Matt, te rog.

Chicotești, deși nu pari deloc vesel, iar mie îmi este ciudă că m-ai făcut să mă simt așa. Pentru că m-ai făcut să-mi cer scuze.

— Doctore, femeia asta e când sus, când jos, mai ceva ca o stripteuză la bară.

— Ei, haide... spune doctorul Jameson precaut.

Nu pot să contrazic asta – partea cu sus și jos, nu cea cu stripteuza. Chiar așa sunt, când vine vorba de el.

— Deci prietenul tău a fost concediat, spun, și mai sorb o gură de ceai. Asta nu e o veste bună pentru investigația formală

în cazul tău, nu-i așa?

— Nu, nu e, spui privind-mă fix.

— Asta dacă nu cumva o să angajeze un alt prieten de-al tău pe același post. Cineva care să închidă ochii la eroarea ta de judecată. Din nou.

Mă privești amenințător și mai tragi o dușcă de whisky. Ar trebui să bag în seamă semnele astea, dar n-o fac. Merg mai departe, nepăsătoare. Înainte am crezut că ești pe buza prăpastiei, dar acum îmi dau seama că erai cât se poate de bine în comparație cu situația de acum. Aș vrea să ridic un deget și să te împing. Pentru mine ar fi o terapie.

— Oo, spun sarcastic, susținându-ți privirea. Au angajat

pe cineva care nu te place.
Șocant. Mă întreb unde l-or fi
găsit.

— De fapt, este o *ea*, spune
doctorul Jameson. Olivia Fry. O
englezoaică. De la un post care
are foarte mult succes în Marea
Britanie, mi se pare.

— Un post groaznic, spui tu
frecându-ți fața, evident încordat.

— Nu ești fan? întreb.

— Nu.

Și te uiți din nou amenințător
la mine.

Mai iau o gură de ceai.

— Încearcă să nu mai pari
atât de tristă, Jasmine.

Ridic mâinile.

— Știi ceva, Matt? Într-un fel
pot să pricep de ce crezi că ce faci
tu ar fi de vreun folos...

Dai să mă întrerupi.

— Stai, stai, spun ridicând vocea.

— Șș, spune doctorul Jameson. Familia Murphy...

Încep să șoptesc, dar păstrez o voce hotărâtă.

— Dar de Anul Nou? Femeia din studio? Ce dracului?!

Urmează o tăcere lungă. Doctorul se uită când la unul, când la altul. E clar că e curios. Așteaptă să vadă ce răspunzi.

— Eram pulbere, spui în cele din urmă, dar nu e o scuză, ci o afirmație.

Mă uit surprinsă la doctorul Jameson.

— Din greșeală am luat pastilele anti-anxietate cu alcool, chiar înainte de emisiune.

— N-ar fi trebuit să faci asta, spune doctorul Jameson

scuturând din cap, parcă știind deja ce o să urmeze. Pastilele alea sunt puternice, Matt. N-ar trebui să bei deloc când le iei. Nu ai voie să le amesteci. De altfel, nici n-ar trebui să le iei.

— N-ar fi fost nicio problemă, am mai făcut asta... dar în dimineața aia luasem niște somnifere.

Doctorul Jameson se ia cu mâinile de cap.

— Deci recunoști că emisiunea ta din noaptea de Anul Nou a fost o greșeală, spun eu, contrariată mai degrabă de asta decât de faptul că ai amestecat medicamentele.

Te uiți la mine cu sprâncenele ridicate, deloc impresionat. E clar că n-ai de gând să repeți, așa că mă întorc spre doctor.

— Cum a fost în vacanță?

— A, foarte bine. A fost plăcut... am stat cu copiii...

— A plouat două săptămâni. Au stat mai mult în casă, iar doctorul a făcut pe bona.

— Ei, n-a fost chiar așa.

— Doctore, mi-ai spus să accept realitatea. Cred că e timpul să faci la fel. Recunoaște – s-au folosit de tine.

Doctorul Jameson pare învins.

Îmi sună în urechi cuvintele „mi-ai spus să accept realitatea“. Îmi oferă un indiciu despre relația ta cu doctorul. N-aș fi crezut că la ora asta, în grădină, discutați despre acceptarea realității.

— Îmi pare rău, îi spun doctorului.

— E... știi... speram să mă văd cu ei de Crăciun. Dar acum nu-mi mai doresc asta.

— Doctorul și-a petrecut ziua de Crăciun singur, în ultimii cincisprezece ani.

— Ei, nu sunt chiar atâția... protestează doctorul Jameson. Am sperat că anul ăsta o să fie altfel. Dar nu mai contează, spune el resemnat.

Nu mai spunem nimic, fiecare se gândește la ale lui.

— Ai făcut o treabă bună în grădină, spune doctorul.

— Mulțumesc.

Mă uit mândră către grădina mea.

— E în vacanță la grădină, spui tu râzând, și pe urmă tușești în sticla de whisky: Concediată!

Simt cum mă înfierbânt.

— Fionn m-a ajutat cu pietrele. Voia să scape de taică-său, zic eu.

Doctorul pare amuzat de disputa noastră. Eu nu sunt.

— Are cincisprezece ani, spui tu. La cincisprezece ani nimeni nu vrea să stea cu tata.

Sunt de acord cu asta.

— Iar aici nu e nimic de făcut, spui tu. Toți trei stau toată ziua și se joacă pe iPad.

— Atunci fă ceva cu ei, spun. Gândește-te la ceva. Îi place să stea pe-afară, găsiți ceva de lucru. Uite, curățați și vopsiți masa asta. În felul ăsta o să fiți ocupați. Ba chiar ați putea comunica.

Plină de sarcasm, îmi și imaginez cum ar decurge lucrurile.

Se lasă din nou tăcerea.

— Vacanță la grădină, Jasmine? mă întreabă doctorul Jameson. Pentru cât timp?

— Un an.

— Cu ce te-ai ocupat?

— Eram co-fondatoare a unei companii numite Idea Factory. Implementam idei și strategii pentru alte companii.

— Consultanță? întrebi.

— Nu, răspund scuturând din cap.

— Atunci publicitate.

— Nu, nu, protestez eu.

— Ei bine, atunci nu mai pricep ce anume...

— Nu e ca vorbitul răspicat, ca să fii auzit de toată lumea, Matt. Numai asta nu e! i-o trântesc.

— Ho-ho-hooo, râzi tu cântat, și e clar că știi că ai atins o coardă

sensibilă.

Iar eu ți-am făcut jocul.

— Se pare că am ofensat-o, doctore. Odată, în vreun fel...

— De ce o singură dată? Poate că o faci tot timpul.

Știu că nu-i adevărat, și mă simt prost. Mă gândesc la momentele în care cuvintele tale m-au mângâiat.

Mă uit la grădina mea, singurul lucru care mă poate face în zilele astea să mă detașez de tot, singurul lucru care mă poate opri să spun ceva ce aș putea regreta. Până acum ai fost în toane bune, dar știu că dacă exagerez o să cedezi, și s-ar putea să cedez și eu.

— Ce-o să faci? întrebă doctorul Jameson, și mă simt de parcă ar trebui să vin de la mare

depărtare ca să-i răspund.

— Mă gândesc să fac o
fântână arteziană.

— Mă refeream la...

— Știa la ce te refereai, spui tu
privindu-mă gânditor.

— Vecinii mei, doctore...
încep eu.

— Soții Lennon.

— Da. I-am văzut bătând pe la
uși ieri. Ce făceau?

— Caută amatori de partide
sexuale în patru, spui tu. Chiar
sub ochii noștri.

Nu iau în seamă ce spui.

— Cred că-i place de mine, îi
spui doctorului.

— Ești infantil.

— Ești atât de ușor de înfuriat
încât e păcat să nu încerc.

— În mod normal, nu. Doar
când e vorba de tine.

— Soții Lennon își luau la revedere, îmi răspunde doctorul Jameson, de parcă nici n-ar fi auzit remarcile tale. Au închiriat casa și pleacă într-o excursie de câteva luni. După cele întâmplate cu Elsa Malone au decis să-și trăiască viața care le-a mai rămas.

— Și cine o să fie chiriașul?

— Vărul tău, spui tu.

— Un corporatist. Un bărbat singur. Companiile le plătesc astăzi mici averi celor din conducere. L-am văzut aruncând un ochi. Se mută săptămâna viitoare. E tânăr.

Fluieri într-un mod ciudat, și îmi dau seama că eu sunt ținta. Glumiță de licean.

— Nu se știe niciodată, Jasmine, spui și-mi faci cu ochiul.

— Te rog.

— Timpul trece. Nu
întinerești. Tic-tac, tic-tac... în
curând trebuie să te apuci de
făcut copii.

Mă înfurii din nou. Recunosc,
ai darul de a atinge punctele
sensibile.

— Nu vreau copii, îți spun.

Sunt dezgustată de tine și știu
că n-ar trebui să-ți răspund, dar
nu te pot lăsa cu impresia că ai
câștigat.

— Nu mi-am dorit niciodată
copii.

— Zău?! spui tu, brusc
interesat.

— Păcat, spune doctorul
Jameson, iar mie îmi vine să mă
ridic și să plec de lângă cei doi
bărbați care dintr-odată par să
creadă că e treaba lor să discute
ce ar trebui și ce n-ar trebui să fac

cu corpul meu. Sunt femei mai în vârstă care regretă decizia asta. Ar trebui să te mai gândești.

Doctorul mă privește de parcă aș fi vorbit fără să mă gândesc vreodată la problemă.

Am știut dintotdeauna că nu vreau copii. Chiar de când eram copil am știut.

— N-are rost să regret acum ceva ce s-ar putea să nu regret nici mai târziu, spun eu.

E replica pe care le-o servesc celor care îmi spun lucruri de felul ăsta.

— Rămân la decizia mea. Mi se pare cea mai bună.

Încă te mai uiți la mine, dar îți evit privirea.

— Și-au luat rămas-bun de la tine? te întreb.

Scuturi din cap.

— De ce nu și-au luat rămas-bun de la noi? Întreb, fără să mă adresez cuiva anume. Eram în grădină când au sunat pe la uși. Au trecut pe lângă noi.

Pufnești și clatini sticla de whisky. Abia dacă te-ai atins de băutura de când am venit. Asta e bine, pentru că cei mici stau o noapte pe săptămână cu tatăl lor, iar tu în noaptea asta ești afară, beat.

— De ce și-ar lua rămas-bun de la tine? Nu ești nici pe departe vecina ideală. Sapi grădina de două luni, ca să scapi de cine știe ce cădere psihică...

Mă simt revoltată, chiar dacă știu că n-ar trebui. E exact ce-ți dorești, să agiți lucrurile până când lumea explodează. Fără tine. Oamenii răniți rănesc. Dar n-

am ce face, și eu sunt rănită.

— Și ce face un realizator concediat? Cei de la alte posturi au făcut coadă la ușa ta?

— N-am fost concediat.

— Nu încă. Dar o să fii.

— Mi-au prelungit vacanța pe termen nedefinit, îmi spui, cu o sclipire răutăcioasă în ochi. Așa că s-ar zice că am rămas singuri acasă. Tu și eu.

Ceva îmi plesnește în cap. Tocmai mi-am dat seama de ceva, și simt cum mă cuprinde furia.

— Dar o să poți merge la radio săptămâna viitoare, nu?

— Nu, spui tu încet, ridicând ochii de pe sticla de whisky și înfruntându-mi privirea. Au de gând să facă schimbări majore. Nu pun piciorul pe-acolo până când îmi spun ce se întâmplă cu

slujba mea.

— Dar i-ai promis soră-mii un tur.

Mă cercetezi să vezi dacă vorbesc serios. Nu zâmbesc și nici nu izbucnesc în râs. Nu-ți răspund, așa că lovești cu sticla în masă. Eu și doctorul Jameson sărim ca arși.

— Chiar crezi că în clipa asta mă interesează soră-ta?!

Furia face explozie în mine și îmi aleargă prin vene ca o otravă. Peste tot. Furie. Indignare. Repulsie. Ură.

— Nu, nu cred.

Simt privirea doctorului ațintită asupra mea. A simțit în vocea mea ceva ce am simțit și eu. Tu nu.

— Am trei copii în casă. Și o soție pe care o aștept. Mi-aș dori

să se întoarcă. Astea sunt problemele mele acum.

— Zău? Interesant. Pentru că e aproape trei dimineața și tu bei whisky în grădină, în loc să fii în casă, lângă ei. Dar responsabilitatea nu te-a prins prea tare niciodată, nu-i așa?

Probabil că ar trebui să mă opresc, dar nu pot. În ultima săptămână am auzit-o de atâtea ori pe Heather bucurându-se că o să meargă în vizită la postul de radio. În fiecare zi. Nonstop. A început să facă cercetări. Poate să recite pe de rost programul postului, orele la care sunt emisiuni și realizatorii, știe și cum se numesc producătorii și documentariștii. În fiecare zi m-a sunat să-mi spună asta. Ultima oară m-a sunat să-mi spună că ar

vrea să meargă la șeful postului și să-i spună că și-a dorit dintotdeauna să lucreze la un post de radio și că are nevoie de sprijin pentru asta. I s-a părut că nu sunt de acord cu asta. Dar nu cu asta nu eram de acord, ci cu entuziasmul. M-am așteptat tot timpul să se întâmple ceva de genul ăsta. Ea s-a chinuit să-mi schimbe părerea, să-mi arate cât de mult își dorește asta. Furia îmi clocotește sub piele, simt că stă să erupă.

— Soția te-a părăsit, ți-ai pierdut slujba, iar copiii nu te suportă...

— Taci, spui scuturând din cap, cu privirea ațintită asupra mesei.

Decid să continui, pentru că vreau să te rănesc. Așa cum ai

făcut-o și tu, cu ani în urmă.

— Copiii tăi nu te suportă în preajma lor...

— GURA! țipi deodată.

Iei sticla și o arunci în direcția mea. În ochi ți se citește ura, dar țintești prost. Nici măcar nu trebuie să mă feresc. Proiectilul trece pe lângă mine și aterizează undeva în spate. Habar n-am ce o să faci. O să arunci cu un obiect mai mare? De pildă scaunul cu care ai spart fereastra? Sau o să mă lovești cu pumnul, așa cum l-ai lovit pe Fionn, numai că de data asta cu intenție?

— Ei, haide, spune doctorul Jameson în șoaptă, dar pe un ton ferm.

Ne-am ridicat toți în picioare. Doctorul ridică mâinile ca un arbitru de box, să ne țină la

distanță unul de altul, dar nu e nevoie – între noi e masa.

— Târfă proastă – cum îndrăznești să spui așa ceva?

— Și tu ești beat!

Ultimul cuvânt abia îl rostesc. Curajul m-a părăsit, sunt tristă și mi-e frică.

— Îmi pare rău, doctore, dar i-a promis surorii mele. Putea măcar să-și țină promisiunea.

Mă întorc și plec, tremurând din cap până-n picioare de furie și de spaimă. Am lăsat pe masă ibricul și cănile, și mă întreb în fiecare secundă dacă n-o să primesc vreo cană în ceafă sau în spinare.

17

La școală am primit o temă de casă din mitologia greacă. Ni s-a cerut să scriem propria poveste despre Ahile. Pe urmă ni s-a cerut să o citim cu voce tare. Pe măsură ce colegii mei citeau povestea, unul câte unul, despre oameni care au trăit, despre conducători doborâți de propriile slăbiciuni, mi-am dat seama că am interpretat greșit tema. Dar nu am înțeles-o greșit. Am scris despre o vrăjitoare care ura copiii. Avea o inimă rea și nu suporta ce spuneau cei mici despre pisica ei favorită. Și-a pus în gând să-i prindă, să-i omoare și

să-i mănânce, dar problema era că se temea de acadele. Și se pare că de fiecare dată când se apropia de un copil acesta avea o acadea în gură, care îi slujea de talisman. Vestea s-a răspândit și în curând toți copiii aveau la ei câte o acadea. Când se apropia, o scoteau și o agitau în fața ei, lipicioasă și dulce. Iar vrăjitoarea, oripilată, a plecat și s-a ascuns pe veci, ca să nu mai vadă copii.

Am luat notă de trecere, ceea ce m-a supărat foarte tare, dar mai supărător a fost felul în care au râs copiii când am citit. Unii s-au gândit că e o glumă cu care vreau să-l supăr pe profesor, dar cei mai mulți s-au gândit că sunt doar proastă. Profesorul mi-a dat notă mică nu pentru că s-a gândit că am interpretat greșit tema, ci

fiindcă a considerat că n-am habar de sensul poveștii. Acadelele nu puteau fi călcâiul lui Ahile pentru vrăjitoare, mi-a spus el, fiindcă erau un lucru de care ea se temea, dar care nu i-a adus sfârșitul. Nu mi-a dat ocazia să răspund – asta nu se întâmpla în școală; fie erai înțeles, fie nu –, dar el s-a înșelat, nu eu. Nu acadelele erau punctul slab al vrăjitoarei, ci pisica. A încercat să-și protejeze pisica, și de asta s-a trezit alungată din comunitate și a rămas singură pe vecie.

Când am scris povestea aveam zece ani. Știam de atunci ceva ce recunosc abia acum: faptul că Heather e punctul meu slab. Toate neînțelegerile, disputele, relațiile eșuate sau cele posibile, cărora nu le-am dat

niciodată o șansă, sunt legate fără excepție de o remarcă, o reacție sau un comentariu cu privire la Heather. Nu pot să suport aroganța sau ignoranța – indiferent cât de inocentă ar fi – privitoare la sora mea. O privire de-a doua aruncată lui Heather e suficientă pentru încheierea oricărei relații. Nu m-am angajat niciodată într-o discuție despre modul de gândire sau despre convingeri. N-am avut răbdare pentru așa ceva. Nici cu tata, nici cu prietenii, nici cu iubiții. I-am șters pe toți din listă. Nu știu dacă așa am fost dintotdeauna sau am devenit astfel după ce a dispărut mama, gândindu-mă că așa ar fi vrut ea să mă port. Îmi amintesc că a protejat-o pe Heather așa cum fac și eu. Simt că ar face-o la

fel. Și totuși, nu am amintiri limpezi în privința asta. Pentru prima oară îmi dau seama că acțiunile mele sunt dictate de un lucru lipsit de orice substanță. Că nu au niciun temei. Și asta mă face să mă clatin.

Mă simt prost pentru lucrurile urâte pe care ți le-am spus, dar îmi impun să nu mă gândesc la asta. Adorm ușor, pentru că mintea mea nu e preocupată de ce am spus. Ultimul meu gând înainte de a adormi se îndreaptă către pisica vrăjitoarei. Oare n-ar fi fost mai fericită dacă vrăjitoarea n-ar fi fost atât de protectoare cu ea? În fond, ce bine i-a făcut furia vrăjitoarei?

Parchez după colț, lângă casa mătușii Jennifer. Planul meu a fost să vin înapoi și să parchez. După asta planul nu mai spune nimic. Nu știu dacă să intru sau nu. Știu ce fac în cazul lui Heather – sau în orice alt caz – sau nu știu? Nu mai știu. Și când te gândești că eram atât de sigură. Stau în mașină și mă gândesc. Planul meu nu mai spune nimic după coborâtul din mașină.

Nu e niciodată nevoie s-o sun pe mătușa Jennifer înainte de o vizită. Acasă la ea e întotdeauna cineva. Cei patru copii vin și pleacă, la fel ca nurele și copiii lor. Nimeni nu-și anunță vizita. Iar acum, când are grijă de copii mici, de multe ori găsesc la ea persoane pe care nu le cunosc. Întotdeauna a fost o casă de

genul ăsta, unde m-am simțit binevenită. Când mama era bolnavă nu aveam unde să merg în altă parte. Ne înțeleseserăm să mă mut la ea după moartea mamei, dar a apărut incidentul cu Kevin și am început să privesc casa cu alți ochi. La fel și relația cu Kevin și, până la urmă, și cea cu mătușa Jennifer.

Pot să înțeleg că nu prea i-a fost bine după ce a pierdut un fiu și pe urmă și nepoate de care îi promisese surorii ei că o să aibă grijă. Bine, nu se poate spune că ne-a pierdut, eram acolo, dar după ce a plecat Kevin n-am putut să mă mai simt bine în casă și am decis să plec la Universitatea din Limerick. O ruptură binevenită pentru toți, un început pentru mine. O

vedeam pe Heather o dată la două săptămâni. Am legat prietenii și am creat o familie a noastră. M-am lăsat răsfățată de familiile prietenilor cu ocazia sărbătorilor. Heather a rămas la sanatoriul la care o lăsase mama. Când și când venea la mătușa Jennifer. Atunci tata venea la masă și vorbea cu Heather. Ai fi zis că au o relație foarte bună. Totul mergea bine pentru toată lumea, inclusiv pentru mine. Atunci în mintea mea i-am creat o mamă lui Heather. Am considerat că trebuie să-i ofer idealuri, fără să mă întreb dacă sunt într-adevăr ale ei.

Mă îndrept încet spre intrare. Țsta e planul. După asta planul nu mai spune nimic.

— Jasmine, spune Jennifer,

surprinsă că mă găsește în ușă atunci când deschide.

Are părul roșu, vopsit, și e tunsă scurt, de când o știu. Se îmbracă în culori de pământ, cu rochii lungi, hippy, și poartă jambiere. Pantofii ei au întotdeauna talpă groasă, iar la gât poartă coliere butucănoase. Buzele au întotdeauna aceeași culoare ca și părul.

— O, ce surpriză. Haide, haide. Dacă știam că vii, o rugam pe Fiona să mai stea. S-a dus la slujbă cu Enda. Știu, nu te uita așa... nimeni n-a mai fost la biserică după nunta lui Michael, dar Enda are comuniunea anul ăsta, așa că e bine să mergă însoțit, ca să nu pară vreun turist rătăcit pe-acolo. Se pare că au program pentru copii la slujba de

zece dimineața. În ritmul ăsta în curând o să umple biserica.

Mă poștește în bucătărie. Ar trebui să mă simt ca acasă, să simt vreo legătură cu trecutul, dar totul s-a schimbat.

— Cadoul meu la aniversarea a șaizeci de ani, spune ea, văzând că studiez noua bucătărie. Au vrut să mă trimită într-o croazieră. Eu am vrut o bucătărie nouă. Uite ce viață duc! spune ea bucuroasă.

Îmi place faptul că totul e diferit. Mă face să mă simt într-un loc nou, din care nu am amintiri. Sau cel puțin mă ajută să-mi văd amintirile într-o altă lumină, dintr-un alt unghi. Joacă un rol mai puțin activ, mă face să mă întreb dacă anumite lucruri s-au petrecut acolo sau dincolo, dacă

obiectele erau într-o parte sau în alta.

— Nu pot să stau mult, îi spun când ne așezăm la o ceașcă de ceai. Mă întâlnesc cu Heather peste o oră. Construim o fântână arteziană în grădină.

— Minunat!

Fața ei se luminează și remarcă surprinderea.

Planul meu este să-i spun ce cred. Dincolo de asta planul meu nu mai spune nimic.

— Am venit să te văd fiindcă... m-am tot gândit în ultima vreme. Am avut destul timp.

— Asta e bine pentru tine.

Nici urmă de compătimire. Îmi place asta.

— M-am gândit la mama. Bine, m-am gândit la o mulțime

de lucruri, spun gândind cu voce tare. Dar mai ales la felul în care se purta ea cu Heather.

Îi remarc surprinderea, dar se controlează. Sunt sigură că se aștepta să vorbesc despre Kevin.

— Sunt câteva goluri...

— Te ajut dacă pot, spune ea.

— Ei bine, nu e nimic clar.

Cum se purta ea cu Heather? Vreau să zic, știu că o proteja, bineînțeles. Știu că voia ca Heather să fie independentă, să-și poată vedea singură de viața ei, dar ce *simțea*? De ce îi era frică? A vorbit vreodată cu tine despre Heather? Ți s-a confesat? Ți-a spus vreodată de ce anume ar vrea s-o ferească pe Heather? Își întinde aripile, așa cum a făcut-o întotdeauna. Are un prieten.

— Jonathan, spune ea

zâmbind. Am auzit mai multe despre el. A fost pe aici la un ceai.

— Da?!

— După aia a făcut o demonstrație de taekwondo. Pe Billy. Mi-au spart păpușile de porțelan rusești.

Râd, cu mâna la gură. Păpușile de porțelan rusești m-au făcut întotdeauna să râd.

— E în regulă, spune mătușa râzând. A meritat – nu l-am văzut niciodată pe Billy ridicând piciorul atât de sus.

Tace, amuzată. Apoi dispoziția se schimbă.

— Știi ce, Jasmine, te-ai descurcat foarte bine. Heather e fericită. E în siguranță. E teribil de ocupată – Doamne, ar avea nevoie de o asistentă care să-i țină agenda! Eu n-aș ține minte

atâtea lucruri.

— Da, știu... dar uneori mi-ar plăcea să știu ce ar fi făcut mama.

Se gândește.

— O dată o femeie a spus ceva urât despre Heather. Nu a făcut-o cu intenție – era doar naivă.

— Astea sunt cele mai rele, spun, dar sunt numai urechi, pentru că asta trebuie să aud.

— Ei bine, după ce s-a gândit mai bine, mama ta a invitat-o la un bridge.

— Da?

— Bineînțeles. A invitat-o la șapte seara, chiar dacă partida începea la opt. Și-a cerut scuze pentru greșeală și a invitat-o în sufragerie. Pe voi vă pregătea de culcare.

Mă încrunt.

— Asta a fost răzbunarea ei?

Să facă pe cineva să vină cu o oră mai devreme decât era cazul?

Jennifer zâmbește. Îmi dau seama că n-am prins ideea.

— Voia ca femeia să o vadă pe Heather acasă, așa cum e ea tot timpul, în mediul ei natural. Să vă vadă pe toate trei interacționând într-o seară oarecare, ca orice altă familie la acea oră. S-a asigurat că femeia aia o să vadă și o să audă tot ce trebuie – tot ce o poate face să înțeleagă normalitatea situației. Și știi cine era femeia?

Scutur din cap.

— Carol Murphy.

— Dar Carol și mama erau cele mai bune prietene.

— Exact. De atunci au devenit prietene.

Încerc să asimilez informația. Carol era cea mai stabilă prietenă

a mamei. Au fost prietene foarte bune de când îmi aduc eu aminte. Nu pot procesa informația. Nu pot să cred că a spus vreodată ceva urât despre Heather. Știu că se poate, dar mă lupt să înțeleg. Între timp simpatia mea pentru Carol e tăvălită bine. Rapid. Așa cum se întâmplă cu orice altă persoană care n-are nimic mai bun de făcut decât să spună sau să facă ceva greșit când vine vorba de Heather.

Ca și cum mi-ar simți tulburarea, Jennifer continuă:

— Mama ta nu a rupt relațiile cu nimeni, Jasmine. Țăsta era lucrul de care se temea: că oamenii o să-i facă asta lui Heather.

Exact asta voiam să știu. Planul meu e să iau informația și

s-o pun în practică în viața mea de zi cu zi, în vreun fel anume. Și dincolo de asta planul meu nu mai spune nimic.

Descarc instrucțiunile despre fântâna arteziană. Am urmărit de câteva ori filmulețul de pe YouTube. Un tip cu figură de aristocrat, într-o vestă căptușită și cu cizme lungi în picioare, cu un nas ca un gogoșar, îmi explică întregul proces în fața conacului personal. Ca unui copil. Când vine vorba de grădinărit îmi place să mi se vorbească așa, pentru că am exact aceleași cunoștințe pe care le are și un copil. Spune că totul poate fi terminat în opt ore, și demonstrează asta. În opt

minute, bineînțeles. Mă gândesc că o să-mi ia o săptămână, chiar dacă vine Heather să mă ajute. Sau poate tocmai pentru că vine Heather să mă ajute. Chiar sper că o să-mi ia atât de mult, pentru că nu am alte planuri.

— O, Jasmine, spune Heather când vede ce am făcut în grădină. Nu pot să cred că e aceeași curte.

— Știu. Ți place?

— La nebunie.

Se uită la mine în tăcere, făcându-mă să mă simt cu musca pe căciulă.

— Ce este? o întreb fără să mă uit la ea.

— Sunt surprinsă că Jasmine a făcut asta, spune ea de parcă n-aș fi de față, chiar dacă se uită fix la mine.

Tonul ei mă surprinde.

— Jasmine cea ocupată!

— Tu vorbești! Îi spun, încercând să îmi păstrez o voce veselă. Programul tău e mai încărcat decât al meu.

Îmi ia o şuviță de păr de pe ochi și mi-o trece pe după ureche. Trebuie să se înalțe pe vârfuri ca să facă asta.

— Sunt mândră de tine, Jasmine.

Îmi dau lacrimile și sunt stânjenită. Nu-mi amintesc să-mi mai fi spus asta. Nu știu de ce sunt atât de mișcată, atât de brusc, atât de profund.

— Ei bine, până la urmă sunt în vacanță la grădină. Așadar... spun bătând din palme. Înainte de a începe, am un cadou pentru tine.

Îi dau mănușile de grădinărit

pe care le-am comandat online. Are cizme lungi cu floricele roz, salopetă, o căciulă călduroasă și acum o pereche de mănuși de grădinărit roz.

Săpăm o groapă suficient de mare ca să încapă bazinul. Ușa casei tale se deschide. Încerc să nu mă uit, și reușesc, dar inima îmi bate cu putere la gândul unei noi confruntări cu tine. Însă după târșăitul pașilor îmi dau seama că e Fionn, așa că ridic capul. Are căștile după gât și mâinile băgate adânc în buzunare. Pare o iluzie marca Mary Poppins. Buzunarele sunt mult prea mici ca să-i încapă mâinile în ele. Efortul de a le îndesa acolo i-a împins umerii până în dreptul urechilor. Nu spune nimic. Stă, așteptând să-l bage cineva în seamă.

— Bună, Fionn, îi spun îndreptându-mă și simțind deja o durere de spate.

Mormăie ceva ininteligibil.

— Ea e sora mea, Heather.

Începe testarea persoanei. Dar dintr-odată mă gândesc că ar trebui să pun mai puțin accent pe momentul prezentării. Dar Fionn trece testul, mormăind ceva și ferindu-și privirea.

Heather îi face un semn cu mâna.

— Tata se întreba dacă nu cumva ai nevoie de ajutor, spune Fionn uitându-se la groapa începută de noi. Faceți fântâna arteziană?

— Da.

Mă simt groaznic, dar chiar dacă am greșit spunându-ți lucrurile alea azi-noapte, n-am de

gând să-mi petrec ziua având grijă din nou de fiul tău. Pe lângă asta, planul meu era să-mi petrec ziua cu Heather. Dar nu pot. Nu pot să-l resping. Probabil ești încă în pat, mahmur. Îmi amintesc cum stai în pat pe întuneric, ca un buștean sub cuvertură în dormitorul dezordonat, în care draperiile nu lasă lumina zilei să pătrundă. Copiii sunt jos, încă în pijama, chiar dacă e ora prânzului, și au umplut bucătăria de cereale. Sunt peste tot, și pe jos, călcate în picioare. Sunt gata să dea foc casei.

Îi dau lopata lui Fionn și deodată aud râsete. Tu și cei doi micuți blonzi apăreți de după colț, din grădina din spatele casei. Povestești ceva, foarte jovial, vorbăreț, jucăuș. Ai pas sprinten,

ești foarte în formă pentru o persoană care în urmă cu mai puțin de douăsprezece ore arunca cu sticla de whisky după mine.

Fluieri. E o chemare.

Știu că destinatarul e Fionn. Și Fionn știe că el e, dar nu se întoarce. Nici eu.

— Haide, Fionn, spui tu binedispus.

— Am treabă, răspunde el scâncit.

— Nu, n-ai, spui tu vesel, așezând ceva pe masă.

Aș vrea să văd ce, dar n-am de gând să mă uit la tine.

— Bună, Heather, saluți bucuroși.

— Bună, Matt.

Heather îți face cu mâna, iar eu sunt stupefiată.

Mă ignori. Mi-e teamă să te privesc în ochi.

Fionn oftează, lasă lopata și, fără ne adreseze vreun cuvânt mie sau lui Heather, traversează strada, din nou cu mâinile în buzunare. Greutatea mâinilor îi face pantalonii să cadă până mai jos de elasticul chiloților.

Începi să le explici vesel copiilor ce ai de gând să faci. Aș vrea să ascult ce zici, dar Heather vorbește, și nu pot s-o opresc. Apoi pornești muzica din mașină. Copiii sunt încântați, iar cea mică începe să danseze. Ceilalți sunt concentrați la ce fac. Aș vrea să trag cu ochiul, dar mi-e teamă că o să fiu văzută. Încerc să mă poziționez în așa fel încât să stau cu fața spre voi, dar să pară că îmi văd mai departe de treabă.

Sunteți adunați toți în jurul mesei. O curățați. Surpriza mă face să îngheț: mi-ai urmat sfatul.

Heather încă mai vorbește. În sfârșit, reușesc să fiu atentă la ce spune. Vrea să traverseze și să vorbească cu tine despre turul stației de radio. Și-a făcut temele, are deja pe listă câteva studiouri pe care vrea să le vadă. Îi spun că nu e momentul, că e duminică și îți petreci timpul cu familia.

— O să fiu politicoasă, Jasmine, spune ea cu ochi rugători.

Mi se rupe inima, fiindcă nu m-am gândit că ar putea să fie nepoliticoasă, și nu vreau să-și dea seama că pentru ea îmi fac griji. Las lucrul deoparte.

Mai e ceva legat de sora mea. Dacă îi intră ceva în cap, trebuie

neapărat să facă acel ceva. Neapărat. Dacă nu poate, e sfârșitul lumii – pentru ea una ca asta e de neimaginat. Poate că e vorba de necazurile pe care le întâlnești în viață. Te fac să te străduiești mai mult ca să faci față lucrurilor, nu te lasă să accepți vreun refuz. Trebuie să faci mai mult decât un om obișnuit ca să îți piept și să te asiguri că teama de ceea ce te poate trage în jos nu poate învinge. Când îmi terminam temele și puteam să mă uit la televizor Heather făcea terapie pentru vorbire. Când ieșeam să mă joc cu prietenii, ea făcea ore suplimentare de citit. S-a chinuit foarte mult să învețe să meargă pe bicicletă. Eu am reușit din prima. Întotdeauna a muncit din

greu, pentru orice. De asta sunt așa de importante întâlnirile: dacă ea sugerează vreun lucru nelalocul lui, putem să discutăm în grup despre asta, înainte ca mintea să-i fie definitiv acaparată de acel lucru. A discutat în grup vizita la postul de radio și toți au fost de acord că e o idee minunată. Toți în afară de mine, iar eu nu mi-am spus părerea. Și cu asta i-am făcut rău.

Am întâlnit odată o mamă care, în timp ce descria comportamentul fiului ei, a spus „sindrom Down tipic“. Îmi venea să o pocnesc. Nu poți defini o persoană printr-o singură trăsătură, la un anumit moment. Suntem unici. Trăsătura asta a lui Heather nu are nimic de-a face cu sindromul Down. Dacă ar avea,

atunci ar însemna că eu și tata suferim de același lucru, pentru că niciunul dintre noi nu e dispus să se oprească atunci când și-a pus ceva în minte.

Mă gândesc să mint. Sunt gata să deschid gura. Întotdeauna mă gândesc că dacă am grijă de fericirea personală a lui Heather totul o să fie bine în lume. Dar i-am spus întotdeauna adevărul. Poate că uneori am îndulcit puțin lucrurile, dar nimic mai mult. Nu i-am spus niciodată o minciună. Așa că mă opresc, fiindcă îmi dau seama că sunt pe cale să-mi încalc propriul cod etic. Un iubit mi-a spus cândva că sunt o persoană care le face pe plac oamenilor, numai că nu s-a dovedit așa: lui nu i-am făcut pe plac, și nici măcar n-am încercat.

S-ar părea că era ultima persoană de pe lista celor cărora aş fi vrut să le fac pe plac. Dar îmi dau seama că în ce o priveşte pe Heather lucrurile chiar aşa stau. Sunt puţine alte persoane cărora încerc să le fac pe plac; totul se învâрте în jurul ei. Ceea ce nu mă face să fiu o persoană prea grijulie. De fapt, mă face să fiu chiar o persoană egoistă, pentru că în cele din urmă totul se învâрте şi în jurul meu.

Ani de zile mi-am spus că Heather se aşteaptă ca eu să rezolv toate problemele. Dar o fi aşa? Sau e vorba de faptul că eu cred că ea se aşteaptă să fac asta? Îmi dau seama că nu mi-a cerut niciodată să-i rezolv vreo problemă, nu mi-a dat niciun semn că se aşteaptă să intervin;

eu însămi am pus presiune asupra mea. Tocmai am o revelație. În grădină. Stând în genunchi, în groapa pe care tocmai am săpat-o.

Când am fost concediată primul gând a fost „Nu pot să-i spun lui Heather“. Mă gândeam că o să se supere, că trebuie să o protejez de lucrurile rele care se petrec în lume, că o să se sperie dacă află că am fost concediată. Ce-o fi fost în capul meu? Ce fel de educație e asta? Heather cunoaște mult mai bine decât mine cruzimea lumii. Întotdeauna aude comentarii urâte la adresa ei, lucruri degradante spuse despre ea de către oameni care nu au altceva mai bun de făcut decât să-i trântescă lucruri în față și să o

bârfească toată ziua. Eu nu mă pot compara cu ea în privința asta.

Tu și copiii frecați de zor masa din lemn, sub cerul zilei frumoase de primăvară, pe melodia *Happy*. Și am o nouă revelație. Nu trebuie să se schimbe totul în viață ca să ne facă pe plac mie și lui Heather. Nu pot continua să o ocrotesc de tot, dar pot să-i fiu alături ca să-i dau o mână de ajutor atunci când e rănită.

— Bine, spun în cele din urmă, și îmi aud tremurul vocii.

Ce fac? O trimit la tine să-i frângi inima. *Eu* fac asta. *Eu* permit asta. Tremur, nu mai pot respira și mă așez pe bancă, urmărind-o cum traversează spre tine.

Cei doi micuți blonzi se opresc și se uită la ea îngrijorați.

— Bună, spune Heather bucuroasă.

Vorbești cu ea. Nu aud nimic din ce spui, și asta nu-mi place deloc. Vreau să știu. Trebuie să știu, ca să pot controla discuția, să pot face în așa fel încât să nu fie rănită. Mă simt neajutorată, dar în același timp mă simt ca un călău. Am trimis-o acolo ca să-i omor încrederea în oameni. Poate și încrederea în mine.

Te urmăresc explicându-i ceva cu o expresie degajată. Faci gesturi volubile, pentru a-ți sublinia ideile. Apoi te oprești și te uiți la ea. Aștepti reacția ei, dar ea nu spune nimic. Îți pui mâinile în șolduri. O privești nesigur. Nu știi dacă ar trebui să te apropii de

ea. O faci, dar ai grijă să nu o atingi. Pe urmă te uiți la mine. Ești îngrijorat. Nu știi ce să faci cu tânăra care se holbează la tine fără să scoată un cuvânt. Nu știi ce să spui. Ai nevoie de ajutorul meu.

Mă urăsc pentru că-i fac asta lui Heather, dar n-am de gând să-ți dau satisfacție.

Încerci să spui altceva, dar Heather se întoarce și traversează spre casă. Arată de parc-ar fi pălmuit-o cineva. Are fața crispată, ochii umezi și nasul roz. Rămân pe loc. O urmăresc apropiindu-se și trecând pe lângă mine.

Asta se întâmplă când dezamăgești oamenii, Matt Marshall. Ai învățat asta și o să-ți amintești întotdeauna, fiindcă ai

văzut fața surorii mele în momentele astea.

Heather stă în casă și-și ascultă discurile, lingându-și în tăcere rănilile provocate de anularea vizitei la postul de radio. Nu vrea să vorbească despre asta, și e în regulă, pentru că nici eu nu vreau. Continui să sap în grădină, și pe măsură ce sap mai adânc în pământ, sap mai adânc și în mine. Când ajung suficient de departe, sunt toată o rană și mă simt expusă, e vremea să închei. Pun doi centimetri de pietriș pe fundul gropii și deasupra așez bazinul. Măsoz distanța până la cea mai apropiată priză și tai o conductă de PVC, prin care trec

un fir. Leg firul de cablul pompei și îl trag prin conductă. Îmi ia ceva timp. Pe urmă așez conducta într-un șanț și îl acopăr. Centrez pompa în bazin și pun capacul.

Acum ar trebui să conectez pompa la conducta de apă, dar nu pot. E prea complicat și frustrant. Mormăi și bombăn și îmi blestem zilele, când aud o voce în spatele meu:

— Bună, grădinăreaso!

Nu ești tu. Îmi dau seama de asta imediat. Sar în picioare.

— La Naiba. Monday. Scuze. M-ai speriat. Mă chinuiam să... cu chestia asta. Suspin și mă șterg de transpirație.

— Încerc să construiesc o fântână arteziană.

Sunt în groapă, iar de la

înălțimea asta Monday pare mai impunător ca de obicei. E îmbrăcat în costum bleumarin și în loc de cravată poartă o față zâmbitoare, destinată numai mie. Furișez o privire spre curtea ta. Te surprind trăgând cu coada ochiului, apoi te uiți repede în altă parte și continui să freci masa. Copiii sunt veseli. Ai reușit să-i ții așa mai bine de o oră.

— Te-am sunat de câteva ori, dar se pare că ești pe norul tău, îmi spune Monday zâbind și aplecându-se cu mâinile sprijinite pe genunchi. Ce faci acolo?

— Multă mizerie.

Îi arăt ce am de făcut.

— Îmi dai voie?

— Te rog.

Îmi întinde mâna și mă agăț de ea ca să ies din groapă. Mă

trage afară. Niciun semn. Nici măcar un simbol. Doar un lucru care se întâmplă în realitate. Nu știu dacă mi se întâmplă doar mie, dar când pielea lui o atinge pe a mea simt ceva în tot corpul. Nu se dă înapoi de lângă marginea gropii și mă trezesc foarte aproape de el. Nasul meu aproape că-i atinge cămașa. Pot să-i văd pielea sub materialul curbat între nasturi. Mi-ar plăcea să rămân așa pentru totdeauna, lipită de trupul lui vânjos, dar mă depărtez stângaci, fără să fiu în stare să-l privesc, de teamă că-mi va observa tulburarea. Își scoate haina și i-o duc în casă, unde rămân să mă spăl puțin, să-mi aranjez părul și să mă liniștesc. Când mă întorc, îl găsesc cu mânecele suflecate, în genunchi

pe iarbă, cu sprâncenele adunate de concentrare. Lucrează. Încerc să fac conversație, dar e prea concentrat și simt că nu e momentul. Îl urmăresc o vreme, apoi mă simt prost pentru că-l admir în toate privințele nepotrivite, așa că încep să trag cu ochiul la tine și la copii. În afară de Fionn, care a renunțat și stă într-un scaun jucându-se pe iPad, copiii se distrează. Ești sprinten, dedicat, comunicativ, haios. Ești un tată bun, și îmi pare rău că am spus că nu e așa. Partea cinică din mine se întreabă dacă nu cumva e un spectacol destinat mie după ce am spus azi-noapte, dar în cele din urmă observ expresiile cu adevărat vesele și sunetele de bucurie. Și mi-e rușine că m-am gândit, încă o

dată, că totul are legătură cu mine. Apoi mă cert cu mine însămi pentru că m-am simțit rușinată. În fond, trecutul tău rămâne, ca și faptul că ai dezamăgit-o pe Heather, ca și sticla cu care ai aruncat spre mine. Câștigătorul disputei sunt eu: meriți să fii nedemn de încrederea mea.

Monday se uită la mine. Ies din transă. E clar că m-a întrebat ceva și așteaptă un răspuns. Aștept să repete. În schimb, constat rușinat că privirea lui o urmărește pe a mea. Pune ochii pe tine.

— Vocea lui îmi pare cunoscută. Nu e Matt Marshall?

— Ba da.

Monday nu e nici impresionat, nici indiferent, iar

eu sunt surprinsă de ce simt în privința asta. N-aș fi vrut să sară în sus de bucurie, declarând că te apreciază și dând buzna să-ți ceară un autograf, dar constat că sunt intrigată de faptul că nu te place. Parcă m-aș pregăti să-ți iau apărarea. E o reacție ciudată, dat fiind că te disprețuiesc atât de mult, mai ales după ce ai rănit-o pe Heather. Dacă am fi avut o relație te-aș fi părăsit și m-aș fi dus cât mai departe de tine cu putință. Mă gândesc că exact asta a făcut și soția ta. Poate ai efectul ăsta asupra oamenilor.

— O să mai dureze puțin, spune Monday aruncându-mi o privire care mă face să zâmbesc.

— Nu trebuie să faci asta.

— Știu. Dar s-ar putea să-ți mai dea puțin răgaz ca să te

gândești la slujba propusă. Se pare că ai nevoie de foarte mult timp.

Îmi mușc buzele.

— Îmi pare rău. Ai spus că am o lună ca să mă decid.

— Cel mult. O să vorbim despre asta după ce termin, dacă n-ai nimic împotriva.

Mă uit la firele din mâna lui.

— Știi ce faci?

— Am cumpărat o căsuță în Skerries și am renovat-o singur. Acoperiș, instalație sanitară, instalație electrică... Mi-a luat câțiva ani, dar acum e locuibilă. Nu-ți face griji, n-am aruncat nimic în aer. Până acum.

Încerc să mi-l imaginez într-o căsuță din orășelul ăla adormit, într-un pulovăr pe gât, cumpărând în fiecare zi pește de

la pescari, dar nu reușesc. Nu-l pot vedea decât dezbrăcat până la brâu, rupând bucăți de tapet și scânduri din podea și ajutându-se de niște scule electrice.

— Ai timp să vorbim puțin după asta?

Vede că privesc în gol, așa că adaugă:

— Așa am stabilit... că vorbim azi.

Îmi pică fisa.

— Ah... am crezut că vrei să spui că vorbim la telefon, și de asta... dar e în regulă azi.

Pare jenat că a dat buzna pe neașteptate într-o duminică. Sau poate că ține tot de felul lui ciudat de a fi. Oricum, se adună imediat. Sau poate că a fost doar imaginația mea: mi-am închipuit că pot vedea partea lui

vulnerabilă, că a venit neanunțat pentru că voia să mă vadă. Câteva clipe chiar am crezut asta, dar acum restabilim relația de afaceri, așa cum ea. Sau nu chiar, dat fiind că își distruge costumul stând în genunchi într-o groapă din grădina mea.

Peste o jumătate de oră pregătesc ceai pentru mine și cafea pentru el. Monday și Heather stau la masa din bucătărie. Heather îi povestește despre slujbele ei. E întotdeauna mândră de ele și vorbește cu ușurință despre asta în prezența străinilor. Îmi place când face asta, pentru că se pricepe să converseze, dar mă tem pentru siguranța ei. Nu vreau să divulge cine știe cui programul ei săptămânal. Bineînțeles, fiind

vorba de Monday, nu-mi fac griji. Nici ea. După ce termină, îl întreabă cu ce se ocupă.

— Sunt recrutor, spune el. Slujba mea e să identific candidații ideali care să ocupe poziții în alte companii.

— Nu e ca și cum ai trișa?

— Nu chiar, îi răspunde el zâmbind. Nu-mi place să trișez. Mi se pare că sunt mai degrabă un om care rezolvă probleme. E ca atunci când faci un puzzle. Pui persoana potrivită la locul potrivit. Uneori oamenii nu sunt în locul în care ar trebui să fie.

Ne surprindem privindu-ne în timp ce spune asta. Nu vorbește încet, cum faci cu cineva care nu e în stare să înțeleagă, și nici tare, cum faci cu un surd. Chiar dacă Heather poartă un aparat auditiv.

Se exprimă în propoziții scurte și simple, la obiect.

Heather începe să-i povestească despre mine, despre slujba mea. O versiune simplificată, pe care i-am spus-o de-a lungul anilor. Nu înțeleg ce face, mă gândesc că n-a înțeles bine cu ce se ocupă Monday, dar pe urmă îmi dau seama că-mi face reclamă, lucru care mă mișcă atât de tare încât mă opresc și nu mai știu ce să fac. Sunt stupefiată, copleșită de faptul că Heather face asta pentru mine, că *știe* să facă asta pentru mine. El e o persoană care oferă slujbe oamenilor, iar ea încearcă să-l facă să-mi ofere o slujbă. Îmi enumeră calitățile și povestește întâmplări care le ilustrează. E ceva ce a învățat pentru a se

prezenta la interviuri, iar acum încearcă să aplice rețeta și pentru mine.

Începe fiecare propoziție cu „Jasmine este“. Pe prima o completează cu „bună“ și pe urmă dă un exemplu de situație în care am fost bună. Îi povestește cum am plătit pentru apartamentul ei.

— Jasmine e deșteaptă, spune ea. Într-o zi eram în parcare la supermarket și Jasmine a găsit douăzeci de euro lângă automatul de bilete. Alături era un bilețel cu o programare la un doctor. Așa că Jasmine i-a trimis doctorului banii și bilețelul și i-a spus că persoana care are programare în ziua cutare la ora cutare a pierdut banii ăia în ziua cutare.

Sora mea radiază.

— Nu-i așa că-i deșteaptă?

— Bineînțeles că este, îi spune

Monday zâmbind.

Sper că a încheiat. E plăcut, dar și dificil să ascult laude. Dar ea continuă:

— Jasmine e generoasă.

Scutur din cap și mă întorc la ce făceam.

Îi arunc o privire lui Monday și îmi dau seama că e mișcat. O privește fix. Probabil că simte că mă uit la el, pentru că se uită și el la mine și îmi zâmbește generos, așa că trebuie să îmi fac de lucru. Nu o înțelege întotdeauna, o pune să repete anumite lucruri. În ciuda anilor de terapie, Heather nu se exprimă foarte clar, dar chiar dacă o înțeleg pe deplin mă feresc s-o întrerup. Nu e un copil.

Nu are nevoie de un translator.

— Jasmine pare o persoană minunată, spune el privindu-mă din nou. Sunt de acord cu asta. Mă gândesc că mulți oameni s-ar simți norocoși să lucreze cu ea.

Nu mă uit la el, dar pot să văd cu coada ochiului că are fața îndreptată spre mine. Fac numai mișcări stângace, inima îmi bate cu putere și stomacul mi s-a strâns. Nu reușesc să controlez cutia de lapte și o vărs în timp ce încerc să torn.

— Sigur așa este, spune Heather.

— Iar tu ești o soră minunată dacă spui asta despre ea.

Următorul lucru pe care îl spune Heather mă face să amețesc de emoție și mă catapulțează din bucătărie atât de

repede încât Monday își dă seama că trebuie să plece. Îmi trimite mai târziu un mesaj – de pe telefonul personal – în care îmi spune că așteaptă să-l sun când am timp.

— Eu sunt sora mai mare. Înainte de a muri, mama mi-a spus că eu sunt sora mai mare și trebuie să am grijă de Jasmine. Fac tot felul de lucruri, dar să am grijă de ea e principala sarcină.

18

Luni dimineață sunt trezită de zgomotul unei motocositoare. Se aude chiar în curtea mea și îmi face rău la mai multe niveluri. Mai întâi pentru că e abia opt, iar zgomotul e foarte puternic. Apoi pentru că am băut o sticlă de vin roșu înainte de a merge la culcare. Sau poate am băut altceva, dar nu vreau să recunosc. Sunetul înfundat îmi trece prin craniu și ajunge la celulele din creier, omorându-le una câte una. Simt cum îmi pulsează capul pe pernă. Necugetatul care tunde iarba ar putea fi oricare dintre vecini.

Fiecare are programul lui, și nu se gândește deloc la ceilalți. Nici măcar acum, când știi că nu mai am serviciu. Ar putea fi oricare, dar știi deja că ești tu. Știi deja asta când ridic capul de pe pernă, fiindcă exagerezi. Nimeni n-are atâta iarbă de tuns. Doar un grădinar fără pic de experiență ar putea pierde atâta vreme. Arunc o privire afară și mi se pare că asta și urmăreai: să-mi fac apariția. Îmi faci un semn cu mâna. Simt sarcasmul din gest. Pe urmă oprești motocositoarea, de parcă ți-ai fi făcut treaba pe care îți propuseseseși s-o faci, și traversezi către casa mea.

Nu pot să mă mișc. Sunt prea amețită, trebuie să mă întind la loc, dar deja suni la ușă, cu forță, îndelung. Mi se pare că împingi

cu degetul într-o vânătaie de pe pielea mea, torturându-mă cu mici impulsuri. Mă prăbușesc pe pat, sperând că, dacă te ignor, o să pleci. Se pare că n-ai de gând să renunți. Insiști hotărât. Mă pun în mișcare, dar nu din cauza ta, ci la vederea sticlei de vodcă de lângă pat. Pornesc cu pași de melc către ușă.

Deschid larg, și lumina de afară îmi sapă găuri în ochi. Mă strâmb și mă trag înapoi, către adăpostul întunecimii din sufragerie.

— O, spui când mă vezi, iar tonul seamănă cu al doctorului Jameson. Bună dimineața.

Ești gălăgios și vesel. Enervant de. Dacă n-aș avea altceva mai bun de făcut aș crede că m-ai pândit și, când ai văzut că

beau zdravă, te-ai sculat intenționat devreme, mai devreme decât oricând, și te-ai apucat să faci gălăgie. Toate astea afișând un aer de mare bucurie. Ești mai vesel ca oricând.

Am de gând să spun „Bună“, dar din gât nu-mi iese decât un croncănit.

— Oho! O noapte grea? A fost concert la numărul 3?

Nu fac decât să mormăi.

Intri și tragi draperiile, apoi deschizi fereastra, făcându-mă să mă scutur. Mă așez pe canapea, înfășurându-mă în pătura de cașmir. Te duci în bucătărie și începi să scotocești prin dulap.

— În bolul cu lămâi.

— Pardon?

— Cheile tale sunt în bolul cu lămâi.

— Nu îmi caut cheile, n-am rămas pe-afară.

— Slavă Domnului.

— De ce în bolul cu lămâi?

— Bine că ai întrebat, îți răspund zâmbind. Pentru că tu mă faci să mă gândesc la o lămâie.

— Poate pentru că ești așa acră, spui, și zâmbetul îmi pălește.

Continui să te învârti prin bucătărie. Aud zgomot de cești, foșnet de hârtie, miroase a pâine prăjită și fluieră ceainicul. Închid ochii și moțai.

Când deschid ochii îmi oferi o cană de ceai și pâine prăjită cu unt.

— Ține. O să-ți facă bine.

— Dacă zice expertul.

Te așezi în fotoliu, în fața

mea, lângă fereastră. În lumina asta care mă face să mijesc ochii ai o alură angelică. Partea dreaptă e încețoșată, ca o hologramă. Tragi un căscat obosit. Nimic îngeresc în asta. Pe urmă îmi dau seama că nu ai căscat de oboseală. Arăți cumva întinerit, învigorat de aerul dimineții, iar hainele îți miros a iarbă. Ești obosit din cauza mea.

— Mulțumesc, îți spun, amintindu-mi de bunele maniere.

— Știi, noaptea trecută... începi tu.

Mă încrunt și-ți fac semn s-o lași baltă, apoi beau o gură de ceai. E dulce, mai dulce decât îl beau de obicei, dar îmi place. E foarte bun. Nu e vodcă, iar corpul meu îți mulțumește pentru asta. Nu vreau să vorbim despre ce s-a

întâmplat noaptea trecută.

— Îmi cer scuze că am aruncat cu sticla.

Pari al naibii de serios. Chiar emoționat, și nu-mi place asta.

Mestec încet pâinea prăjită și înghit. Cred că aștepti să-mi cer și eu scuze.

— Jasmine, am reacționat la ai spus...

— Da, și îți accept scuzele.

De ce nu-ți cer scuze, chiar dacă știi că ar trebui?

— Ai spus câteva lucruri...

— Ai venit să primești scuze?

— Nu. Ca să-mi cer scuze.

Mă gândesc.

— Cum am spus, am greșit amândoi.

Mă privești fix, iar mintea ți-a intrat în suprasarcină. Decizi să nu te enervezi, și-ți sunt

recunoscătoare pentru asta, chiar dacă știu că o merit. Mă simt oribil. Îți mai servesc o porție.

— Sunt dezamăgită de faptul că ai supărat-o pe sora mea.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit că o să fie atât de supărată.

— Ea nu-și încalcă promisiunile. Se încrede foarte ușor în oameni.

Spre deosebire de mine. Eu nu mă încred deloc în oameni.

Dai din cap și încerci să înțelegi.

— N-am spus că n-o să se mai întâmple, ci doar că n-o să se întâmple în viitorul apropiat.

— Care sunt șansele?

— În momentul ăsta, destul de palide, spui pe un ton sumbru.

Ar trebui să mă gândesc la urmările pe care le are pierderea

slujbei pentru tine și pentru familia ta, nu la Heather și la vizita ei. Se poate spune că sunt sensibilă atunci când vine vorba de Heather, dar în ce-i privește pe alții sunt absolut insensibilă.

— După ce mi-ai spus cuvintele alea m-am lăsat de băut, spui tu.

Te privesc surprinsă. Sunt foarte surprinsă de faptul că ai fost influențat de ceva spus de mine, dar nu sunt deloc surprinsă că te-ai lăsat de băut. Fiindcă nu te cred. Nu cred că vorbești serios și nu cred că se va întâmpla. Ești ca un soț care înșală, și nu vreau să ascult cum declari că n-o s-o mai faci. În mod ciudat, ne simțim bine unul în compania altuia.

— Vorbesc serios, continui,

citind foarte bine ce spun ochii mei. Ai avut dreptate... cu remarca despre copii.

— Matt, te rog, îmi spun exasperată, gata să mă predau. N-am avut dreptate cu nimic. Nu te cunosc. N-o cunosc pe soția ta.

— De fapt... începi sărăgănat, ca și cum n-ai fi sigur dacă trebuie să-o spui sau nu. Cunoști situația. Ai văzut totul. Mai mult decât oricine altcineva.

Tăcere.

— Și mă cunoști și pe mine.

Mă privești gânditor.

— Cred că îți imaginezi că mă cunoști mai bine decât mă cunoști de fapt, și te înșeli în privința anumitor lucruri, dar asta nu e decât o altă chestie care trebuie demonstrată.

— Mie nu trebuie să-mi

demonstrezi nimic.

Mint. Aș vrea să cred asta, dar nu pot. Analizez fiecare cuvânt care-ți iese din gură, ca să mă conving că ești băiatul rău care cred că ești.

— În orice caz, vreau să iei asta...

Îmi întinzi plicul boțit cu scrisoarea de la soția ta.

— Încă n-ai citit-o? Matt!

— Nu pot, răspunzi simplu. Nu vreau să știu ce scrie în ea. Nu pot.

— A început să vorbească cu tine?

Scuturi din cap.

— Pentru că a spus tot ce avea de spus în scrisoare. Iar tu o ignori! Nu te înțeleg.

— Atunci citește-mi-o.

— Nu! Citește-o singur.

Arunc scrisoarea pe măsuta de cafea.

— Și dacă spune că nu se mai întoarce?

— Cel puțin o să afli. N-o să te mai ascunzi după deget.

— Nu mă mai ascund după deget. O să-i demonstrez asta.

— Ce?

— O să-i arăt cine sunt.

— Cred că i-ai arătat deja. De asta a plecat, îți spun pe jumătate în glumă, gândindu-mă că o să râzi, dar ești foarte serios.

Oftezi. Privești gânditor scrisoarea, o iei și te ridici.

— O pun în bolul cu lămâi.

Zâmbesc, și mă bucur că nu mă vezi.

În fața casei tale trage o mașină.

— Ai un vizitator, îți spun,

ușurată că trebuie să pleci și scap de conversația asta.

Sunt amețită, iar pâinea prăjită pare să pună la cale o indigestie, împreună cu vodca și sucul de merișoare de aseară.

Examinezi mașina de la fereastră, cu mâinile în șolduri și fața crispată. Chiar și așa ești chipeș. Nu c-ai fi bătrân – abia ai trecut de patruzeci de ani –, dar în ciuda alcoolului, a nopților pierdute și a amestecului de pilule, înfățișarea nu ți-a fost afectată atât de mult cât ar fi trebuit.

— Nu cred că mă caută pe mine, spui cercetând în continuare mașina. E un tip care stă acolo.

— De ce n-ai lucrat în televiziune? te întreb deodată.

De obicei realizatorii care au succesul tău și o cohortă de admiratori trec pe sticlă, și îmi dau seama acum că, dat fiind că ești destul de chipeș, ai putea face asta. La televizor asta contează cel puțin la fel ca inteligența, dacă nu mai mult.

— Am lucrat, spui tu întorcându-te, surprins că am întrebat ceva despre tine, despre viața ta, despre slujbă. Acum vreo cinci ani aveam o emisiune de noapte, ca cea de la radio. În fiecare miercuri, la unsprezece și jumătate.

Te uiți la mine de parcă ar fi trebuit să știu asta. Scutur din cap.

— Stăteam la masă cu o gașcă de tipi aduși de altcineva. Discutam teme pe care le

propuneam eu, dar practic nu se discuta despre asta. M-am cărat. La televizor nu poți să spui nimic. La radio e mai multă libertate.

— Da, poți să transmiți orgasme de Anul Nou.

Oftează, apoi se așază din nou.

— Știi... femeile nu sunt singurele care pot discuta despre diverse lucruri.

Nu înțeleg.

— Am un prieten, să-i spunem Joey.

— Sau să zicem că ești tu.

— Nu. Nu eu.

Te cred.

— Într-o zi, Joey mi-a spus că el și soția lui au probleme. Chestie de fertilitate. Erau căsătoriți de șapte ani și nu aveau copii. Într-o seară, la o bere, mi-a spus că

simulează orgasmul atunci când e în pat cu soția. N-am auzit niciodată una ca asta. Mă rog, la bărbați... Când o femeie simulează nu se întâmplă nimic, dar când un bărbat face asta și soția lui vrea copii apare o problemă. Nu-i putea spune că a simulat. Era într-o situație fără ieșire, înțelegi. Soția lui s-a dus și și-a făcut analizele. Nicio problemă. Așa că...

Spui chestii foarte interesante, zău așa.

— I-a cerut să-și facă și el teste. Pentru fertilitate. Dar el nu voia, fiindcă știa că nu are nicio problemă. Sau cel puțin așa credea. Așa că în loc să recunoască și să-i spună că o să își schimbe comportamentul în pat, el i-a spus că nu vrea copii. Și atât.

N-a mai știut ce altceva să-i spună. În orice caz, s-au despărțit. Pentru că n-a avut curajul să-i spună. M-am gândit că e un subiect care ar merita discutat în direct, închei tu dând din cap.

— Ei bine, este.

Eu una n-aș vrea să ascult la radio cinci tipi certându-se pe marginea unui astfel de subiect la miezul nopții, dar înțeleg unde bați.

— Tony a avut ideea să vorbim cu o femeie la miezul nopții. Am fost de acord. De fapt, nici nu-mi păsa prea mult. M-am gândit că o să fie ceva haios. Că o să discutăm. Nicio problemă...

— Cine e Tony?

— Producătorul. El a aranjat totul. A adus femeia în studio. A început să scoată niște sunete la

microfon. Nu era pe bune, îmi spui. N-are legătură cu ce spun tabloidele. Dar era o prostituată. Asta e problema: Tony a plătit-o.

Scuturi din cap.

— O, Doamne. Tony e și el terminat. Avea probleme cu prietena lui de ceva vreme. S-a cărat, iar el... mă rog, hai să spunem doar că n-o duce așa bine ca mine.

— Mi se pare că cea mai mare parte din vină îi aparține.

— Nu. Era emisiunea mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce fac. Ca să fiu cinstit, eram atât de mangă în seara aia încât o săptămână nici nu mi-am dat seama ce se întâmplă. Am făcut multe prostii, și am scăpat. De data asta însă...

Te ridici și te uiți din nou pe

fereastră.

— Ce face tipul ăsta? Stă și se benoclează la casa mea, pur și simplu.

Mă ridic și eu de pe canapea și mă uit. Mașina e în fața casei tale, iar omul stă de veghe.

— Ai mulți admiratori?

— Mda... Una e atât de înnebunită încât s-a mutat peste drum de mine. Are părul roșu și țâțe mari. E moartă după mine.

Zâmbesc.

— Poate așteaptă fiindcă știe că nu ești acasă.

— Și de unde ar putea să știe asta? Poate m-a supravegheat. Mă duc la el.

Îți simt furia în voce și știu deja că n-o să iasă ceva bun din asta.

— Matt, așteaptă. Coboară din

mașină.

Te întorci la fereastră și îl urmărești. Tipul are ceva în mână. O chestie neagră. Un aparat foto. O ridică și începe să-ți fotografieze casa.

— Nenoro...

Reacționezi cu întârziere. Fotograful a tras deja câteva poze până când ți-ai dat seama ce se întâmplă. Ne uităm la el cum verifică pozele pe ecranul aparatului. Se duce mai departe pe stradă, ca să facă poze din alt unghi.

— Matt, să nu faci vreo prostie. N-ai face decât să te bagi în necazuri și mai mari.

Strig după tine, dar nu mai auzi nimic. Dai buzna afară. Avertismentul meu a fost în van. Se întâmplă exact ce n-ar trebui:

Îl ataci pe fotograf. Se întoarce și te vede, îți citește pornirea agresivă pe față și zâmbește încântat de oportunitatea unei noi fotografii. Dar te oprești. Întinzi mâna, iei aparatul și îl trântești de asfalt, apoi îl iei pe sus pe tip și îl duci în mașină. Nici nu văd prea bine ce se întâmplă, pentru că mi-am pus mâinile la ochi și mă uit printre degete. În afară de asta, ceva îmi spune că ar fi mai bine să nu existe martori.

Ca urmare a comportamentului tău, o oră mai târziu sunt tot în cămașă de noapte în sufragerie, iar în fața casei tale sunt încă trei fotografi, de data asta cu ochii pe casa mea. Te plimbi prin încăpere țipând la agentul tău și împiedicându-mă

să văd un episod din *Verdict: crimă*. Vestea că ai fost concediat s-a răspândit în presă înainte să afli tu. Ți-au dat o vacanță la grădină de șase luni, ca să nu te poți angaja la vreun post concurent. Tocmai asta strigi la telefon că o să faci.

Știu exact cum te simți, dar îmi dau seama și că intenția ta de a lucra pentru un alt post e doar un mod de a te răzbuna pe cei care te-au concediat, nu o dorință nemaipomenită de a te întoarce la ce ai făcut până acum. Mă gândesc că cele șase luni sunt cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat: timp de reflecție. O perspectivă interesantă, la care nu m-am mai gândit până acum. Te simți de parc-ai fi încătușat, dar eu văd oportunitatea. Poate

că fac progrese.

Din cauza fotografiilor nu pot lucra în grădină, chiar dacă fântâna mă cheamă să o termin, iar mahmureala mă împinge la aer curat. Am sperat că o să plece să mănânce de prânz, dar nu s-a întâmplat. Unul dintre ei a dispărut și s-a întors cu o geantă plină de gustări. Acum mănâncă toți, sprijiniți de mașini. Încerc să ies, dar de îndată de deschid ușa tot ce țin în mână zboară pe jos, și fiecare își înhață aparatul. În ciuda protestelor mele, continuă să mă fotografieze. Se opresc doar atunci când își dau seama că o să li se umple cardurile de memorie iar eu tot n-o să fac

altceva decât să stau în genunchi. Oricum, e ciudat să lucrez când știu că sunt cu ochii pe mine, mai ales că nu îmi dau seama prea bine ce fac, așa că mă retrag în casă.

— Îmi pare rău, spui tu când trântesc ușa după mine și mă postez în fața ta, roșie la față.

Începe să plouă, și se retrag toți într-o mașină, și rămân cuibăriți acolo, cu aparatele la îndemână. Mă bucur.

— Ha! Sper să vă ruginească aparatele!

Îți iei ochii de la ei și mă privești amuzat.

Apare doctorul Jameson, pretinzând că e deranjat, dar se vede că e curios. Are chef să discutăm despre fotografiile de afară și despre ce putem face cu

ei. Mă duc sus să mă întind.

În mod ciudat, prietena mea Caroline sună și mă întreabă dacă poate trece pe la mine. Mi se pare ciudat din cel puțin două motive: lucrează într-o bancă, unde se ocupă de preluarea caselor celor care nu-și plătesc datoriile, așa că nu e niciodată liberă în timpul săptămânii; în afară de asta, chiar dacă e liberă, își ocupă timpul făcând sex cu noul ei iubit, care e cu opt ani mai tânăr. S-a cuplat cu el după ce a aflat că soțul ei a înșelat-o de mai multe ori. M-aș bucura mai mult să n-o văd, dat fiind că în momentul ăsta e într-un loc mai bun. La propriu.

Apare, gata să dea pe-afară de încântare, și trebuie să ne retragem în dormitorul meu, pentru că în sufragerie ești tu.

Vorbești la telefon cu avocatul, fiindcă primul fotograf te-a amenințat că depune plângere pentru că i-ai provocat pagube. Oricum, n-o să funcționeze, pentru că deja a vândut fotografiile făcute. Au apărut pe internet, chiar și cea în care întinzi mâna după aparat și arăți de parcă ai vrea să omori pe cineva. Te-a pozat de jos, așa că pari un King Kong cu bărbie dublă și burtă pregătit să calce în picioare tot ce găsește în cale.

Eu și doctorul Jameson ne uităm la fotografii pe laptop.

— Isuse! spui tu. Mă bucur că nu sunt copiii acasă.

— Pietrele mele arată foarte frumos, spun eu mărind imaginea ca să văd mai bine fundalul. Aș fi vrut să termin

fântâna, totuși...

Mă îmbufnez. Plec în dormitor, înainte să devii King Kong și pentru mine, iar doctorul Jameson rămâne la televizor.

— Locul ăla arăta mai bine înainte, spune doctorul înainte să apuc să ies.

— Parcă-i casă de nebuni, spune Caroline după ce îi dau o ceașcă de cafea.

— Bine ai venit în noua mea lume, îi spun eu cu un zâmbet strâmb.

— Unde rămăsesem?

— Erai ocupată cu focurile de artificii.

— A, da.

Ochii îi strălucesc în timp ce îmi povestește ce dezastru e în dormitorul iubitului ei. Când termină, trage aer în piept și-mi

spune:

— În orice caz, adevăratul motiv pentru care am venit la tine este că am o nouă idee de afaceri... și aș vrea să lucrăm amândouă la ea. Eu n-am decât ideea asta super, chițăie ea. Habar n-am de unde să încep. Tu ai făcut asta de mai multe ori. Vrei s-o facem? Te roog!

— O, Doamne, răspund cu ochii mari, dar și puțin temătoare.

Să lucrezi cu prietenii e o chestie delicată, și încă n-am auzit ideea. Caut în minte o cale de ieșire, fiindcă mă aștept să fie o porcărie.

— Ia s-auzim.

E mai pregătită decât am crezut. Scoate un dosar pe care scrie NOUA ROCHIE. Ideea este să

pui pe o pagină de internet fotografia cu noua ta rochie – deja a cumpărat domeniul – și să alegi alta, cu care poți să o schimbi. Dai rochia ta și ieși alta. Nu costă nimic, totul se bazează pe promisiunea că rochia purtată a fost mai întâi la curățat.

— O să fie secțiuni cu rochii de designer, retro, de stradă... E ca și cum ai primi o rochie gratis, și pe deasupra scapi de cele pe care nu le mai porți.

— Și atunci cum faci bani?

— Percepi o taxă pentru înscriere. Pentru cincizeci de euro pe an poți să ai câte rochii vrei. Pe cuvânt, Jasmine, știu sigur că există piață pentru așa ceva. Aud în fiecare zi o prietenă deprimată că nu are o rochie nouă. Schimbul de rochii e

viitorul, sunt sigură de asta.

Ideea nu e chiar lipsită de puncte slabe, și mă gândesc că taxa e puțin cam mare, dar pentru fiecare problemă pe care o găsesc pot găsi și o soluție. Sunt destul de interesată.

— Știu că și tu ai nevoie de ceva în perioada asta, așa că gândește-te... spune ea încercând să mă convingă.

De fapt, efectul este opus. Sună de parcă mi-ar face o favoare, și nu e cazul. Ea este cea care apelează la mine ca să-și pună în practică ideea. Până acum e vorba doar de o idee bună, dar prost gândită. Are nevoie de mine ca s-o vadă pusă în practică. Nu-mi place întorsătura asta cu ajutorul pentru mine. Mă simt frustrată și

fierb, dar ea nu-și dă seama de asta și continuă.

— Vacanța ta se termină în noiembrie, nu? Putem lucra în liniște până atunci și o lansăm după ce ți se termină vacanța la grădină. Oricum până atunci o să plantezi destule narcise.

Vrea să sune ca un compliment, dar nu percep lucrurile așa.

— Narcisele nu înfloresc în noiembrie, spun, apărându-mi grădina.

— Bine, spune încet, încruntându-se.

Se lasă tăcerea.

Caroline închide dosarul.

— Dacă ți se pare că e un căcat, spune așa...

Ia dosarul și îl strânge la piept.

— Nu, nu e vorba de idee. Numai că nu sunt pregătită să lucrez, Caroline. Mă bucur că te-ai gândit la mine și la faptul că mi-ar prinde bine, dar deja am o ofertă de lucru.

— Ce anume?

— Am fost contactată de un recrutor. Un tip superb, apropo, adaug zâmbind, apoi încerc să fiu serioasă. Ar trebui să lucrez pentru o organizație care se ocupă de schimbările climaterice și de drepturile omului.

— Schimbări climaterice? De unde interesul ăsta subit? Ai văzut ghioceii prea târziu primăvara asta?

Râde. Trebuia să fie o glumă. Prietenele mele mă tachinează mereu pentru că lucrez la grădină. E noua modă: „Hai s-o

tachinăm pe Jasmine, cu grădina ei.“ E în regulă, nu mă supăr, numai că... Felul în care mă privește Caroline mă face să mă gândesc dacă ar trebui să accept slujba, dar nu-mi place atitudinea ei – am nevoie de implicare.

— Și o să accepți?

— Încă mă mai gândesc, îi răspund sincer, și sunt surprinsă de răspuns.

— O să te întâlnești cu Bono?

În sfârșit, fața ei se destinde, iar eu încep să râd și să-mi frec obrazii obosiți.

— Jasmine, vrei să lucrezi cu mine? Da sau nu? N-o s-o iau personal.

Îmi mușc buza, incapabilă să iau pe loc o decizie.

— Mai zi-mi o dată figura aia cu focurile de artificii.

Își dă seama că am nevoie de timp de gândire. Începe:

— Bine, dar oricine ar fi persoana cu care ai de gând să faci asta trebuie să-i spui să se radă jos, pentru că se lasă cu lipici...

Și începe să vorbească, iar eu nu mă pot gândi decât la Monday. Nu pentru scenariul cu focul de artificii, ci pentru că n-aș vrea să-l dezamăgesc. E un om pe care abia îl cunosc și are, totuși, atâta încredere în mine.

— Monday, spun la telefon, simțindu-mă puțin amețită la auzul vocii lui și puțin emoționată de cuvintele pe care trebuie să i le spun.

— Jasmine. Perfect. Chiar mă gândeam la tine, ceea ce nu se întâmplă chiar rar zilele astea.

Am un sentiment minunat, destul de neobișnuit dacă țin cont de relația noastră, dar el trece repede peste introducere. Pare să fie undeva afară. Se aud mașini, oameni și vântul. Un om ocupat, la treabă în oraș, în vreme ce eu stau în grădină, locul în care m-am așezat ca să-l sun, fiindcă e singurul loc care mă poate liniști în perioada asta. E a treia zi de când fotografiile sunt în fața casei. Frigul i-a gonit în mașină, dar așteaptă în continuare ca Matt să iasă și să facă ceva urât. Sunt gata să-l preseze până explodează. În tabloide e povestită întâmplarea din noaptea de Anul Nou. Povestea se potrivește cu ce mi-a

spus el, dar vine de la altcineva, pentru că prostituata a vândut-o, la pachet cu câteva date picante despre relația ei cu Tony. O treabă murdară, de care s-ar feri orice post de radio.

— Cum mai merge treaba cu arteziana?

— Mă apropii de final. Sunt cu ciocanul în mână. De m-ar vedea foștii colegi...

— Fotografii ăia ar face bine să se ferească.

Mă opresc și mă uit în jur, să văd dacă e prin apropiere, chiar dacă știu, după zgomotul de fond, că nu e.

Tăcerea mea îl face să explice:

— Am văzut fotografiile pe internet. Grădina ta arată bine.

— Aș fi vrut să o termin,

totuși.

— Sunt sigur că o s-o faci.

Vocea îi trădează zâmbetul.

— Așadar... motivul pentru care mă gândeam la tine e un articol pe care l-am citit: zambilele se străduiesc să facă față schimbărilor climatei. În perioadele reci florile de primăvară au început să-și dezvolte frunze și flori sub pământ, pe bulb, așa încât să fie pregătite pentru vară.

Pare că citește. Ascult și zâmbesc, pe băncuța din grădina mea.

— După care încep din nou să-și pregătească bulbii peste iarnă. Pentru că primăverile sunt mai calde, zambilele sunt întrecute de plantele mai sensibile la căldură, care încep să

înflorească mai devreme.

Nu știu ce să-i răspund.

— Păcat. Dar eu n-am zambile în grădină.

Mă uit în jur, să mă asigur.

— Ar fi păcat, totuși, să nu mai vedem culorile zambilelor prin păduri.

E o imagine minunată, dar nu înțeleg de ce crede că asta m-ar convinge să accept postul.

— Monday, îi spun pe un ton foarte serios. Există un lucru pe care nu ți l-am spus.

Simte pericolul în aer.

— Da?!

— Ar fi trebuit să ți-l spun, dar... hm. Sunt în vacanță la grădină. Un an. Se termină în noiembrie.

— În noiembrie? întrebă el, și după ton îmi dau seama că nu e

deloc bucuros.

E prea profesionist ca să-și arate furia, dar sunt sigură că e furios. L-am făcut să-și piardă timpul, m-am jucat cu el, în timp ce își făcea datoria.

— Ar fi trebuit să știu asta acum câteva săptămâni, Jasmine.

Felul în care mi-a pronunțat numele mă face să mă înfior. Sunt împietrită și nu mai pot să spun nimic. Mă simt de parcă aș fi cu pantalonii în vine, înconjurată de fotografi. Singurul lucru bun e că Monday nu e în fața mea.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar...

Nu mă pot gândi la o scuză, iar el nu spune nimic ca să umple tăcerea. Așteaptă o explicație. Asta îmi spune că e supărat și chiar vrea o explicație.

— Mi-a fost jenă.

Se oprește din mers.

— De ce? întrebă surprins, și pare că supărarea i-a trecut.

— Habar n-am. Pentru că am fost concediată și nu mai am voie să lucrez un an.

— Jasmine, dar e ceva normal. Țsta nu e un motiv de rușine. Ba chiar e un compliment faptul că nu vor să lucrezi pentru altcineva.

— Nu m-am gândit așa.

— Ei bine, ar trebui s-o faci. Între noi doi fie vorba, nu m-aș supăra deloc să fiu plătit un an ca să nu muncesc.

Râsul lui îmi spune că i-a trecut.

Urmează o tăcere lungă. Nu știu ce să spun. Dacă slujba asta nu mai este o posibilitate, nu mai

am niciun motiv să-l mai văd, dar îmi doresc foarte mult să-l mai văd. Ar trebui să spun asta? Ar trebui să-l invit în oraș? Să-mi iau rămas-bun? Mă salvează el:

— Jasmine, ai vrea să accepți slujba?

Îmi imaginez un scenariu în care aș spune „Nu“. Ar închide și n-aș mai auzi niciodată de el, iar eu mi-aș vedea liniștită de grădină, cu un viitor nesigur și un prezent plictisitor și terifiant. Nu vreau să mă simt iar cum m-am simțit în ultimele luni.

— Da, vreau o slujbă, spun, și îmi dau seama imediat de greșeală. Vreau să spun... vreau slujba *asta*.

— Bine. O să iau legătura cu ei să le comunic noutatea și o să văd ce zic. În regulă?

— Da, sigur. Bineînțeles. Îmi pare foarte rău...

Îmi ascund fața în palme și mă fac covrig. Rămân așa câteva minute, apoi, ca și cum asta m-ar ascunde de conversația pe care tocmai am purtat-o, mă întorc la treabă. În cele din urmă toate gândurile dispar și mă concentrez doar asupra fixării capacului peste bazinul de apă.

Mă apuc să așez pietrele de pavaj una peste alta, însemnându-le, ca să știu unde trebuie găurite pentru a face loc țevii. Dar deodată las sculele jos și mă reped în casă. Mă opresc direct la peretele cu fotografii de lângă masa din bucătărie și încep să caut. Știu exact ce. Când găsesc fotografia, îmi acopăr mâna cu gura și nu-mi vine să cred cât de

repede sunt copleșită de emoție. De faptul că imaginea asta înseamnă atât de mult pentru mine, iar Monday știe asta.

Lângă locul în care a stat el cu câteva zile în urmă este o poză cu mine, Heather, tata și mama – singura în care apărem toți patru – făcută la Grădina Botanică. Zâmbim toți către obiectiv, iar mie îmi lipsește un dinte. Iar pe fundal e un strat de zambile.

19

Fotografia mă face să mă gândesc multă vreme la tot felul de lucruri. Între timp termin fântâna arteziană și fac un grătar din lemn. Îl vopsesc în roșu, în onoarea bunicului Adalbert, și îl fixează în peretele casei, pentru ca iasomia de iarnă să aibă pe ce să se cațere. Pe urmă, când mă gândesc că nu mă mai pot gândi la nimic, și sunt dispusă să-i las pe alții să ia decizii pentru mine, mă hotărăsc să mai pun niște iarbă pe lângă casă și să plantez un strat de flori.

Se întoarce Eddie cu picamerul, dar de data asta nu

mă mai las prostită: termină de spart întreaga parcelă într-o singură zi. Pregătesc terenul ca să plantez maci, margarete și floarea-soarelui. E o suprafață mică, fiindcă am lăsat loc pentru sera pe care vreau să o întind de-a lungul zidului lateral. Ca să împiedic păsările să mănânce semințele dedic duminica alături de Heather confecționării unor șiraguri de CD-uri pe care le agățăm deasupra stratului de însămânțat. Punem totul la cale cu multă migală, alegând CD-uri cu cântece care chiar ar speria păsările.

Și plantez, și plantez și plantez. Și în timp ce plantez, gândesc. Atâta doar că nu-mi dau seama de asta. De fapt, uneori sunt sigură că nu mă gândesc la

nimic, și deodată îmi vine un gând în minte. Apare atât de repede și pe neașteptate încât îmi îndrept spatele, care mă doare, și mă uit în preajmă să văd cine sau ce m-a făcut să mă gândesc la asta.

A venit luna aprilie și eu tot mă mai gândesc. Protejez florile încolțite de vântul rece. Pe măsură ce se încălzește vremea, vântul e tot mai puternic și ploile tot mai dese. Când ies seara cu prietenii mă gândesc la florile mele, mai ales atunci când se iscă vreo furtună și oamenii intră în restaurant scuturându-și umbrela. Primul lucru la care mă gândesc de dimineață e grădina mea. Mă gândesc la ea în timp ce stau în brațele unui bărbat pe care l-am întâlnit la bar și ascult

vântul bătând în geam. Atunci îmi doresc să fiu acasă, în grădina mea, unde totul are sens.

Lucrez mai departe. Nu vreau ca gazonul să crească prea mult și să se îngălbenescă, așa că îl tund regulat și îl curăț de mușchi și buruieni. Și între timp mă gândesc.

Narcisele s-au uscat. Au trecut, așa că le tai florile și las tulpinile intacte. Dacă lași florile trecute pe loc planta se concentrează pe producția de semințe. Dacă le îndepărtezi, se concentrează pe producția florilor pentru anul următor.

În grădină se întâmplă tot timpul ceva. În fiecare zi mai crește ceva. Chiar dacă mă simt captivă în timp, în jurul meu se schimbă tot felul de lucruri. Apar

deodată flori unde până mai ieri erau doar muguri, iar florile deschise mă privesc mândre de ce au făcut ele cât timp am dormit.

Monday mi-a confirmat că pot să încep slujba în noiembrie, dar mai caută și alți candidați, așa că a amânat interviul pentru 9 iunie. Abia aștept. Îmi doresc să mă simt ca pe vremea când eram activă. Abia aștept să se termine anul ăsta, și chiar dacă de multe ori îmi doresc să treacă mai repede, mă întreb ce o să fac la urmă. În noiembrie o să fie frig, iar zilele o să fie scurte, furtunoase și cenușii. Sigur, zilele alea au și ele frumusețea lor, dar pentru mine va fi timpul deciziilor și poate o să încep o slujbă nouă. Dacă o obțin.

Deodată îmi doresc ca timpul să încetinească. Mă uit la grădină, la fântâna arteziană și la florile de primăvară care au ridicat capul și îmi dau seama că nu pot împiedica să se întâmple ce mă așteaptă. În grădină treaba se rezumă la pregătirea următoarelor flori, pentru următorul sezon. Și în viața mea ar trebui să fac la fel.

În ciuda temerilor că n-o să mai aud niciodată de Monday, am auzit de el, ba chiar ne-am și întâlnit de câteva ori și am discutat, ajungând să vorbim despre cu totul altceva decât slujba care mă așteaptă. Mă simt atât de bine alături de el; sunt în largul meu. Nu trebuie să explic de ce nu lucrez, așa cum mi se întâmplă cu alte persoane. Chiar

dacă mă bucur de lucrul în grădină, asta nu compensează momentele în care mă simt singură și inutilă. Nu mă face nicio clipă să simt că am viitorul asigurat, ci doar mă împiedică să mă gândesc la asta. Pe de altă parte, Monday face să-mi dispară sentimentul de singurătate. Dispoziția lui de a discuta despre orice îmi risipește și sentimentul de inutilitate. Ca să spun drept – chit că știu că asta pare ceva complet opus celor exprimate până acum –, aș vrea să nu existe nicio slujbă, dar să mă întâlnesc în continuare cu Monday, să stăm de vorbă despre orice, despre lucrurile pe care ni le dorim sau nu.

E doar un interviu, nu e încă o slujbă, așa că nu sunt gata să-i

dau un răspuns lui Caroline. Ne-am mai întâlnit de câteva ori și am schimbat idei, dar nu m-am angajat că o ajut pe termen lung. Asta îmi permite să mă fofilez dacă e cazul, dar nu e bine deloc pentru afacere. Și mai știu că asta n-ar fi un lucru suficient ca să rămânem prietene. Așa am crezut și despre Larry, care pe urmă m-a concediat și m-a „condamnat“ la un an de izolare. Date fiind zilele mele glorioase în grădină, sentința pare o binecuvântare, dar mă gândesc că Larry n-ar vrea să audă una ca asta. Așa că timpul curge, uneori mai frumos, alteori mai frustrant, dar viitorul mi-e mai nesigur ca oricând.

Au trecut mai bine de două luni de la incidentul cu Heather

acasă la tata. Soră-mea și-a văzut de treaba ei, a iertat și a uitat, nu pare deloc afectată. Relația ei cu tata e neschimbată. A mea nu. Faptul că nu mai vorbesc cu el îmi prinde bine într-un fel, dar lucrurile nu stau chiar așa de bine în alte privințe. Am crezut că n-o să mai am de-a face cu el, dar continui cearta în gând. Și mai înseamnă că n-o văd nici pe sora mea Zara, ceea ce mi se pare inacceptabil. Mai mult din cauza asta sun. Hotărâm să ne vedem la un loc de joacă de lângă port. E o zi însorită, dar tot trebuie să ne înfofolim, pentru că briza e foarte rece. Hainele de iarnă au rămas în șifonier, și-au făcut apariția cele de primăvară, iar oamenii au început să iasă la iarbă verde, unde iau gustări care fac să-mi

lase gura apă.

— Jasmine! o aud pe Zara înainte de a o vedea.

Vine în fugă să mă îmbrățișeze. O ridic și o învârt în aer, și imediat mă simt prost pentru că n-am mai văzut-o atâta vreme. Nu am nicio scuză, comportamentul meu față de ea este de neiertat. A mai crescut de când n-am văzut-o. Zece săptămâni înseamnă mult în viețișoara ei.

Între mine și tata ar trebui să încapă stânjeneala, dar nu se întâmplă asta, fiindcă începem imediat să vorbim prin Zara. Începe tata.

— Spune-i lui Jasmine cum le-am dat pești focilor.

Îmi spune.

— Povestește-i cum te-au

lăsat pescarii să ții undița.

Îmi spune.

Zara e un copil care pare să atragă atenția celor din public. Întotdeauna joacă rolul de asistentă a magicianului: intră în cabina piloților, bucătarul-șef îi prezintă bucătăria... E unul dintre copiii interesați de viață, intră în relații cu oamenii, ceea ce face ca oamenii să vrea să-i facă pe plac, să o recompenseze, să o impresioneze. În cele din urmă, când tata încetează să mai vorbească cu mine prin intermediul ei, stăm și ne uităm cum se joacă bucuroasă cu noii ei prieteni, pe care i-a întâlnit în urmă cu câteva minute.

Preferă să stea așa, chiar dacă e stânjenitor, decât să riște să vorbească. Chiar și când ne

chinuim să schimbăm câteva cuvinte e destul de rezervat. Chestie frustrantă, mai ales în rarele ocazii în care am ceva de comunicat. E o trăsătură pe care am moștenit-o de la el. Când doi oameni nu vorbesc despre nimic situația poate deveni mai explozivă decât atunci când vorbesc. Sau mai degrabă implozivă, fiindcă apare conflictul.

— Incidentul cu Ted Clifford n-a fost în regulă, îi spun deodată, incapabilă să găsesc o formulare mai delicată a subiectului.

— Avea un post liber. Patruzeci de mii pe an. Voia să vorbească direct cu tine, îmi spune cu vocea încărcată de supărare.

Era deja montat, nu l-am iritat

acum.

— Puteați să vorbiți câteva minute, între patru ochi. Era ocazia perfectă. Știi câți oameni își doreau postul ăla?

Nu despre asta voiam să vorbesc. Mă refeream la Heather, la reacția lui, nu la slujbă, chiar dacă e un alt subiect pe care vreau să-l abordez.

— Mă refeream la episodul cu Heather.

Mă uit la el pentru prima oară și pe fața lui se citește lupta pe care o dă ca să înțeleagă la ce mă refer. În cele din urmă îi pică fisa.

— Am vorbit cu Heather despre asta a doua zi, Jasmine. Am rezolvat totul.

— Și?

— Și acum știu și eu chestia cu cercurile.

— *Acum știi?*

— Da, acum, spune el privind-mă.

— Are treizeci și patru de ani. Conceptul cu cercurile e deja vechi.

Ar fi trebuit s-o spun mai tare, dar am mormăit. Nici măcar nu știu dacă m-a auzit. Sper că da. Nu sunt în stare de o confruntare. Sau poate că sunt, dar nu-mi doresc decât să dau înapoi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, iar eu n-aș exista. Copilul din mine tremură puțin la gândul că tata e supărat, chiar dacă adolescența e revoltată.

— Ai tratat-o de parc-ar fi fost diferită. *Specială.*

— Ba nu. O tratez așa cum o tratează toți, și asta te scoate din minți. Tu o tratezi diferit. Ar

trebui să te mai gândești la asta. Și, dacă nu te superi, atitudinea ta nu e chiar corectă. Întotdeauna există o regulă pentru tine și una pentru toți ceilalți. Conceptul cercurilor pare diferit pentru tine, fiindcă toți cei care apar în jurul tău sunt portocalii. Zara, iubito, nu te sui pe aia.

Își întrerupe discursul și fuge să o ajute.

— E bunicul tău? întreabă un copil, și Zara râde de parcă n-ar fi auzit niciodată ceva mai caraghios.

— E tati!

Ajung amândoi pe balansoar, iar când tata coboară îi văd părul rărit în vârful capului. Chiar arată ca bunicul ei.

Sunt șocată de ce mi-a spus. A spus-o cu atâta ușurință, fără

urmă de supărare, așa că ar trebui să ignor totul, dar nu pot. Calmul cu care a rostit cuvintele m-a făcut să le ascult și să le înțeleg foarte bine.

Cercul portocaliu al semnelor politicoase este cel mai îndepărtat de cercul intim violet, al persoanelor apropiate. În cazul nostru, eu. Este cercul pentru cunoștințele îndepărtate, pentru cei cu care Heather nu are niciun fel de contact, nici fizic, nici emoțional.

„Toți cei care apar în jurul tău sunt portocalii.“

Aș vrea să-i strig că nu e adevărat. Dar nu știu dacă e așa. Heather e singura persoană pe care am ținut-o aproape de mine. Cu siguranță pe el l-am plantat în cercul portocaliu. Am venit aici

pentru o confruntare. De fapt, nu, am venit s-o văd pe Zara, dar pe lângă asta am vrut să-l fac să-și dea seama că trebuie să-și schimbe comportamentul. Nu m-am așteptat la întorsătura asta. Chiar dacă cercul meu roșu este cel mai larg dintre toate. *Unii oameni rămân străini pentru totdeauna.*

Confuză, mă întorc la grădina mea, cu coada între picioare. Și la gândit. Trebuie să retez părțile uscate și să încep pregătirile pentru vară.

Vară

*Anotimp dintre primăvară și
toamnă,
care în emisfera nordică e format
din cele mai calde
luni ale anului: iunie, iulie și
august.*

*Perioadă de dezvoltare, de
perfecționare,
de frumusețe înaintea declinului:
vara vieții.*

20

Ador luna iunie, iar atunci când o petreci în grădina inundată de culoare nu există răsplată mai mare pentru munca depusă. Lunile și anotimpurile au fiecare propria frumusețe, dar vara este cea mai strălucitoare, cea mai mândră și cea mai spectaculoasă. Dacă primăvara e plină de speranță, vara este mândră, toamna este umilă și iarna este încăpățânată. Când mă gândesc la primăvară văd ochi mari de căprioară privind-mă printre gene lungi, iar când mă gândesc la vară văd umeri depărtați și un piept bombat.

Când mă gândesc la toamnă am în minte un cap plecat, cu un zâmbet nostalgic, iar pentru iarnă am în minte imaginea unor pumni vineți, noduroși, gata să sară la bătaie.

Iunie vine cu udat în fiecare zi, îndepărtarea uscăturilor, tunsul gazonului, bujori roz, trandafiri crem și multe floricele multicolore în jardiniera pe care am pus-o în fața ferestrei de la bucătărie. Tu și copiii tăi sunteți tot mai des în grădină. Ai început și tu să ai grijă de grădina ta, pe care încerci să o faci să rivalizeze cu a mea. Ai pus fasole cățărătoare, morcovi, varză de Bruxelles și dovlecei. Ne întrecem să vedem care ajunge primul în grădină dimineața, iar cel care ajunge primul îi face

semn cu un zâmbet superior celui care a întârziat. Suntem în competiție – cine trage primul draperiile dormitorului. Eu lucrez în grădina mea, tu într-a ta, iar soții Malone stau în fața casei: ea în șezlong, nemișcată și mută, iar el citindu-i cu glas cântat poemele lui Patrick Kavanagh, care ajung până la mine împreună cu mirosul de caprifoii. Stăm ore întregi fără să ne vorbim, fără să spunem ce ne trece prin minte ori să ne cerem sfaturi, dar pare că lucrăm împreună. Sau poate doar eu cred asta. Și mi se pare frumos. Când te văd luând o gură de apă rece îmi amintesc că mi-e sete. Când îmi îndrept spatele și anunț că mă duc la masă, faci și tu la fel. Nu mâncăm împreună, dar avem același program.

Uneori îmi mănânc salata pe banca din grădină, iar tu stai la masa care încă mai e pe peluza din față. Ne ținem companie unul altuia, dar nu chiar. Îi facem amândoi semn corporatistului care a închiriat la numărul șase, când pleacă, dimineața, și când vine, seara. Dar el se urcă și coboară din BMW fără să ia în seamă saluturile noastre. La început indiferența lui m-a enervat. Acum mă enervează, dar mă face și să-mi fie milă de el, pentru că știu exact ce e în mintea lui. N-are timp de noi, de interferențele vecinilor în viața lui. E prea ocupat. Are lucruri pe cap. Lucruri adevărate. Care-i captează atenția.

Iar eu mă apropii de momentul în care voi redeveni o

persoană de genul ăsta. Se apropie și interviul. De când mi-a spus Monday data mi-am dorit să vină mai repede, dar acum nu mai e mult, și îmi doresc ca săptămâna să treacă mai încet. 9 iunie. Sunt atât de neliniștită, încerc să nu mă gândesc la asta, dar Monday nu mă lasă baltă, a venit și exersăm întrebări în timp ce mâncăm cina pregătită de mine. Nu sunt neliniștită pentru că m-aș simți incapabilă, ci pentru că mă simt foarte competentă și îmi doresc tot mai mult postul ăsta și mi-e teamă că n-o să-l primesc. Dacă nu-l primesc, încep problemele. Nu vreau să mă simt *în mod oficial* plictisită, inutilă, nesigură și speriată de viitor. Într-un fel, e calmul dinaintea furtunii, iar

dacă *ăsta* e calmul...

— Bine, să recapitulăm, doamnă Butler...

— Monday, gem eu, dar mă așez la masă.

Repetăm întrebările pentru a zecea oară.

— Faci asta cu toți cei recrutați?

— Nu, îmi răspunde el uitându-se în altă parte.

— Atunci de ce primesc tratamentul *ăsta* special?

„Spune, spune!“ Abia aștept să spună ceva ce îmi doresc atât de mult.

— Vreau să obții postul.

— De ce?

Se lasă tăcerea.

— Toți ceilalți candidați au slujba lor. Tu meriți.

Oftez. N-a fost răspunsul pe

care l-am așteptat.

— Mulțumesc. Dar cine sunt? Sunt mai buni ca mine?

— Știi că nu-ți pot spune asta, îmi zâmbește el. În plus, dac-ai ști, n-ar fi nicio diferență.

— Ba poate că da. I-aș putea sabota în ziua interviului. Le tai cauciucurile, le pun vopsea roz în șampon – chestii de genul ăsta.

Râde. Mă privește în felul ăla care face să se topească totul în mine și mă contrariază tot mai mult.

— Apropo, îmi spune în timp ce spăl vasele. A apărut o mică schimbare. Interviul e în 10 iunie.

Mă opresc din aruncatul resturilor la coș și mă uit la el. Am un nod în gât, iar stomacul mi s-a făcut ghem. Simte asta și se uită la mine.

— Și îmi spui abia acum...

— E doar o zi, Jasmine. Nu te speria...

Zâmbește și își freacă falca cu mâna în timp ce mă studiază.

— Nu sunt speriată, sunt...

Mă gândesc dacă să-i spun sau nu. Nu știu de ce nu i-aș spune, dar faptul că nu-i spun mă face să înțeleg că nu sunt – în momentul ăsta – pe deplin pregătită de interviu, și asta mă sperie. Am nevoie de interviu. Am nevoie de slujbă. Trebuie să-mi revin la normal.

În 10 iunie Heather pleacă pe Insula Fota cu Jonathan. Cât e plecată am de gând să stau acasă și să aștept să sune telefonul, să aștept să-mi bată cineva la ușă și să-mi spună că s-a întâmplat ceva, așa cum se întâmplă în

filme, să aștept să vină un polițist cu pălăria în mână și fața întunecată. Dacă mă duc la interviu în ziua aia n-o să fiu în stare să mă concentrez pe deplin pentru a mă întreba în fiecare moment ce face Heather. S-ar zice că ceva care să mă distragă e binevenit, dar nu, ar însemna să-mi închid telefonul cel puțin o oră, să nu fiu în stare să-mi ascult simțurile, să nu surprind posibila undă de teamă care mi-ar spune că ceva nu e în regulă, să nu fiu în stare să sar dintr-odată în mașină și să pornesc către Cork. Vreau o slujbă, dar Heather rămâne prioritatea. Nu se poate altfel.

— Jasmine. S-a întâmplat ceva?

— Nu, îl mint, iar el știe că-l mint.

După ce pleacă, rămân la masa din bucătărie și îmi rod unghiile până în carne.

În 9 iunie, joi, mă sună Monday. Sunt în apartamentul lui Heather, facem bagajele. Ne asigurăm că toate sunt în regulă pentru plecare. Monday e bănuitor, și are toate motivele: răspunsurile mele sunt vagi și, chiar dacă sunt hotărâtă să merg la interviu, când spun asta cu voce tare nu cred nici eu. Am nevoie de slujba asta. Trebuie să-mi revin la normal. Inima mi-e sfâșiată și sunt copleșită de grijă.

— Ne vedem mâine, Jasmine, spune Monday.

— Ne vedem mâine, îi spun în

cele din urmă.

A fost cât pe ce să-mi rămână în gât ultimul cuvânt.

A doua zi o conduc pe Heather la gară, de parc-ar fi soldat care pleacă la război, iar la ora unsprezece, când ar trebui să fiu în sala de interviu, ca să-mi pun viața din nou pe calea cea bună, stau în vagon cu Heather și Jonathan, urmărindu-i cum joacă *Snap*, în drum spre Cork. Monday mă sună de patru ori, dar ignor toate apelurile. Nu m-ar putea înțelege în clipa asta, dar știu că fac ce trebuie să fac.

Pe locul din fața mea, în diagonală, stă un bărbat care mă împiedică s-o văd pe Heather. Am

considerat întotdeauna că grădina – și natura în general – este onestă, deschisă. Muncești din greu și primești recompensa. Dar chiar și în grădină pot apărea decepții și păcăleli. Pare un dat al naturii. Toți facem asta ca să supraviețuim. *Stapelia asterias* e o plantă care atrage insectele benefice, pentru că arată și miroase ca o bucată de carne putredă. Emite o duhoare care se potrivește cu aspectul ei deloc plăcut. Îi urmez exemplul. Îmi suflu nasul și îmi curăț gâtul, zgomotos. Individul se ridică și se mută pe alt scaun.

Monday mă sună pentru a cincea oară. Tulpinile de floarea-pasiunii fac niște pete mici și galbene, care seamănă cu ouăle fluturelui Heliconious. Asta face

femela fluturelui să-și caute loc pentru depunerea ouălor în altă parte, în așa fel încât vlăstarele să nu intre în competiție cu alte omizi. Mă gândesc la o prietenă care, atunci când e invitată la dans într-un club și n-are chef, pomenește de copilul ei, pe care nu-l are, și-l urmărește pe tip cum face stânga-mprejur. Ignor apelul lui Monday. E un lucru natural să păcălești.

La gară Heather și Jonathan sunt așteptați de o mașină – am aranjat asta cu cei de la hotel. Îl văd pe șofer așteptând, cu un carton pe care sunt trecute numele lor. Ei nu l-au văzut. Îl caută în altă parte, și îmi vine să sun, dar mă abțin. La fix, pentru că se întorc, de parcă mi-ar fi auzit gândurile, și se îndreaptă

către el.

Orhideea păcălește viespea, exercitând o asemenea capacitate de atracție asupra masculului încât acesta ejaculează pe frunzele ei. Florile care pot face asta au cea mai mare rată de polenizare. Mă gândesc la prietena mea care a rămas gravidă ca să-l facă pe iubitul ei s-o ia de soție și pe urmă a rămas din nou gravidă ca să își refacă relația care se destrăma. Stă în firea lucrurilor să păcălești. Mă urc într-un taxi și urmăresc mașina lor până la hotel.

Heather și Jonathan se cazează în camere separate, așa cum am discutat. Nu îmi dau seama că mi-am ținut respirația decât atunci când aerul îmi iese cu un șuierat din piept și îmi dau

seama că mă relaxez. Mă cazez în camera pe care am rezervat-o din tren. Am avut grijă să fie pe același palier cu camerele lor. Nu am cu mine decât servieta de serviciu. Pare ciudat să te cazezi fără bagaje, dar nu e prima oară. Am mai petrecut un weekend cu lenjerie de unică folosință de la un salon de relaxare, așa că o să supraviețuiesc.

Nu stau deloc în cameră. Mă duc direct în hol și aștept, sperând că nu i-am pierdut. Se țin de mână în timp ce explorează împrejurimile, iar eu încerc să stau cât mai departe. Dar nu e suficient pentru mine să o văd pe Heather de la distanță. Trebuie să-i văd fața. Trebuie să-i citesc fața ca să mă asigur că se simte într-adevăr bine. Devin puțin mai

curajoasă și mă ascund după niște copaci, aproape de ea. Lângă un grup de case de vacanță găsesc un loc de joacă plin de copii. Heather se așază într-un leagăn și Jonathan o împinge. Mă așez pe iarbă, îmi ridic fața spre soare și închid ochii. Ascult râsetele și zâmbesc. Mă bucur că sunt aici, am făcut exact ce trebuia.

Stau o oră și jumătate la locul de joacă, apoi se duc să înoate. Îi văd casca galbenă apărând și dispărând în apă, în timp ce Jonathan face pe rechinul. Apoi joacă volei, prost, iar ea țipă când el o stropește. E foarte atent cu ea, se poartă de parcă ar fi fragilă sau vreun lucru prețios, de care are onoarea să aibă grijă. Îi deschide uși, îi ține scaune – e

puțin cam neîndemânatic, dar face totul. Heather e independentă, dar îi permite să facă toate astea, și chiar pare fericită. Ani de zile nu a vrut să fie o persoană care are nevoie de ajutor inutil. Acum e altfel, și asta mă surprinde.

Se schimbă pentru cină, iar Heather își pune o rochie pe care am cumpărat-o împreună și își dă cu ruj. De obicei nu se machiază, așa că rujul e mare lucru. E roșu și nu se potrivește cu rochia roz, dar a insistat că îl vrea pe ăsta. Pare matură. Observ că părul ei are în câteva locuri reflexe cenușii la rădăcină, și mă întreb când s-a întâmplat asta. După ce s-au urcat în lift pornesc pe urmele lor și miros parfumul cu care s-a dat Heather. Îi era

imposibil să aleagă unul, așa că m-a întrebat cu care se dădea mama. Și l-a cumpărat pe ăla. Așa că plămâni mi se umplu cu parfumul mamei.

Mănâncă în sala mare. Eu rămân la bar, de unde îi pot urmări. Heather comandă un aperitiv cu brânză de capră, lucru care mă contrariază, fiindcă știu că nu-i place. Cred că s-a uitat greșit în meniu. Comand și eu același lucru, ca să văd cum e. În plus, dacă o să vorbească vreodată despre asta, o să știu exact despre ce vorbește. Își comandă câte un pahar de vin, și asta mă îngrijorează, fiindcă Heather nu bea. Ia o gură și se strâmbă. Râd amândoi, iar ea împinge paharul mai departe pe masă. Comand și eu unul la fel și

îl beau pe tot. Sunt mulțumită. Stau aici și o urmăresc și parcă aș lua parte la cina lor, chiar dacă nu sunt lângă ei.

Din aperitiv mănâncă doar mărul și sfecla. De brânză nu se atinge. O aud explicându-i chelnerului că n-a citit bine, a crezut că e brânză normală. Să nu creadă că e vina bucătarului. E emoționată. Îmi dau seama după cum își aranjează părul după ureche, chiar dacă nu e nevoie. Aș vrea să-i spun că totul e bine, că sunt aici, și pentru o clipă mă gândesc să-i dezvălui secretul ăsta, dar pe urmă hotărâsc că nu e bine. Trebuie să creadă că face toate astea singură. Mănâncă trei feluri, și Jonathan termină toată friptura și toată garnitura. Heather mănâncă fileu de pește

cu cartofi. Gustă unul din desertul celuilalt. Jonathan îi dă ciocolată cu lingurița, și îmi dau seama că și el e emoționat, pentru că mâna îi tremură și în cele din urmă Heather se alege cu nasul murdar de ciocolată. Jonathan se face roșu și arată de parcă-i vine să plângă, dar Heather începe să râdă și se relaxează amândoi. Jonathan înmoaie șervetul în paharul cu apă și se întinde să o curețe de ciocolată. Heather nu-și ia ochii de la el nicio clipă, și mă gândesc că aș fi putut sta chiar la masa de lângă ei – n-ar fi băgat de seamă că sunt acolo.

Lithops este o plantă care se mai numește și „Piatra vie“. Trăiește în deșert, ascunsă în pietriș, așa că atunci când înflorește ai impresia că florile au

crescut de nicăieri. Surpriză! Îmi vine să fac asta acum, dar mă abțin. Rămân aici, unde nu mă pot vedea. E un lucru natural să păcălești.

Seara, când pornesc telefonul, găsesc încă patru apeluri de la Monday. Iar mesajele merg de la furie până la îngrijorare.

Caladium steudneriifolium e o plantă care face pe bolnava. Modelul frunzelor imită dezastrul lăsat de larvele moliei după ce ies din ou și devorează planta. Iar asta face ca moliile să nu-și mai depună ouăle acolo. Îi scriu lui Monday că m-am simțit grozav de rău. Stă în firea lucrurilor să păcălești.

Când ajungem fiecare în camera ei, Heather mă sună și-mi povestește ce s-a întâmplat peste

zi. Tot ce am văzut deja, dar sunt bucuroasă că îmi împărtășește fiecare lucru, fără să lase nimic deoparte.

În timp ce beau o sticlă de vin din minibar trag cu urechea la ușile care se deschid și se închid pe hol. De fiecare dată când am impresia că zgomotul vine dinspre camerele lor trag cu ochiul, apoi mă retrag în ascunzătoare. Rămân fiecare în camera lui, toată noaptea.

A doua zi pleacă în excursie pe Insula Fota. Petrec multă vreme pozând gibonii, care urlă și se leagănă sălbatic, spre încântarea lui Heather. Își fac fotografii unul altuia, după care Jonathan îl roagă pe un puști să-i fotografieze împreună. Nu-mi place cum arată puștiul, eu una

nu i-aș da telefonul, iar faptul că Jonathan face asta mă deranjează. Pentru orice eventualitate, mă apropii. Prietenii din gașca puștiului rânjesc deja pe seama lui Jonathan și a lui Heather, care zâmbesc pentru poză. Mă apropii și mai mult, gata să-l înhaț când fuge cu telefonul lui Jonathan. Dar puștiul face fotografia și i-l dă înapoi. Îngheț, apoi mă dau după un copac, ca să nu fiu văzută. Jonathan și Heather se uită la fotografia și apoi o iau înapoi, în direcția mea. Sunt surprinsă. Îmi bipăie telefonul. E un mesaj de la Heather, care conține fotografia făcută mai devreme cu Jonathan. Asta mă întristează. Îmi pare rău că am venit aici. Mă simt de parcă cineva mi-a spart balonul cu un

ac. De ce n-am avut încredere că Heather o să-mi spună tot ce face? Am vrut să vin aici împreună cu ea, am renunțat la plan de bunăvoie, ca să vină ei, și uite că ea împărtășește totul cu mine. Neliniștită, mă retrag mai departe.

Jonathan și Heather petrec patru ore în parc. E cald, umezeală și e plin de turiști. Aș vrea să fiu îmbrăcată în altceva decât costumul negru pe care mi l-am pus pentru interviu. Rămân aproape de ei, fără să-i pierd din ochi. Se opresc să mănânce înghețată și vorbesc o oră, apoi se întorc la hotel, unde se așază la bar, își comandă sucuri și continuă discuția. Nu cred că am vorbit vreodată cu cineva atât de mult într-o singură zi, dar ei nu se

opresc deloc și nu se pierd din ochi unul pe celălalt. E frumos, dar mă simt tot mai tristă, și totodată ridicolă. N-am venit aici ca să-mi plâng de milă. Mănâncă la bar și se duc la culcare devreme, obosiți după ziua petrecută în aer liber.

Am un mesaj de la Monday: „Sună-mă. Te rog.“

Degetul îmi zăbovește deasupra butonului de apel, dar mă sună Heather și îmi povestește trei sferturi de oră cum a fost ziua. Îmi spune absolut tot ce am văzut și eu, dar bucuria pe care am simțit-o ieri seară pentru asta a dispărut. Mă simt ca o trădătoare. Ar fi trebuit să am încredere în ea. Nu trebuia să fiu aici.

Ziua a treia. Mâine pleacă, așa

că azi stau de vorbă în fața hotelului. Ziua a început minunat, dar vremea s-a schimbat repede. Toți dau fuga în hotel, să se ascundă de vântul rece, dar Heather și Jonathan nu-l iau în seamă. Uneori nu spun nimic, doar stau cuminți unul lângă altul, iar eu nu mă mai satur privindu-i, absolut fascinată de ce li se întâmplă.

Ceva în mine se schimbă. După ce mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să fiu aici, mă gândesc acum că ar trebui să plec în momentul ăsta. Dacă Heather află, relația mea cu ea e în mare pericol. Excursia asta e foarte importantă pentru ea, iar prezența mea e un semn de lipsă de respect. Abia acum îmi dau seama de asta. Am trădat-o

venind aici, și mă simt prost că am făcut asta. În plus, l-am trădat și pe Monday. Trebuie să plec.

Mă reped să-mi stâng puținele lucruri pe care le-am adus cu mine, apoi predau camera. Când traversez holul, nerăbdătoare să părăsesc scena, dau nas în nas cu Heather și Jonathan.

— Jasmine! spune ea șocată.

La început se bucură să mă vadă, apoi văd cum fața i se transformă în timp ce prelucrează informația, trecând de la bucurie la nedumerire. E stupefiată. E prea politicoasă ca să-și arate furia, chiar dacă o simte. Sunt atât de uimită de întâlnire încât nu știu ce să spun. Mă simt prinsă cu mâța-n sac. Își dau seama amândoi, și se uită unul la celălalt, la fel de îngroziți

ca și mine.

— Am vrut să mă asigur că ești bine, bălmăjesc. Eram... îngrijorată.

Apoi vocea mi se frânge:

— Îmi pare rău.

Heather mă privește șocată:

— Jasmine, m-ai urmărit?

— Acum chiar plec, pe cuvânt. Îmi pare rău.

Îi ating fruntea cu buzele și plec, împiedicându-mă stângace de oamenii din hol.

În privirea pe care mi-o aruncă Heather și în felul în care mă simt nu e nimic natural.

În următoarele două ore stau în tren, cu fața în palme, repetând o mantra. Am dezamăgit-o pe

Heather, l-am dezamăgit pe
Monday, m-am dezamăgit pe
mine.

Taxiul mă lasă în fața casei și urc să mă schimb, extenuată și disperată. Mă uit la grădină, sperând că asta o să aibă un efect de ușurare, care să mă învigoreze. Nici vorbă. Ceva nu e în regulă. Și-a pierdut farmecul.

Realitatea mi-a dat o lecție, universul m-a adus cu picioarele pe pământ. Mi-am neglijat grădina trei zile călduroase, și nu am rugat pe nimeni să se ocupe de ceva. Florile sunt însetate. Mai rău e că limacșii au dat buzna. Trandafirii sunt ofiliți, bujorii sunt terminați. Am reușit să mă

abțin toată ziua, dar la vederea grădinii nu mai pot: izbucnesc în lacrimi.

Am dezamăgit-o pe Heather, l-am dezamăgit pe Monday, m-am dezamăgit pe mine.

Am pierdut o ocazie importantă în viață ca să fiu alături de Heather. Dar ea n-a avut nevoie de mine. Îmi repet asta întruna. Heather n-a avut nevoie de mine. Poate că eu sunt cea care se agață de ea, căutând ajutor, căutând să scap din propria lume. În loc să-mi trăiesc viața, am luat rolul de supraveghetoare și de mamă a ei. Dacă asta s-a întâmplat pentru că țin la ea sau pur și simplu pentru că am vrut eu n-am de unde să știu. Oricum, nu cred că are importanță, dar e clar că așa s-a

întâmplat.

Simțind că nu mai dețin controlul, m-am concentrat asupra grădinii, preluând controlul ei și gândindu-mă că astfel o să-mi impun voința. Se pare că n-am reușit. Nimic nu se supune voinței noastre. Mi-am neglijat grădina și limacșii au preluat controlul.

Exact asta am făcut și cu mine.

21

Pe lângă trădare, iunie a adus și un botez, îndatoriri de nașă și o noapte în brațele fostului meu iubit Laurence. Relația cu el a fost cea mai lungă, toată lumea credea că o să ne căsătorim. Chiar și eu credeam asta, dar până la urmă m-a părăsit. A fost o greșeală să mă culc cu el după doi ani. O greșeală plăcută, care însă nu se va mai repeta. Nu știu ce-a fost în capul meu, dar după ce am stat în soare toată ziua și am băut vechile sentimente și amintiri sau întors, sau cel puțin ecourile lor, iar eu le-am confundat, așa cum am confundat toaleta

femeilor cu a bărbaților și paharul de apă cu cel de vodcă. O altă nefăcută într-o lungă zi de vară. Poate că tânjeam după o clipă de siguranță, după sentimentul pe care îl am când mă știu iubită și îndrăgostită. Numai că n-a funcționat. Bineînțeles. Reconstituirile nu funcționează niciodată. Nici măcar nu poți spune „Am mai făcut asta“. Nu încercați asta acasă, copii.

Așa că iată-mă în fața casei tale la două dimineața, aruncând cu pietre în geam. Am cu mine o sticlă de roze și două pahare. Tragi draperia și te uiți afară, cu o față adormită și nedumerită și părul vâlvoi. Mă vezi, dispari de la fereastră, iar eu mă așez la masă și te aștept. Câteva clipe mai

târziu deschizi ușa și te apropii adormit. Când îți dai seama în ce stare sunt expresia stupefiată a feței ți se schimbă într-una distrată. Ochii îți scapără răutăcios și se micșorează între ridurile fine din jurul lor, ca de fiecare dată când zâmbești.

— Măi să fie... ce-avem noi aici? spui tu apropiindu-te cu un rânjet enorm pe față.

Îmi treci mâna prin păr, ca un frate mai mare, și apoi te așezi la masă.

— Arăți de o mie de puncte.

— M-am gândit să facem o ședință între vecini, bolborosesc eu împingând un pahar către tine.

Mă aplec să-ți torn și e cât pe ce să cad de pe scaun. Pui palma peste gura paharului.

— Nu, mulțumesc.

— Tot abstinent? întreb dezamăgită.

— Te-am mai trezit la miezul nopții în ultima vreme?

Mă gândesc la asta.

— Nu.

— De patru săptămâni.

Îmi mai torn în pahar.

— Spărgător de petreceri.

— Alcoolico.

— Aiureli.

— Sigur că da, spui tu binedispus.

— Tu nu ești alcoolic. Ești bețiv – e o diferență.

— Oo... asta e o chestie discutabilă. Explică-mi, te rog.

— Ești un tâmpit, asta-i tot. Egoist. Bei noaptea. Nu ești dependent, nu ai o problemă cu alcoolul, ai o problemă cu viața.

Nu mergi la întrunirile alcoolicilor, nu?

— Nu. Mă rog, nu chiar. Mai stau la discuții cu doctorul Jameson.

— Un medic pensionat nu se pune.

— Doctorul e alcoolic. Atâta numai că n-a mai băut de mai bine de douăzeci de ani. Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre el, adaugi tu văzându-mă șocată. Soția i-a spus că nu vrea copii dacă nu se oprește. A încetat abia după ce a împlinit cincizeci de ani. Prea târziu. Ea a rămas totuși cu el.

— Ei bine, acum e moartă, îți spun cu glasul stins.

Te încrunți.

— Da, Sherlock. A murit.

— Așa că în cele din urmă a

scăpat.

N-am idee de ce spun lucrurile astea. Probabil doar ca să fiu enervantă, ceea ce e clar că sunt. E haios să joci rolul ăsta, acum îmi dau seama de ce făceai așa.

Te ridici și disperi în casă. Mă gândesc că ai plecat de tot, dar te întorci cu o pungă de chipsuri.

— Copiii sunt în casă?

— Kris și Kylie au vrut să mai stea o noapte. Le place grădina.

— Kris și Kylie. Deci așa îi cheamă. Parc-ar fi gemeni.

— Chiar sunt.

— Ah.

Ai o parcelă cu legume interesantă. O studiez, chiar dacă e întuneric. Râzi.

— Ești geloasă?!

— De ce aș fi? Am și eu

grădina mea. Nu te pune cu mine!

— Nici n-aș îndrăzni, spui tu pe un ton amuzat, dar cât se poate de serios. Fionn tot n-a prins gustul.

— S-ar putea să nici nu reușească, îți spun gânditoare, plimbându-mi degetul pe marginea paharului. Orice ai face.

— Ei, asta e o consolare. Mulțumesc.

— N-am venit aici să te consolez. Sunt realistă. Dacă vrei sfaturi despre cum să fii vesel, cheamă-l pe doctorul Jameson.

— O s-o facă.

— Sunt surprinsă, să știi. Are noroc că n-a omorât pe cineva.

— A fost un alcoolic funcțional. Cea mai păcătoasă categorie.

— Ferice de tine — nu ți-amers.

Accepti ambele insulte: că ai fost alcoolic și că n-ai fost funcțional.

— Știu. El m-a făcut să-mi dau seama de asta.

Nu mai spunem nimic. Tu ronțai chipsuri, iar eu beau vin. Îmi dau seama că am făcut ce fac de obicei: te-am atacat.

— Toți iubiții pe care i-am avut m-au părăsit. Știi de ce?

— Nu, nu știu.

Iar ai o expresie distrată. Adugi sarcastic, dar politicos:

— Însă pot spune că sunt surprins.

— Pentru că sunt imposibilă, îți spun, surprinzându-te.

— De ce ești imposibilă?

— Fiindcă vreau ca totul să fie

făcut în felul meu. Nu-mi plac greșelile.

— Isuse, n-ai vrea să trăiești cu mine.

— Ai dreptate, n-aș vrea.

Tăcere.

— Și de unde vii așa târziu?

— M-am culcat cu fostul.

Te uiți la ceas. E două dimineața.

— Am plecat după ce a adormit.

— Probabil se prefăcea că doarme.

— Nu m-am gândit la asta.

— Recurgeam la trucul ăsta tot timpul.

— Ei bine, a funcționat. Am plecat.

Nu-ți place gluma, probabil pentru că ce-am spus n-a sunat ca o glumă.

— Și așa ți-a spus? Că ești imposibilă?

— Nu în atât de multe cuvinte. Mi-am dat seama singură. Am înțeles asta după ce...

Mă uit la grădina mea frumoasă și înflorită. Ea e sursa magică a cunoașterii de sine. Cu cât sap mai mult în pământ, cu atât sap mai adânc în mine.

— Atunci de unde știi că e adevărat? Poate nu ești deloc imposibilă, ci doar ocupată. O femeie frumoasă care are succes nu-și dorește decât ce e mai bun, nu?

Asta m-a mișcat, îmi dau lacrimile.

— Poate... spui tu.

Lacrimile se usucă imediat.

— Sau poate nu ești bună de

nimic în pat și de asta ești imposibilă.

Începi să râzi. Iau un chips și-l arunc spre tine.

— Aseară mi-a spus că se simțea singur alături de mine. De asta m-a părăsit.

Tăcere.

— Singur alături de tine, spui tu încet, gânditor.

— Singur alături de mine, repet eu și îmi umplu paharul.

Imaginează-ți cum m-am simțit. Imaginează-ți cum s-a simțit el alături de cineva care îl făcea să se simtă singur. E insuportabil să spui asta și la fel de insuportabil să ți se spună asta.

— Ți-a spus-o înainte sau după ce s-a culcat cu tine?

Îți pui coatele pe masă și mă studiezi cu mult interes.

— Înainte. Dar știi ce gândești. N-a fost o replică.

— Ba a fost o replică, spui tu enervat. Haide, Jasmine, recunoaște că a fost o replică. Pariez că erați singuri undeva și ați început să discutați. Biata Jasmine, tot singură, fără slujbă, vulnerabilă, înconjurată de prietene care nasc pe bandă rulantă. Chiar dacă spune că nu vrea copii, sigur se gândește la asta. Și pe urmă vine cu replica asta, din senin. Se uită la tine, la părul tău roșu și la țâțele mari...

Pufnesc și încerc să-mi ascund zâmbetul.

— La rimelul curs...

Mă șterg sub ochi.

— A fost o replică. Și cred că după aia s-a întâmplat așa: ori te-ai înfuriat și l-ai stropit cu

băutură, ori te-ai simțit vinovată și te-ai culcat cu el. În nouă cazuri din zece funcționează.

— Ca să-l citez pe doctorul Jameson: *abureli!* N-ai încercat asta de zece ori.

— De două. O dată m-am ales cu băutura aruncată în față, a doua oară finalul a fost fericit. Iar băutura a fost Sambuca, înțeapă al naibii pielea.

Râd.

— În sfârșit, zâmbește, spui tu încet.

Îmi aprind o țigară.

— Dar tu nu fumezi.

— Doar când beau.

— Ce ciudat.

Îmi dau ochii peste cap.

— Și cu iubitul tău cum rămâne? O să-i spui ce-ai făcut aseară?

— Care iubit?

— Frumușelul care mai vine pe-aici din când în când. Ăla care nu e vărul tău.

Ridici mâinile și începi să râzi.

— Scuze, nu m-am putut abține.

— Nu e iubitul meu. E Monday. Un recrutor. Încerca să mă plaseze într-o slujbă.

— Monday?

— A fost născut într-o zi de luni.

— A, corect. Și Monday alerga după tine ca să te recruteze.

Nu-mi place expresia amuzată de pe fața ta.

— Da. Sau crezi că și asta a fost o replică?

Sunt sarcastică. Nu mă aștept să mă iei în serios.

— Ce slujbă?

—

David Gordon White.

— Consultanță fiscală?

— Au o fundație nouă, dedicată schimbărilor climaterice.

— Dar tu te ocupi de afaceri noi.

— E ceva nou. Rolul meu ar fi fost s-o pun pe picioare.

— Și vrei să-mi spui că n-a încercat să ajungă în patul tău?

— Aș fi vrut eu, îți răspund, și izbucnești în râs.

Arunc țigara și o strivesc cu tocul. M-am gândit s-o sting pe masa proaspăt vopsită, dar mi-am amintit de munca celor mici și m-am abținut.

— Oricum, e prea târziu. Am ratat interviul.

— De ce? Te-ai speriat?

De data asta nu mă tachinezi.

— Nu.

Dar am fost speriată, chiar dacă nu din cauza interviului.

Mă gândesc să-ți spun adevărul. Ar însemna să-ți explic temerile mele cu privire la Heather, care a plecat singură în excursie, dar n-am chef să-ți activez perspectiva stereotipă asupra celor cu sindrom Down, chiar dacă de data asta am gândit prost. S-a întors de o săptămână și am vorbit la telefon – bineînțeles că vorbește cu mine, Heather n-ar putea să facă altfel –, dar lucrurile nu mai sunt ca înainte. E distantă. Am pierdut o bucată din ea, o bucățică invizibilă care ne ținea legate.

— Ai ratat interviul pentru că erai beată? întrebi îngrijorat.

— Nu, îți răspuns răstit.

— Bine, bine. Pare să se fi întâmplat de multe ori în ultima vreme, așa că m-am gândit să întreb, dat fiind că ai fost așa politicoasă și ai amintit de problema mea.

Ridici mâinile în apărarea ta.

— E în regulă, îți răspund calmă. Doar că...

Plescăi din buze și oftez, incapabilă să-mi exprim sentimentele.

— Da, înțeleg.

În ciuda incapacității mele de a explica, mă gândesc că înțelegi cu adevărat. Stăm în tăcere, și mă gândesc cum stăteau Heather și Jonathan. Sunt invidioasă, nici măcar nu-mi dau seama că și eu mă bucur de aceeași liniște aici lângă tine.

— Tipul care vine pe la tine cu fetița e tatăl tău?

Dau din cap.

— Pare un tată bun.

Mi se pare că încerci iar să mă provoci, dar te văd mângâind suprafața mesei cu palma și îmi dau seama că te gândești la necazurile tale.

— Acum este, îți spun.

Aș vrea să adaug „pentru altcineva“, dar n-o fac.

Te uiți la mine. Mă studiezi în felul tău, pe care-l urăsc, fiindcă pare că vezi sau măcar încerci să vezi până în adâncul sufletului.

— Interesant.

— Interesant, spun suspinând. Ce e interesant în asta?

— Explică lucrurile pe care mi le spui, atâta tot.

— Ți-am spus că ești un tată groaznic pentru că așa ești.

— Dar ai observat asta. Te-a deranjat.

Nu răspund. În loc de asta mai beau o gură de vin.

— Încearcă să se revanșeze?

— Nu, pur și simplu își bagă nasul în viața mea. Asta e cu totul altceva.

Mă privești întrebător. Ți explic:

— Încearcă să-mi facă rost de o slujbă la fosta lui companie. Trage niște sfori, chestii de genul ăsta.

— Pare de ajutor.

— Nu e niciun ajutor. E nepotism.

— E o slujbă bună?

— De fapt, da. Conducătorul unei echipe de opt oameni.

Patruzeci de mii.

— E o slujbă bună.

— Da, e minunată. Asta am spus și eu.

— Nu găsești la tot pasul...

— Bineînțeles că nu.

— Și trebuia să treci un interviu.

— Bineînțeles. Nu mai e compania lui. El doar mă recomanda.

— Deci crede în tine. Se gândește că ești capabilă. Sunt sigur că e mândru. Nu s-ar fi gândit la asta dacă ar fi crezut că îl faci de râs.

Mă gândesc dacă nu cumva bați vreun aproapeu la Heather. Mă pregătesc să izbucnesc, dar îmi dau seama că nu asta ai intenționat. Nu știu ce să spun.

— Iau asta ca pe un

compliment.

— Cum vrei.

— Tu și Fionn aveți multe în comun, îmi spui, și înțeleg că e o critică la răspunsul meu copilăresc, dar îți sar la gât.

— Pentru că avem un tată care nu e bun de nimic?

Oftezi.

— Dacă ți-aș spune că știu pe cineva cu o idee de afaceri minunată care caută un partener ai fi interesată?

— O cheamă Caroline? întreb eu, și îmi aud teama din voce.

— Era o ipoteză.

— Da, m-aș întâlni cu persoana respectivă.

— Dar tatăl tău știe pe cineva care caută pe cineva și nu te interesează.

Nu știu cum să răspund, așa

că, după modelul lui Fionn, ridic din umeri.

— N-aș trece peste asta dacă aș fi în locul tău.

— Nu am nevoie de ajutorul lui.

— Ba da.

Tac.

— Ai un recrutor care îți oferă o slujbă pe care ai fi acceptat-o până acum dacă ai fi fost interesată și o prietenă care vrea să porniți împreună o afacere cu rochii purtate. Eram la tine, am auzit, îmi explici tu văzându-mă surprinsă. Bineînțeles că ai nevoie de ajutor.

Tac.

— Sigur că nu-ți plac părerile altora. Crezi că greșesc. Că nu au mintea deschisă. Nu te uita așa la mine, tu mi-ai spus asta. Uneori –

doar uneori – mă gândesc că privești lucrurile dintr-o perspectivă complet greșită. Nu știu cu ce te lupți, dar faci numai greșeli.

Îmi lași timp de gândire. Îmi plăcea mai mult când te uram și nu vorbeam deloc. Te-ai luat de mine și de problemele mele, așa că e timpul să mă iau și eu de ale tale.

— Ce e cu cântecul ăla al lui Guns N' Roses?

Mă privești nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— *Paradise City*, îți răspund zâmbind. Cântă în mașină de fiecare dată când te întorci noaptea.

— CD-playerul e stricat. E singurul cântec pe care îl redă.

Sunt dezamăgită. Crezusem

că am descoperit ceva, dar nu e nimic. Am crezut că am zărit ceva, dar m-am înșelat.

— Ar trebui să mă duc la culcare, copiii se trezesc devreme. Mâine culegem mazărea și plantăm roșii.

Mă prefac impresionată. De fapt, sunt invidioasă. Mazărea mea s-a ofilit.

— Te descurci?

— Da.

— Ca să știi și tu, Jasmine: aș fi spus cu totul altceva despre tine.

— Ce vrei să spui?

— Dacă n-ai fi fost tu, aș fi fost singur de prea multe ori. Nu m-am simțit niciodată singur lângă tine, nicio secundă.

Mi s-a tăiat răsufarea. Te privesc cum intri în casă. Deodată

mi se face foarte frig. Chiar dacă sunt amețită, gândesc limpede. Stau în capul mesei, pe locul pe care îl ocupai tu de obicei. Masa ta de băut. Cum se schimbă lucrurile în viață.

22

Dimineață mă trezește soneria de la intrare. Fața mi-e scaldată de razele soarelui. Capul mi-e fierbinte, de parcă l-aș fi ținut pe asfalt, cu o lupă deasupra. Când m-am culcat nu m-am mai obosit să trag draperiile. Îmi amintesc totul dintr-odată, ca și cum m-ar fi lovit cineva în cap cu un ciorap plin de pietre. Botezul, Laurence. Nici nu mi pasă că te-am trezit azi-noapte, faza cu Laurence le întrece pe toate. Soneria bâzâie în continuare.

— Nu e acasă, tată! aud sub fereastră o voce de fetiță.

Kylie. Sau poate e Kris, a cărui voce nu s-a conturat încă.

— Ba este, mai încearcă, te aud spunând de peste drum.

Gem și deschid ochii, încercând să mă acomodez cu lumina. Am gura uscată. Când mă uit lângă pat după o sticlă de apă, dau cu ochii de sticla de vodcă. Stomacul mi se revoltă. Situația a devenit una obișnuită, dar știu că e pentru ultima oară. Nu mai suport. Intenția mea de a fi altfel a mers prea departe. Vreau să-mi revin. Ceasul îmi spune că e ora prânzului deja, și îl cred, pentru că soarele e destul de sus.

Pe scări mă împiedic și mă agăț în ultima clipă de balustradă. Inima mi-o ia razna din cauza șocului, dar e exact doza de care am nevoie ca să mă trezesc de-a

binelea. Deschid ușa. Doi blonzi și Monday se holbează la mine. Cei doi mă măsoară dezgustați din cap până-n picioare, iar Monday mă privește amuzat. Le trântesc ușa în față și îl aud râzând.

— Copii, trebuie să o lăsăm puțin să se aranjeze.

Întredeschid ușa, ca să poată intra, și dau fuga sus, să mă spăl și să devin iar om. Când mă întorc, mă simt mai bine, dar încă fragilă. Mă dor toate.

— O noapte dură? întrebă Monday, oarecum amuzat de starea în care mă aflu. Sau ești încă bolnavă?

Ultima întrebare a fost pusă cu furie. M-a făcut să mă crispez.

Nu-l pot privi în ochi, mă simt vinovată că n-am apărut la interviu, dar mai ales pentru că

nu l-am anunțat dinainte. A făcut cafea. E îmbrăcat lejer, și nu știu de ce pare mai vulnerabil când nu poartă costum. Nu pare o vizită de afaceri și în hainele astea nu-și mai poate lua masca de serviciu. Deodată simt până în stomac vinovăția pentru faza cu Laurence. Mă simt de parcă l-aș fi trădat pe Monday, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic între noi. El e un recrutor, iar eu o femeie fără serviciu. Atât. Însă decepția care plutește în aer îmi spune că a fost mai mult decât atât. Ceva ascuns și nerostit, dar prezent. Bineînțeles că a fost nevoie să mă culc cu altcineva ca să-mi dau seama de asta.

— Monday...

Îl iau de mână, ceea ce îl surprinde.

— Îmi pare rău pentru săptămâna trecută. Te rog să nu crezi că a fost o toană. N-a fost așa. Vreau să-ți explic totul, și sunt sigură că o să înțelegi.

— Deci n-ai fost bolnavă, îmi spune el sec.

— Nu, îi spun mușcându-mi buza.

— Nu cred că avem prea mult timp pentru discuții, îmi spune uitându-se la ceas, iar inima mea se frânge.

— Dacă poți, mai rămâi. O să-ți explic totul...

— Nu, nu plec, spune el rezemându-se de teigheaua bucătăriei, cu mâinile încrucișate la piept.

Sunt contrariată și nu pot suporta privirea lui fără să zâmbesc. Mă face să mă topesc,

m-am înmuiat de tot. În cele din urmă zâmbește și scutură din cap, de parcă ar face o concesie.

— Ești într-o stare cumplită, știi, nu-i așa?

A spus-o delicat, ca pe un compliment, și așa o și iau.

— Știu. Îmi pare rău.

Se uită la buzele mele, înghite în sec și mă întreb când Dumnezeu o să se întâmple. Vreau să zic – mă gândesc că trebuie să se întâmple. Poate că ar trebui să spun ceva, să preiau eu inițiativa, să-l sărut, dar se aude soneria de la intrare și el sare speriat, de parcă am fi fost prinși asupra faptului.

Deschid ușa. Intrați tu cu micuții blonzi, apoi tata cu Zara și cu Leilah, care are o față spăsită, iar după ea își face apariția Kevin,

urmat de Heather și de asistenta ei, Jamie. Heather pare foarte mândră de ea. Arăți de parcă toată ceremonia ți s-ar părea ridicolă. Monday mă privește îngrijorat. Își lasă brațele pe lângă corp.

— Ești în regulă?

Tremur toată, din cap până-n picioare. Nu sunt sigură că e un efect întârziat al alcoolului. Poate fi și sentimentul de groază în fața a ceea ce urmează. Sentimentele de mai devreme au dispărut. Au rămas, spaima și neliniștea. Minteă îi spune corpului s-o ia la sănătoasa. În momentul ăsta. „Luptă sau fugi!“ Și cred că fuga e mai bună. Știu despre ce e vorba, îmi dau seama ce au pus la cale. Pot să-mi dau seama după expresia mândră de pe fața lui

Heather. Crede că face asta pentru binele meu. Că o să mă bucur.

Kevin mă îmbrățișează călduros, ceea ce mă face să îngheț cu mâinile ridicate în aer, departe de corp. Sunt incapabilă să-l ating.

Tu chicotești, distrat de viața mea într-un weekend fără pereche.

În cele din urmă Kevin se retrage.

— Heather m-a rugat s-o aduc și pe Jennifer, dar nu era acasă, așa că am venit singur.

Deschid gura, dar nu reușesc să scot niciun cuvânt.

— Tu ești grădinarul? îți spune Kevin, amintindu-și de ziua în care te-a găsit în fața casei.

Te uiți la mine amuzat.

— Matt e vecinul meu. Fiul lui m-a ajutat să refac grădina.

Kevin te fixează cu o privire de oțel.

— Ei, haide, nu-mi spune că e pentru prima oară când îți strică cineva o șustă, spui tu, rânjind ca o pisică de Cheshire.

Intră toți în sufragerie și se așază, unii luându-și scaune de la bucătărie. Te uiți în jur cu fața toată un zâmbet, ca un castor vesel. Copiii stau la masa din bucătărie, cu niște cărți de colorat. Eu mă învârt pe lângă ei făcându-mă că pregătesc ceai și cafea, dar caut planuri de fugă și scuze.

Monday e și el lângă mine, îngrijorat de tulburarea mea.

— Ești în regulă? mă întrebă.
Mă opresc.

— Aș vrea să mor, îi spun hotărâtă. Aș vrea să mor dracului odată!

Își mușcă buza, lăsând la iveală dintele ciobit. Pare că încearcă să găsească o cale de a mă scoate de aici. Mă agăț de speranța asta.

Jamie vine și ea la bucătărie. Îi aud tălpile lipindu-se și dezlipindu-se de sandale în timp ce merge. Mi se pare că e mai bine atunci când poartă sandalele cu ciorapi.

— Am adus niște biscuiți, spune ea punând pe tezgheaua bucătăriei un pachet de Jaffa Cakes.

Urăsc biscuiții ăștia.

— Jamie, ce se întâmplă? Ce-i asta?

— Heather a vrut să facă asta.

E cercul ei de sprijin pentru tine.

— La naiba, izbucnesc, puțin cam tare.

Se aud chicote dinspre sufragerie.

— Eu vreau o cafea cu două cubulețe de zahăr și un pic de lapte, spui tu.

Intră și Caroline, cu niște ochelari de soare care îi acoperă jumătate din față.

— O, Doamne, sunt mahmură. Botezurile astea mă omoară. O, Doamne!

Mă lovește în joacă peste mână și îmi șuieră la ureche:

— Înțeleg că te-ai culcat cu Laurence azi-noapte.

Îngheț. Știu că Monday e foarte aproape și a auzit. Îi simt ochii arzându-mi ceafa. Mi se face rău. Mă întorc spre el, dar îmi

evită privirea, prefăcându-se ocupat. Ia o tavă cu cești și pornește spre sufragerie.

— Ah, spune Caroline înțelegând. Îmi pare rău, nu știam că voi doi...

— Nu contează, îi spun frecându-mi obrazii. Știai de întâlnirea asta, nu-i așa?

Dă din cap, scoate o cutie cu pastile și dă două pe gât, cu un pahar de apă.

— N-am avut voie să-ți spun. Heather a vrut să fie o surpriză.

Sunt în panică. Aș vrea să fug, dar gândul la Heather – care e îmbrăcată în cele mai bune haine și pare mândră, radioasă și încrezătoare în sine după ce a pus la cale întrunirea – mă face să înțeleg că nu pot s-o las baltă. Trebuie să suport.

Mă așez în fotoliul lăsat liber pentru mine. Toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Ai tăi sclipesc voios. Te bucuri să mă vezi vulnerabilă și încolțită. Ești un vultur. Ochii lui Monday sunt reci și duri. Fixează piciorul mesei de cafea. Orice ar fi simțit pentru mine până acum e ceva mort și îngropat. Ochii lui Caroline sunt injectați. Refuză farfuria cu biscuiți, de parcă ar fi o bombă.

Kevin mă fixează intens, cu coatele pe genunchi, încercând să trimită spre mine gândurile lui pervers pozitive. E supărător. Și degetele păroase care îi ies din șlapi sunt supărătoare. E supărător și gata. Leilah îmi evită privirea, știu asta. Își mestecă buza și se uită prin încăpere întrebându-se de ce nu s-a

căsătorit cu un bărbat care are o familie mai puțin complicată. Tata e lângă ea, apăsând pe tastele telefonului cu degetele lui groase. Monday e înghesuit în partea cealaltă.

— Vă știți? întreb, și dau amândoi din cap în același timp.

Monday tot nu se uită la mine.

Începe Jamie:

— Vă mulțumesc că ați venit aici astăzi. Heather v-a sunat pe fiecare în parte și a planificat întâlnirea la care sunteți bineveniți. E rândul tău, Heather.

Îmi trag picioarele în fotoliu și le îmbrățișez. Așa mă simt protejată. Încerc să mă conving că fac asta pentru Heather, că e un exercițiu pentru ea, că ea l-a organizat, și indiferent cât de

prețios ar suna, e adevărat. Și mă ajută. Dar de îndată ce îi aud vocea îmi vine să plâng. Sunt atât de mândră de ea.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit. De mai bine de cincisprezece ani sora mea Jasmine vine la cercul meu de sprijin. M-a ajutat foarte mult. Acum vreau să fac și eu ceva pentru ea. Voi sunteți cercul de sprijin pentru Jasmine, cercul ei de prieteni.

Se uită în jur foarte mândră.

Mă uit și eu, și mă simt jalnic. Îmi faci cu ochiul și îți îndeși un biscuit în gură. Îmi vine să te pocnesc. O să te rănesc. La propriu!

— Vrem să-ți arătăm că te iubim și suntem aici și suntem aici să te sprijinim, spune

Heather și începe să aplaude.

Ceilalți i se alătură, unii chiar plini de entuziasm. Caroline nu se străduiește, pentru că zgomotul o deranjează. Tu faci ca un lup. Tata se uită la tine de parcă ar vrea să-ți tragă una. Monday parcă nici n-ar fi de față, dar eu știu că este, îi simt energia de fiecare dată când e în încăpere și ochii îmi sunt atrași de el când e prin apropiere. Iar corpul mi-e atras de el de fiecare dată. Fiecare părticică din mine vrea să se ducă spre el.

— Sora mea cea mică, Jasmine, a fost întotdeauna ocupată. Ocupată, ocupată, ocupată. Când nu era ocupată, avea grijă de mine. Dar acum nu mai e ocupată și nu mai trebuie să aibă grijă de mine. Trebuie să aibă grijă de ea.

Îmi dau lacrimile. Mă ascund după mâini și picioare. Totul e împachetat, îmi lipsește doar eticheta: „Închis!”

Toți se uită la mine. *Vreau să mor, chiar în clipa asta.*

Îmi dreg glasul și las picioarele jos, încrucișându-le.

— Vă mulțumesc tuturor. Știți bine că e o surpriză, așa că nu sunt pregătită. Dar îți mulțumesc, Heather, că ai organizat asta. Știu că nu-mi dorești decât binele.

Încerc să mă rezum la minimul necesar. O să le dau ceva, dar nu mare lucru. N-o să las pe nimeni prea aproape, dar o să-i las să creadă că le fac jocul. Îmi asum toate criticile zâmbind. Mulțumesc. Mai departe. Țasta e planul.

— Faptul că mi-am pierdut

slujba a fost într-adevăr urât. Adoram slujba aia, iar ultimele șase luni au fost grele. Mă trezesc dimineața și nu pot să mă simt deloc... utilă. Dar îmi dau seama – sau mai degrabă mi-am dat seama – că nu e așa de rău cum am crezut.

Poate merg prea departe dacă le spun că mă bucur de anumite lucruri de care n-am crezut niciodată că o să mă pot bucura? Mă uit la fața ta curioasă, apoi la Kevin, care pare absorbit, și la Monday, care își ia imediat figura imobilă și își ațintește privirea asupra piciorului mesei. Decid că nu e cazul să ofer informații despre terapia la grădină. Să spun că m-a ajutat ar însemna să recunosc că am nevoie de ajutor, și nu vreau să ajungem la asta.

— Așadar, planul este...

Mă uit la Heather, gândindu-mă că ea și-a făcut cele mai multe griji, iar dacă reușesc să i le potolesc întâlnirea o să se încheie repede.

— Am de gând să-mi termin vacanța la grădină, și peste șase luni să-mi iau o slujbă. Așa că vă mulțumesc tuturor pentru grijă și pentru că ați venit.

Termin ciripind, în gamă pozitivă, ca să nu dau cuiva motive de consternare sau alarmă. „Jasmine e superbine!“

— Oau, spui tu rupând tăcerea. A fost mișcător, Jasmine. Profund. Acum cred că am înțeles...

Îți simt sarcasmul din voce. Înfuleci chipsuri, iar mirosul lor de ceapă și smântână îmi

întoarce stomacul pe dos.

— Dar tu ce vrei să faci după vacanța ta la grădină, Matt? Ia spune-ne și nouă.

— Ei, ăsta nu e cercul *meu* de prieteni, răspunzi uluit.

— Nici al meu, evident, ți-o trântesc eu.

— Hai să fim pozitivi, spune Kevin cu glas împăciuitor și mâinile ridicate.

Apoi le coboară încet, de parcă ar încerca să-i calmeze pe toți prin hipnoză, ca într-o figură de dans dintr-ale trupelor de băieți din anii nouăzeci.

— Sunt calm, spui tu și mai bagi niște chipsuri în gură.

Ar fi trebuit să te îngrași de la toate prostiile astea pe care le bagi în tine după ce te-ai lăsat de fumat, dar uite că nu te-ai

îngrășat. Pari mai în formă și mai proaspăt decât înainte, ceea ce trebuie pus probabil pe seama lipsei alcoolului.

— Cred că pot să spun că, în afară de Peter și Heather, eu o cunosc pe Jasmine de cel mai mult timp.

Kevin se uită la mine zâmbind. Mă înfior.

— Cred că o înțeleg și o cunosc cel mai bine.

— Zău? spui tu întorcându-te către el. Deci poți să ne spui care dintre cele trei slujbe e mai potrivită pentru ea în momentul ăsta?

Ne-ai băgat în căcat, și pe mine și pe Kevin. Niciunul dintre noi n-are idee. Din motive diferite, desigur.

— *Trei* joburi? întrebă

Caroline enervată.

Monday ridică privirea încruntată spre mine, încercând să mă citească. Să vadă cine e marea mincinoasă care stă în fața lui. Ar fi fost inutil să discut despre celelalte slujbe cu el, dat fiind că nu mă interesa decât una – cea oferită de el. Dar momentul ăsta pe care l-ai provocat cu atâta amabilitate face să pară că joc la trei capete.

Ironia face ca tu să mă cunoști cel mai bine dintre persoanele de față. De asta ai și pus întrebarea: pentru că cei trei care mi-au oferit slujbele sunt de față și habar n-au unul de celălalt. Se uită toți la mine și așteaptă un răspuns. Ai ratat-o pe asta. N-o poți da pe post, dar te distrezi și așa.

Îmi dau seama că în tăcerea care s-a lăsat te privesc fix, cu ură.

— Care sunt cele trei opțiuni? întrebă Kevin privindu-mă cu un aer înțelegător, de parc-ar vrea să mă ajute să ies din asta. Hm?

Nu-mi place felul în care mă privește. Deodată spun:

— Monday, nu știu dacă l-ai întâlnit pe vărul meu.

Monday devine atent când își aude numele. Îmi dau seama cât de jenantă e situația pentru toți cei de față, dar e ciudat și pentru mine.

— L-ai cunoscut pe vărul meu?

— Ei, nu suntem chiar...

— El e *vărul* meu. Kevin, el e Monday.

Își dau mâna peste masa de cafea, iar tu mustăcești, înțelegând exact ce fac.

Tăcere.

— Motivul pentru care l-am adus în discuție pe Monday este acela că lucrează pentru Diversified Search International. A fost angajat de firma DavidGordonWhite ca să mă recruteze pentru un post.

Tata se apleacă înainte și se uită mai bine la Monday.

— Dar slujba asta a picat, așa că Monday, dacă vrei să pleci acum nimeni n-o să se simtă jignit.

Zâmbesc panicată. Aș vrea să plece. N-aș vrea ca bărbatul pe care îl ador să audă toată mizeria în care m-am băgat. Simt că fierbe, după ce a auzit-o pe

Caroline. Să plece.

— De ce a picat? întrebă tata.

Mă uit la Monday. Are ocazia să se răzbune, dar nu scoate niciun cuvânt.

Răspund eu:

— Hm... n-am reușit să ajung la interviu.

Tata pufnește și se întunecă la față.

— Peter, spune Leilah dându-i un cot, iar Heather face ochii mari și mă privește surprinsă.

— Și de ce n-ai ajuns la interviu? întrebă tata exasperat.

— A fost bolnavă, spune Monday în cele din urmă, deși nu pare că mi-ar lua apărarea.

Vocea lui e seacă și golită de... Monday. Adaugă:

— Cred că ar trebui să ne spună ce e cu celelalte două

slujbe. N-am știut că mai sunt și alte opțiuni.

După felul în care spune „alte opțiuni“ încep să mă întreb dacă vorbește de slujbă sau de Laurence. Ar trebui să-i explic atât de multe după ce se termină asta... Dar numai lui, firește. Nu mi pasă ce cred ceilalți. În ce te privește, ești singura persoană care a înțeles deja totul.

— Bolnavă pe naiba, mormăie tata și mai încasează un cot de la Leilah.

— Ai fost bolnavă, Jasmine? întreabă Heather îngrijorată. La Cork erai bolnavă?

— Ia stai puțin, tu ai fost la Cork? întreabă Jamie. Am crezut că Heather se duce singură. Nu am zis așa?

Se uită la Leilah, care a fost și

ea la întrunirea pentru Heather.

Leilah mă privește contrariată, dar e clar că nu vrea să supere pe nimeni. Îmi dau seama că în mintea ei se dă o bătălie.

— Ei? o întreabă tata.

— Da, spune ea, și scapă cuvântul din piept ca pe o bucată cu care s-a înecat, după ce a bătut-o cineva pe spate. Dar sunt sigură că Jasmine a avut motivele ei.

Jamie le explică celorlalți:

— Heather a fost în prima ei vacanță cu prietenul ei, Jonathan. La întâlnirea de sprijin am convenit că poate să meargă singură, și orice acțiune care nu se potrivește cu hotărârea asta nu îi este de niciun folos lui Heather...

— Bine, Jamie, mulțumesc, i-o retez eu.

— Dar de ce te-ai dus, mă întreabă ea, cu o voce care nu mai e așa de stridentă.

— Își făcea griji pentru ea, vorbește Kevin în locul meu. E evident.

— Când ai fost în excursie, Heather? o întreabă Monday.

— De vineri până luni, răspunde ea zâmbind.

Monday dă din cap gânditor.

— A fost frumos?

— Super!

Monday mă privește cu alți ochi. De fapt toți fac asta, în afară de tata. El scutură din cap și își face de lucru cu telefonul, ca să nu spună ceva. Nu e bine. Simt o arsură pe dinăuntru. Îmi vine să plâng.

— N-am vrut decât să... n-a fost niciodată... era prima oară... cu un...

Oftez. Toți ochii sunt îndreptați asupra mea. Îmi simt tremurul din voce. În cele din urmă o privesc pe Heather.

— Nu eram pregătită să te las să pleci...

Înainte de a apuca să reacționez o lacrimă pornește pe față. O șterg când ajunge în bărbie, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Heather se înroșește. Vorbește rușinată:

— Nu plec nicăieri, Jasmine. Nu te părăsesc. Din cauza mea ai pierdut interviul?

Încă o lacrimă. Și încă una. Le șterg repede, cu ochii plecați. Nu vreau să știu cine se uită la mine.

— Vă rog să mă scuzați, spun eu, și vocea îmi sună ca a unui copil.

— Monday, am auzit de tine, spune Caroline deodată, parcă trezită din mahmureală. Eu sunt Caroline, prietena lui Jasmine. Am o idee de afaceri, și Jasmine mă ajută s-o pun în practică.

Asta mă face să-mi mușc limba, ca să nu spun ceva.

— Jasmine, ce ai? mă întreabă Kevin.

— Nimic.

Dar e limpede și din vocea mea că ceva nu e în regulă.

— Nu „te ajut“ cu nimic. Doar sunt alături de tine, pentru implementare, probleme... „Ajutor“ sună aiurea.

Caroline întoarce brusc capul spre mine. Mă privește de parcă

s-ar simți ofensată. Ochii scăpărători de sub fruntea întinsă – plină de Botox – mă face să bat în retragere, fiindcă este prietena mea. Dacă ar fi fost vorba de afaceri nu s-ar fi întâmplat asta. Și așa îmi dau seama imediat că proiectul colaborării e condamnat din start.

— Și mai e și tata, spun repede, ca să trec mai departe.

— Stai puțin, spune Kevin. Cred că ar trebui să mai vorbim despre asta.

— Kevin, asta nu e ședință de terapie, îi spun zâmbind strâmb. E doar o discuție. Și cred că deja ne apropiem de sfârșit.

— Cred că ar trebui să obții cât mai multe din asta...

Îl întrerup:

— Nu e momentul.

— Mă bucur că am lămurit asta, spune Caroline ridicând din umeri.

Dar limbajul, ca să nu mai vorbim de limbajul corpului, spune cu totul altceva. Nu mi-aș mai dori să „lămuresc“ ceva cu ea.

Toată lumea se uită la noi două. Tu stai cu coatele pe coapse. Nu-ți mai lipsește decât un castron cu floricele. Te joci cu mâinile și după față se vede că abia aștepți să asigti la un scandal.

— N-o să ne certăm, îți spun, apoi îmi dreg glasul și îi zâmbesc lui Heather. Cred că pot să-ți fiu de mai mult folos decât crezi.

Fața i se strâmbă de parcă s-ar pregăti să sară la mine.

— Cum așa? întrebă ea cu glas ascuțit.

— Ai venit la mine ca să te ajut să dezvolti ideea, dar nu cred că aveai de gând să accepți sugestiile mele.

— Ai experiență în formarea companiilor. Eu n-am nici cea mai mică idee.

— Da, dar nu e ca și cum ți-aș da lista mea de contacte, Caroline. Atunci când formezi o companie trebuie să te gândești la strategie și să o implementezi. Dacă nu pot face asta în cazul tău, n-am niciun interes personal în privința ideii. Trebuie să mă reprezinte și pe mine.

Am spus-o pe un ton blând, dar ferm.

Se lasă tăcerea, iar Caroline mă privește cu o uluială întârziată.

— Și care e cealaltă opțiune?

întreabă Kevin, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru că schimbă subiectul.

— Tatăl ei, spui tu, și toți se uită la tine, apoi la tata.

Probabil deja plictisit de întrunirea asta, explică pe scurt:

— Un post în fosta mea companie. Șefa unei echipe de șase oameni. Patruzeci de mii. Dacă o mai fi disponibil.

— Este, îmi spune Leilah, enervându-l pe tata.

— Ar putea să facă asta și trezită din somn, spune el, apoi se uită la telefon de parc-ar citi ceva, dar nu citește nimic. Dacă apare la interviu.

Monday nu gustă gluma tatei. Zâmbetul îi dispare.

— Nu vreau o slujbă la care aș putea să lucrez și trezită din

somn, îi spun eu zâmbind.

— Bineînțeles că nu, tu vrei să fii altfel.

Comentariul mă surprinde. Ție îți place, dar nu la fel ca cele dinainte. Îl studiezi cu atenție pe tata. Kevin pare indignat în numele meu.

— Hei, Peter. Cred că trebuie să-ți ceri scuze pentru comentariul ăsta.

— Despre ce vorbești?

Heather pare foarte tulburată.

— Întotdeauna ai fost așa, încă de când eram copii, spune Kevin înfuriindu-se. De fiecare dată când Jasmine nu voia să facă ce voiai tu, o dădeai la o parte.

Adevărat. Mă uit la tata.

— Jasmine nu a făcut *niciodată* ce aș fi vrut eu să facă. Nu a făcut *niciodată* altceva decât

ce a vrut *ea*. Cum crezi că a ajuns în situația asta?

— Dar nu e bine pentru ea să vrea să facă ce-și dorește? Întreabă Kevin. N-ar trebui să-ți dorești să fie independentă? Mama ei a murit când Jasmine era foarte tânără. A fost bolnavă ani de zile. Nu-mi amintesc ca tu să fi stat prea mult prin preajmă, dacă fac excepție de cazurile în care apăreai ca să-i spui ce să facă și să-i spui că nu face bine ce face.

Îmi revin deodată în minte discuțiile mele cu Kevin. Mă inundă toate grijile, temerile și frustrările din anii adolescenței. Discuțiile nocturne cu Kevin în leagăn, înainte de a mă săruta, petrecerile, drumul către școală. Întotdeauna m-a ascultat. Tot ce nu mi-a plăcut în viață i-am spus

și lui. Se pare că am uitat de toate astea, dar e clar că el n-a uitat.

— Cu tot respectul, spune tata fără urmă de respect în glas, asta nu te privește pe tine. Sincer, nici nu știu de ce ești aici.

Kevin continuă calm, de parcă ar fi așteptat ani de zile ca să spună asta, și acum ar vorbi în numele lui.

— Mama ei a învățat-o să ia decizii pentru ea. Să-și poarte singură de grijă. Să-și găsească propriul drum. Era nevoită să facă asta, pentru că mama ei nu putea să-i fie alături mai târziu. Și-a făcut propriile afaceri...

— Și le-a vândut pe toate!

— Tu n-ai vândut-o pe a ta?

— Eu m-am pensionat. Faptul că a încercat să-și vândă afacerea a dus la concedierea ei.

Tata e roșu la față. Leilah pune o mână pe brațul lui și-i șoptește ceva la ureche, dar el n-o ia în seamă, sau n-o aude. Continuă schimbul de replici cu Kevin. Eu mă retrag în mine.

„Larry își trata afacerea ca pe fiica lui. Nu voia să renunțe la ea.“ Mama m-a învățat să renunț. Am avut idei și le-am vândut.

Nu vreau copii. Mama n-a vrut s-o lase pe Heather, iar acum eu sunt cea care nu poate să facă asta.

„N-ai terminat nimic din ce ai început“, îl aud pe Larry spunându-mi.

Mă simt amețită. Prin cap mi se învârt prea multe lucruri. Discuții pe care le-am avut cu oamenii și alte lucruri. Propriile mele convingeri mă privesc

uimite, amuzate, aproape cântând. „Știi asta, nu-i așa?”

Să crești copii și să-i lași să plece.

Kevin mi-a spus că o să mor. Construiește companii și vinde-le.

Ai grijă de Heather, pentru că mama nu mai e.

— Și ce te privește pe tine? strigă tata, iar Heather își acoperă urechile cu palmele. Tu ai o problemă cu toată lumea din familie. Întotdeauna ai avut. Cu excepția ei, desigur. Întotdeauna ați format o gașcă... sau ați fost în cine știe ce relații...

— Pentru că niciunul dintre noi nu simțea că aparține nebuniei și tero...

— O, mai bine taci și întoarce-te în Australia. Păstrează-ți

părerile pentru psihoterapeut.

— Îmi pare rău, n-o să fac asta, și uite de ce eu și ea...

— Ești în regulă, Jasmine?

Vocea ta. Te uiți la mine și pentru prima oară nu mai zâmbești. Cuvintele tale par să vină de departe.

— Ești palidă, spui tu, și dai să te ridici.

Mă ridic eu. Sunt deshidratată din cauza alcoolului de azi-noapte și epuizată psihic de spectacolul ăsta. Monday mă prinde când sunt gata să mă prăbușesc. Mă sprijin de spătarul unui scaun și mă uit la ușa de la intrare. Șoptesc:

— Vă rog să mă scuzați.

Podeaua se mișcă înapoi și pereții se învârt în jurul meu și încep să vină către mine. Trebuie

să ies înainte să mă strivească. Ajung la ușa și ies la aer, în lumina soarelui. Miroase a iarbă și a flori și se aude clipocitul fântânii. Mă așez pe bancă și îmi trag picioarele sub mine, respirând adânc.

Nu știu de câtă vreme sunt afară, dar în cele din urmă înțeleg și ei. Se deschide ușa și iese Caroline, care trece pe lângă mine fără să-mi spună un cuvânt, se urcă în mașină și pleacă. O urmează tata cu Leilah și cu Zara. Las capul în pământ. Simt mirosul loțiunii după ras a lui Monday, care se învârte pe lângă mine, dar în cele din urmă pleacă. Apoi ieși tu. Știu că ești tu. Nu știu de unde, dar e ceva în atmosferă care îmi spune asta. Vin și copiii, așa că acum sunt

sigură.

— Asta a fost cam dură... spui tu.

Nu răspund, ci doar îmi țin capul plecat. Îmi pui mâna pe umăr. O strângere blândă, dar fermă, pentru care îți sunt recunoscătoare. Pleci, dar când ajungi în alee te întorci și îmi spui:

— Îți mulțumesc că mi-ai lăsat scrisoarea lui Amy aseară. Ai dreptate. Cred că a venit vremea s-o citesc. Au trecut șase luni și ea tot nu vorbește cu mine. Presupun că nu poate fi nimic mai rău de atât. Sper.

După ce pleci o aud pe Jamie din casă încercând s-o calmeze pe Heather. Mă reped înăuntru. Kevin se învârte prin sufragerie, neștiind ce să facă.

— Du-te, Kevin. O să te sun eu.

Dar nu pleacă.

— Kevin, îi spun oftând. Îți mulțumesc pentru azi. Sunt recunoscătoare fiindcă ai încercat să mă ajuți. Uitasem... toate chestiile alea, dar e clar că tu nu le-ai uitat. Mi-ai fost întotdeauna alături.

Dă din cap și îmi zâmbește trist.

Îi pun o mână pe un obraz și îl sărut delicat pe celălalt.

— Încetează să te mai certți cu toată lumea, îi spun în șoaptă.

Înghite în sec și pare să se gândească la asta. Apoi dă din cap și pleacă.

O aduc pe Heather pe canapea și o iau în brațe, fixându-mi un zâmbet pe figură.

— De ce plângi? Îi spun rîzînd. Prostuo, nu trebuie sã fii supãratã.

Îi șterg obrazii.

— Am vrut sã te ajut, Jasmine.

— Și m-ai ajutat.

Îi iau capul la piept și o leagăn.

Ca sã zbori, trebuie sã-ți cureți mai întâi mizeria de pe aripi. Iar primul pas e sã identifici mizeria.

Fãcut.

Cînd eram micã – sã fi avut vreo opt ani – îmi plăcea sã mã joc cu ospãtarii. Învãțasem limbajul mut al restaurantului și voiam sã-l folosesc. Îmi plăcea acel cod în care puteai comunica.

Era ca un teren de joacă pe care puteai aduce un adult, care îți devenea egal. Ținta principală era un anumit ospătar, pe care îl chinuiam. Lăsam cuțitul și furculița jos, apoi, când se îndrepta spre mine ca să ia farfuria, le încrucișam. Îmi plăcea să-l urmăresc cum se întoarce din drum, ca o rachetă a cărei misiune a fost anulată. Făceam asta de câteva ori la o masă, dar nu de prea multe ori, ca să nu-și dea seama că o fac intenționat. Făceam la fel și cu meniul. Închis înseamnă că știi ce vrei, deschis înseamnă că nu te-ai hotărât. Îl închideam, la fel ca și ceilalți din familie, și de îndată ce se îndrepta spre noi cu pixul și carnețelul în mână, îl deschideam din nou, strâmbându-mă ca și cum n-aș fi

găsit încă ce voiam.

Nu știu de ce mă gândesc la asta acum. Nu știu ce spune despre mine, în afară de faptul că îmi plăcea, încă de mică, să emit semnale contrarii.

23

Când am pornit-o spre casă, după ce am dus-o pe Heather în stația de autobuz – a insistat să nu o duc cu mașina, pentru că sunt „supărată“ –, am priceput deodată ce mi-ai spus. Am avut în sfârșit o clipă în care să pot gândi în liniște, și mi-am dat seama că mi-ai mulțumit pentru că ți-am dat scrisoarea.

Începe să sune alarma. Mă opresc în mijlocul drumului. E ceva teribil să ți se spună că ai făcut ceva ce tu nu-ți amintești să fi făcut. Mai întâi cred că te înșeli. Sunt sigură că te înșeli. Am încercat de multe ori să-ți dau

scrisoarea soției tale și de fiecare dată mi-ai dat-o înapoi sau m-ai rugat s-o citesc. E în castronul cu lămâi, fiindcă tu ești o lămâie. Am convenit asta. Dar. *Dar*. Ai spus „azi-noapte“. Mi-ai mulțumit pentru că ți-am adus-o *azi-noapte*.

Tot mai cred că n-am fost eu, fiindcă am fost praf azi-noapte, am băut ca să salvez duhul de pe fundul sticlei de vodcă. Poate că soția ta ți-a adus o altă scrisoare și te-ai gândit că ți-am dat-o eu. Dar n-ai pomenit nimic de asta când am stat la masă azi-noapte, ceea ce mă face să cred că ți-a dat-o după aia. Și ar trebui să știu dacă soția ta a venit, pentru că am băut până la șase dimineața. Aș fi auzit-o și aș fi văzut-o. La naiba, aș fi dat buzna s-o chem la o șuetă.

— Bună, Jasmine, spune voios doctorul Jameson. Mă gândesc să organizez o serată în ziua solstițiului. Un grătar de sărbătoare pentru vara asta frumoasă. Ce zici? Singurul care nu mi-a răspuns e tipul de la numărul șase, dar o să mai încerc.

Mă privește și așteaptă.

Mintea mea aleargă, se zbate, trece în revistă.

— Jasmine, ești bine?

Deodată o iau din loc, o rup la fugă, sar peste aspersoarele familiei Malone și mă reped în casă. Inima îmi bate cu putere în piept. Caut indicii. Locul e încă scena dezastrului de la întrunirea de mai devreme. Bucătăria arată ca un loc al crimei în varianta pentru copii. Culorile încă mai

sunt împrăștiate pe masă. Castronul cu lămâi e gol. Nu chiar, în el mai sunt lămâile și cheile de la casa ta, dar nu și scrisoarea. Indiciul numărul unu.

Dau fuga sus și mă uit cu atenție prin dormitor. Patul a fost făcut în grabă, dar pare normal. Pe noptieră e sticla de vodcă. Goală. Și alături... deschisă, scrisoarea de la soția ta. Sar peste pat și o iau. Am citit-o la un moment dat, între două și șase dimineața. Probabil mai spre șase, fiindcă nu-mi mai amintesc. Căutam ceva care să mă călăuzească. Ceva care să mă inspire, niște cuvinte de iubire și încurajare, chiar dacă erau pentru altcineva. Când am descris scrisoarea de la Amy, am găsit asta:

Matt,
Adună-te.

Amy

Asta m-a înfuriat. Îmi amintesc sigur. Am fost foarte dezamăgită, de Amy și de toată lumea. Și? Nu-mi amintesc ce-am mai făcut după aia. Am crezut că am adormit, dar de ce e la mine scrisoarea pe care crezi că ți-am dat-o azi-noapte?

Mă uit prin cameră cu ochii mijiiți. Trebuie să existe vreun indiciu. Sub toaletă văd un ghemotoc de hârtie. Mi-e frică să mă uit mai de-aproape. Dar trebuie să fac asta.

Mă aplec și, gemând, ridic ghemotocul. Îl desfac.

Dragă Matt,

N-am putut vorbi cu tine între

*patru ochi despre plecarea mea.
Cred că nici nu m-ai fi ascultat...*

„O, nu“, gem în gând.
„Jasmine, idioato!“ Iau fiecare bucată de hârtie și citesc diferitele versiuni ale introducerii. Unele sunt complet diferite, dar toate sunt teribil de nepotrivite. Versiuni scrijelite la beție ale cuvintelor pe care cred că Amy ar fi trebuit să ți le spună. Ce mi s-a părut mai motivant pentru tine, împănat cu sentimentele mele de ură față de tine. N-am idee ce versiune a ajuns peste drum, dar mă bucur că nu e vreuna dintre cele pe care le-am citit la repezeală.

Aș vrea să mă arunc pe pat și să plâng, ca la teatru. Ar trebui să dau buzna peste drum și să recunosc prostia pe care am

făcut-o la beție. Ai înțelege. Dar nu pot să fac asta și n-o s-o fac. M-am gândit că ziua asta nu se poate transforma într-una mai proastă. M-am înșelat. Trebuie să-mi iau scrisoarea înapoi, să-mi repar tâmpenia, să obțin o slujbă și să încetez să mă mai port ca o nebună.

Se aude soneria de la intrare, și sunt atât de înspăimântată de țârâitul ei încât inima îmi bate cu putere și după ce nu se mai aude. Mă simt prinsă asupra faptului. Ca o căprioară în lumina farurilor, stau nemișcată în dormitor, înțepenită, fără să-mi dau seama ce trebuie să fac. Ai citit scrisoarea. Sunt prinsă.

Mă uit pe fereastră și îți văd vârful capului. Îmi iau inima în dinți și cobor. O să recunosc totul.

O să fac ce trebuie. Deschid ușa și îți arăt un zâmbet neliniștit. Ai mâinile în șolduri și o figură încruntată. Te relaxezi puțin.

— Iar ești beată?

— Nu.

Tăcere.

— Sigur?

— Da.

Mă crezi, și îți reiei fața încruntată.

— I-ai văzut pe oamenii care se adună acasă la doctor?

Sunt încurcată: ce legătură are asta cu scrisoarea mea? Încerc să găsesc un punct comun.

— Dacă ești beată, poți să rămâi așa.

— Nu sunt.

— Nu-mi pasă. Mi-ar fi mai ușor să comunic cu tine. Aș putea formula lucrurile diferit. Și aș

putea vorbi mai încet.

— La naiba, nu sunt beată, ți-o retez.

— Bine. Ei?! Ai văzut oamenii care intră și ies?

— Ce, dă o petrecere și nu ești invitat? Îți spun eu, simțindu-mă mai relaxată.

N-am fost prinsă. Nu încă.

— Da, pune ceva la cale. Din jumate în jumate de oră. De pe la prânz.

— Doamne, chiar că ai nevoie de o slujbă, îți spun, și-mi dau seama că vorbești cum vorbeam eu.

— La trei a venit o femeie. A rămas o jumătate de oră. Apoi a plecat și a venit un bărbat, care a plecat puțin înainte de patru. Pe urmă, la patru și jumătate a venit un cuplu. După care...

— OK, te cred...

Ne încrucișăm brațele la piept și ne uităm spre casa doctorului. Alături, domnul Malone îi citește dintr-o carte doamnei Malone, care stă în balansoar acoperită cu o pătură până la genunchi. Se descurcă. Citește cu intonație. De fiecare dată îi citește un sfert de oră, lasă cartea jos, mai face câte ceva prin grădină, apoi se întoarce și o ia de unde a rămas. Are o voce foarte plăcută. Doamna Malone privește în zare, dar el continuă, pe un ton blajin, apoi face observații despre vreme și despre grădină sau dă glas propriilor gânduri. Ai zice că poartă o discuție cât se poate de animată. Săptămâna trecută i-a citit Jackie Collins. Îi place să alterneze genurile. Se descurcă

de minune, dar mă întristează.

De după colț apare o mașină, și inima începe să-mi bată cu putere iar stomacul mi se strânge înainte de a-l vedea. Dar știu că e el. Sau mai degrabă simt că e el. Sau aș vrea să fie el. De fiecare dată când se apropie cineva de mine sau de casă sper să fie el.

Din mașină coboară Monday.

— Ei bine, dacă întrunirea de azi nu ți-a pus capac, nimic n-o mai poate face, spui tu rânjind.

Monday se apropie cu pași mari, învârtind pe un deget cheile de la mașină.

Mă uit la tine și sper să înțelegi că vreau să pleci, dar n-ai niciun gând. Ai ceva de demonstrat.

— Bună, spune Monday când ajunge lângă noi.

— Ai uitat ceva? faci tu pe deșteptul, dar voios, fără răutate.

Monday zâmbește și mă privește în ochi. E din nou tandru, iar stomacul meu face tumbă.

— De fapt, da...

— Supraveghem casa doctorului Jameson, îi explici tu, apoi îi povestești treaba cu jumătățile de oră, care te-a pus pe gânduri.

Monday se postează lângă mine și se uită și el la casa doctorului. Brațul lui gol e lipit ușor de al meu și aproape am uitat de ce ne holbăm la casa de vizavi. Sunt concentrată asupra electricității pe care o induce în corpul meu această ușoară atingere. El se uită la casă iar eu mă lupt cu impulsul de a absorbi fiecare particulă din el. Din când

în când trag cu ochiul. Ochii lui căprui cu reflexe verzi sunt ațintiți asupra casei doctorului. Apoi, când simt că e sigur să-l privesc mai mult, se întoarce deodată spre mine. Are o privire jucăușă, care parcă îmi spune că m-a prins. Face semn către tine, amuzat de privirea fixă cu care supraveghezi casa de vizavi.

— Uite. Acolo! spui tu, prinzând deodată viața și stricându-ne momentul. Vedeți?

— Hm, face Monday, și se apropie de alee ca să se uite mai bine la femeia cu înfățișare dubioasă care trece pe stradă. Nu miroase a bine.

— Ți-am spus eu, zici tu, ușurat că ai pe cineva de partea ta. Au fost tot felul de oameni. Cei mai mulți cu înfățișare dubioasă.

— Poate că vrea să angajeze o menajeră, spun eu.

— Ai vrea ca femeia asta să-ți facă curat în casă? întrebi tu.

— Ți-ar curăța-o de tot, spune Monday.

Zâmbesc. Faceți o echipă haioasă.

— Poate că nu a venit pentru doctorul Jameson, spun eu.

Femeia poartă un trening Adidas, pantofi de sport noi și e fie beată, fie drogată. Bănuiesc că e drogată. Arată ca o dependentă de heroină.

— Poate e o admiratoare a voastră.

Cercetează casele, uitându-se după număr, și se îndreaptă spre casa doctorului Jameson. Monday a ajuns în alee, iar tu pornești către el. Vin și eu – ce

altceva să fac? Traversăm și hotărâm să stăm la masa ta, de unde putem supraveghea mai bine casa și putem auzi eventualele zgomote din interior. După o scurtă discuție hotărâți ce să spuneți în caz că trebuie să dați buzna în casă pentru a-l salva pe doctor. Sunteți încântați de planul vostru.

— Ai citit scrisoarea aia? te întreb eu cu nonșalanță.

— Ce scrisoare?

— Cea pe care ți-am dat-o.

— Nu, nu încă.

— Mă gândeam... până la urmă poate că ar fi mai bine să ți-o citesc eu. Adică... dacă vrei.

Te uiți la mine bănuitor. Cazi pe gânduri. La fel și Monday.

— Probabil că e mai bine să nu fii singur. Cine știe cum o să

reacționezi. Ești foarte în regulă, n-aș vrea să dai fuga la bar. Ar trebui să ai pe cineva alături. Dacă nu pe mine, atunci pe altcineva.

Știu că nu i-ai cere asta altcuiva, dar încerc să-ți potolesc suspiciunile. Dat fiind că pari recunoscător, se pare că am reușit.

— Mulțumesc, Jasmine.

— De ce nu mi-o dai acum?

— Acum?

— Da, îți spun ridicând din umeri. Ca să scapi de ea.

Mă întorc spre Monday și îi explic:

— L-a părăsit soția. I-a lăsat o scrisoare. Și el nu vrea s-o citească. E corect, spun întorcându-mă spre tine, fiindcă eu ar trebui să o citesc. Ar trebui

să mi-o dai mie.

Monday își ascunde un zâmbet cu palma. Are niște degete lungi și frumoase. De pianist.

— Bine, nu acum... spui tu, speriat de faptul că forțez nota.

— De ce nu?

— Sunt cu ochii pe casa doctorului.

— O s-o citesc în timp ce supraveghezi.

Nici vorbă. O să-i dau foc de îndată ce ajunge în mâna mea. Mai înainte însă o s-o înlocuiesc cu originalul. Prefer să-mi salvez pielea decât să-l feresc pe el de scrisoarea oribilă a soției.

— Sunt și copiii. Nu vreau să audă ceva.

Sunt pe punctul de a spune că nu sunt lângă noi, dar copiii îmi

strică planul. Micuții blonzi se întorc încruntați din curtea de la numărul șase.

— Ce s-a întâmplat? întrebi tu și pornești spre ei.

— Ce-ai făcut? mă întrebă Monday cu o față amuzată.

— Nimic, îi răspund eu.

Râde și scutură din cap. E sigur că n-am fost cuminte. Îmi place și nu pot să mă abțin. Râd și eu. Mă cunoaște, și îmi place asta. A trecut o vreme de când nu m-a mai cunoscut cineva în felul ăsta. În afară de tine, bineînțeles, care, pe nesimțite, ai trecut peste semnalele menite să te țină la distanță.

— Nu vrea să cumpere, spune Kris.

— E singurul de pe stradă, spune Kylie.

— Ce nu cumpără? întreb.

— Parfumul nostru. E făcut din petale și apă.

— Și iarbă.

— Și un păianjen mort.

— Frumos, zic eu.

— Ai cumpărat două sticle, mă anunți tu. Ești datoare cu o hârtie de cinci.

Abia acum îmi dau seama că și-au amenajat un stand în alee, dintr-o masă pliantă acoperită cu o pânză în carouri roșii. Pe ea sunt sticle cu o substanță maronie în care plutește ceva și un carton care indică prețul: cincizeci de cenți sticla. Nu văd de ce ți-aș fi datoare cu o hârtie de cinci, dar, dat fiind că am falsificat scrisoarea pe care ți-a lăsat-o soția când te-a părăsit, o las baltă.

— Ce-a spus? întrebi tu

supărat.

— Cine e? mă întrebă
Monday.

— Numărul șase. Corporatist.
Chiriaș.

Mă întorc spre copii,
interesată.

— De fapt, nimic. Vorbea la
telefon. Ne-a refuzat politicos și a
închis ușa.

— E un căcănar, spui tu, iar
copiii încep să chicotească.

— Omul ăsta începe să mă
calce pe nervi, spui tu, și îți văd
pumnii încleștându-se.

— Și pe mine, spun eu. I-am
făcut cu mâna în fiecare
dimineață de când s-a mutat, și
nu s-a obosit niciodată să mă
bage în seamă.

Monday începe să râdă.

— Voi doi chiar aveți nevoie

de o slujbă nouă. Prea le luați în serios pe toate.

— Atunci fă-i rost de o slujbă, Monday, spui tu, și în ochi îți apare din nou sclipirea răutăcioasă.

— Asta e ideea, Matt, îți răspunde susținându-ți privirea.

— Poate ar trebui s-o scoți la cină. Pentru slujbă... adaugi tu.

Știu ce vrei să insinuezi, știe și Monday, dar rămâne calm.

— Dac-ar funcționa așa, spune el calm, dar neîncrezător.

Nu vreau să-l faci să plece cu remarcile tale. Mă întorc spre tine și continui:

— N-avea decât să le dea niște crăițari copiilor. Au lucrat din greu la parfumul ăla. Nici nu l-a mirosit?

— Nu, spune Kris oftând.

— Ei bine, asta e o răutate.

Observația mea te întărește și mai mult. Știam că o să fie așa. Asta am și urmărit.

— Mă duc peste el, spui tu.

— Foarte bine, te încurajez eu.

— Și ce-o să-i spui, întreabă Monday, cu fața toată un zâmbet.

Își trece un picior peste altul și printr-o gaură a blugilor i se vede o bucată din pielea coapsei.

— Că ar trebui să se poarte mai prietenește cu vecinii dacă vrea să trăiască aici. Nu suntem decât șapte, spui tu.

— Cred că iei lucrurile mult prea în serios, spune Monday.

— Și nu vrea să vină nici la petrecerea doctorului în ziua solstițiului, adaug eu. Iar doctorul Jameson e întotdeauna deschis și

bine intenționat.

Monday zâmbește și se încruntă la mine în același timp, încercând să mă înțeleagă.

E suficient ca să pornești foarte convins.

Sunt încântată. Ușa de la intrare e deschisă. În timp ce discuți cu corporatistul mă pot strecura înăuntru, să găsesc scrisoarea și s-o distrug. E un plan perfect. Dar deodată spui:

— Tu – vino cu mine.

— Eu?

— Da. Tu.

— Da, Jasmine, spune și Monday, aplecându-se pe masă, cu bărbia într-o mână.

Mă privește leneș, răutăcios. Știe că, orice plan aș fi avut, mi-a fost ruinat. Se joacă cu mine, și nu m-ar deranja deloc dacă ar

face-o altfel. M-aș fi gândit la multe feluri în care Monday se poate juca cu mine, dar nu la asta.

— Nu ai nevoie de ajutorul meu, îți spun eu, ignorându-l pe Monday. Sunt copiii tăi. Puteți vorbi și fără mine.

— Hai, Jasmine, spune Monday.

Îmi dau seama că ocazia de a distruge scrisoarea mi-a scăpat. Îi arunc lui Monday o privire dezamăgită, care îl face să râdă. Chiar dacă sunt supărată, îmi place și mai mult, pentru că îmi ține piept. Nu se gudură pe lângă mine, încercând să-mi facă pe plac. Mă testează, îmi încearcă puterile. Monday vrea să ne jucăm.

— O să stau eu cu ochii pe

casa doctorului, îmi spune făcându-mi cu ochiul.

— Și ce-o să spui? te întreb eu neliniștită când ajungem în fața ușii la numărul șase.

— O să-i spunem exact ce-am spus că o să-i spunem. Despre comportamentul prietenos.

— Corect, spun înghițind în sec.

Niciunul dintre noi nu e calificat să țină predici pe tema asta. Îl auzim vorbind la telefon. Apeși pe butonul soneriei, lung și apăsat. Nu e un apel de serviciu. Râde și e foarte degajat. Nici măcar nu e ceva important. Vorbește de rugby. Pomenește niște porecle stupide. Îmi vine să vărs. Tu devii tot mai nervos, iar eu nu mai am mult. Îl văd trăgând cu ochiul la noi de după

draperie și continuând apoi să vorbească.

— Alt vecin, îi spune persoanei cu care vorbește, și cuvintele ajung la noi prin fereastra deschisă.

Te îndrepti către fereastră și pari gata să te cațeri înăuntru, dar corporatistul e salvat de strigătul lui Monday.

— Hei!

Ne uităm și-l vedem luându-se după femeia în trening, care tocmai a ieșit de la doctorul Jameson. Alergăm după el.

— Ia-ți mâinile de pe mine! îi strigă ea lui Monday, care fandează pentru a se feri de pumnii pe care-i aruncă în toate părțile.

— Au! Doamne! strigă el de câteva ori, când femeia îl

nimerește. Oprește-te!

Până la urmă reușește s-o potolească.

Se dă un pas înapoi și-l privește obosită. Falca îi lucrează întruna, de parc-ar fi o vacă la păscut.

— Mi se pare că sub bluză ai ceva ce aparține unui prieten, spune Monday.

— N-am nimic.

— Ba cred că da.

Zâmbește, și scânteia verzuie din ochii lui apare iar.

— Sunt gravidă.

— Și cine-i tăticul? Apple sau Dell?

Mă uit la burta ei și îmi mușc buzele ca să nu râd. Umflătura are formă pătrătoasă.

— Stați puțin, spui tu deodată, încet. Poate n-ar trebui să ne

uităm.

— De ce? întreb eu.

— Fiindcă poate...

Te întorci cu spatele către femeie, care pare gata s-o ia la sănătoasa, și vorbești în colțul gurii:

— Poate i l-a dat doctorul. Înțelegi?

— Crezi că i-a dat doctorul vreo cutie cu droguri care arată ca un laptop? întreb eu, iar Monday tușește ca să-și ascundă râsul.

Femeia încearcă să plece. Monday o prinde și o apucă bine de braț, în timp ce ea țipă și îl înjură. Îl acuză de hărțuire sexuală și abuz.

Se apropie doctorul Jameson, cu o ceașcă de ceai în mână.

— Mags! Am fost să-ți fac un

ceai. Pleci așa de repede?

Monday și Mags se îmbrâncesc, și deodată ceva cade și se lovește de asfalt între picioarele ei.

— Cred că i s-a rupt apa, spun eu, și ne uităm toți la laptopul doctorului, care zace pe asfalt.

Eu cu tine și cu doctorul Jameson stăm la masă în grădina ta și ne uităm la Monday, care încearcă să repare laptopul, care nu pare să fi avut prea mult de suferit. Îl ascultăm pe doctor povestind despre anunțul din ziarul local. Când îl aud, mi se rupe sufletul. A dat anunț pentru a găsi pe cineva cu care să-și petreacă ziua de Crăciun.

— Carol a murit la șaizeci și unu de ani. Foarte tânără. Mult prea tânără. N-am avut copii și, după cum știți, eu nu m-am adunat decât când era prea târziu. N-o să mi-o iert niciodată.

Ochii îi sunt umezi și strânge din dinți ca să-și țină în frâu emoția. Monday se oprește din meșterit și se uită la el.

— Am optzeci și unu de ani. De douăzeci de ani trăiesc fără ea. De șaptesprezece ori am petrecut Crăciunul singur. Pe vremuri mergeam la sora mea, dar a murit și ea, Dumnezeu s-o ierte. Nu vreau să mai fiu singur de Crăciun. L-am auzit pe un tip la clubul de golf – a dat un anunț în ziar pentru a-și lua o menajeră, iar acum sunt de nedezlipit unul de altul. Nu în felul ăla,

bineînțeleles, dar cel puțin are pe cineva. În fiecare zi. Nu vreau să mă văd cu cineva în fiecare zi, nu neapărat, dar m-am gândit că pot găsi pe cineva care să-mi țină companie, măcar într-o zi. Nu mai suport singurătatea. Poate mai e cineva care simte la fel. Trebuie să mai fie oameni care nu vor să stea singuri în ziua de Crăciun.

E extraordinar de trist, și niciunul dintre noi nu are chef de vreo remarcă glumeață. Nici măcar nu spunem ceva. Omul e singur și vrea companie. Lasă-l să-și găsească.

Observ că ți-a atins o coardă sensibilă. Normal. Soția te-a părăsit, a luat și copiii, și dacă nu reușești s-o recâștigi te așteaptă un Crăciun în singurătate. Poate

că n-o să fii fizic singur – nu ca doctorul Jameson. Poate că o să te invite vreun prieten la el, dar chiar și în compania prietenilor vei fi probabil mai singur ca oricând. Văd că te gândești la asta. Poate că o să stai cu doctorul Jameson, fiecare la câte un capăt la mesei lucioase de mahon, stând de vorbă. Sau, și mai bine, o să stați cu farfuria în poală în fața televizorului.

Amy nu putea găsi un moment mai bun. A venit să ia copiii. Ca de obicei, nici nu coboară din mașină. Are ochelarii de soare pe ochi și privește drept înainte, așteptându-i pe cei mici. Fionn e lângă ea. Nici el nu te bagă în seamă. Încerci să vorbești cu ea, dar nu coboară geamul. Până la urmă insistența ta o face

să coboare puțin geamul. Scena e tristă. Nu știu ce îi spui, dar nu e ceva fluent. E o încercare dezmembrată de a face conversație. O conversație politicoasă cu femeia pe care o iubești. Copiii vin alergând pe alee, cu sacoșele în mâini. Te îmbrățișează repede și urcă în mașină, povestind cum am prins o dependentă de heroină. Fața ta pare pictată. Geamul portierei se ridică și Amy demarează.

Încerc să te fac să-mi dai scrisoarea, dar nu-mi iese. Probabil că nu e momentul acum. Trebuie să-mi fac un plan. Operațiunea Castronul cu lămâi o să înceapă imediat după ce stingi lumina diseară.

24

Îți supraveghez casa toată seara. Te pândesc ca un uliu, mai ceva decât oricând, ceea ce vorbește de la sine. Te văd în sufragerie, cu luminile aprinse, uitându-te la televizor. Un meci interesant. De mai multe ori dai să sari din fotoliu, apoi te prăbușești la loc, dezamăgit. De fiecare dată când te ridici ca să iei ceva mi-e teamă că o să te întorci cu scrisoarea, dar nu, ești un om de cuvânt și apreciez asta, chiar dacă ce am făcut și ce sunt pe cale să fac nu se potrivește cu respectul. Dar tu nu știi asta.

Chiar dacă mă concentrez

asupra ideii pe care vreau s-o pun în aplicare noaptea pierdută și băutura mă fac să lupt din greu ca să rămân trează și atentă. Pastila pe care am luat-o pentru durerea de cap m-a făcut să fiu și mai somnoroasă, iar cele cinci cești de cafea mi-au dat rezistență dar m-au și epuizat în același timp. În cele din urmă, aproape de miezul nopții, lumina din sufragerie se stinge și urci în dormitor. Sunt gata de acțiune, dar se aprinde televizorul din dormitor și îmi dau seama că mă așteaptă o altă noapte lungă. Ațipesc. La trei dimineața mă trezesc și verific. La tine toate luminile sunt stinse.

E vremea să trec la acțiune.

Strada e liniștită, toți dorm adânc, inclusiv corporatistul, pe

care îl așteaptă probabil o zi grea. Mă furișez peste drum. Am la mine scrisoarea originală, acum pătată cu vodcă și cola, și cheia de la intrare. M-am gândit la un moment dat că s-ar putea să ai alarmă, dar în lunile în care te-am urmărit venind și plecând nu mi s-a părut că ai stat să o activezi sau dezactivezi. Bag cheia în broască și descui. Sunt înăuntru. Îmi scot încălțările și stau puțin în hol, să mă obișnuiesc cu întunericul. Inima îmi bate cu putere. N-am intrat în casă la întâmplare, ci ca să-mi duc la bun sfârșit planul. Am și o lanternă.

Încep cu masa din hol. Sunt câteva plicuri deschise și câteva nedeschise – facturi. O vedere le la mătușa Nellie, care a fost la un bal în Malta. Mă uit în sertar.

Niciun plic.

Intru în bucătărie, care e surprinzător de curată. În chiuvetă sunt câteva cești și farfurii, dar nu multe. În castronul pentru fructe sunt trei banane înnegrite și un avocado necopt. Nicio scrisoare. Iau la control sertarele. Toți au în bucătărie un sertar cu tot felul de prostii. Îl găsesc. Baterii, facturi vechi și noi, cărți de vizită, chitanțe, felicitări, fotografiile de ale copiilor. Nicio scrisoare. Există și un panou pentru bilețele, care probabil că nu a mai fost folosit de la plecarea lui Amy. Niciun bilețel, nicio listă de cumpărături, niciun mesaj – se vede că ești singur. Te compătimesc. Trăiești singur în casa asta mare în care nu demult

era foarte multă viață. Mă gândesc la bărbatul pe care l-a părăsit Amy – pentru el n-am niciun strop de părere de rău. A meritat-o. Dar tu... tu nu. Un alt imbold pentru a găsi scrisoarea.

Intru în sufragerie. Miroase a cafea și a oțet, explicabil dacă e să mă iau după pungile cu care ai venit acasă pe la opt seara, când tocmai mă pregăteam de acțiune. A fost o lecție bună. M-a învățat să aștept, să am răbdare. Luminez biblioteca. DVD-uri și cărți. Îți place genul polițist. Pe rafturi sunt și fotografiile înrămate: cu toată familia, cu copiii, în vacanțe, la pescuit, pe plajă, în prima zi de școală. Mă întreb de ce nu le-a luat Amy cu ea. Mă gândesc că e un semn că se va întoarce, până când descopăr

pereții goi, în care nu mai sunt decât cuiele, și îmi dau seama că *asta* a lăsat în urmă. Inclusiv pe tine. Descopăr surprinsă o diplomă de licență în psihologie, pe numele tău, și o fotografie înrămată cu tine în ziua absolvirii. Mă face să mă gândesc la felul în care mă privești uneori, încercând să mă citești, să vezi în sufletul meu. Și la felul în care analizezi pe toată lumea. Așa se explică. Îmbrăcat în roba de absolvire îmi zâmbești de parcă tocmai mi-ai spus ceva urât. Și atunci aveai o figură obraznică.

Mi se pare că aud zgomot sus. Îngheț. Sting lanterna, îmi țin respirația și ascult pe întuneric. În casă e liniște. Aprind din nou lanterna și continui căutarea, de data asta în biroul tău din colț.

Fotografii vechi, o asigurare pentru mașină, chei, dar nicio scrisoare. Sus n-aș vrea să merg, din motive evidente. Aș face-o numai în ultimă instanță. Pentru o casă atât de mare sunt surprinzător de puține hârtii. Nici urmă de grămezi de acte sau hârtii de serviciu. Poate ar trebui să urc, totuși. Încerc să-mi dau seama unde ai putea ține scrisoarea. În niciun caz printre acte. E ceva personal. Ardeai de nerăbdare s-o citești, ceea ce înseamnă că ai pus-o la îndemână, undeva de unde să o poți vedea oricând. Dacă nu e în buzunarele vreunei haine trebuie să urc.

Nu e în buzunarele hainelor.

Respir adânc și mă gândesc.

Deodată mi se pare din nou că

aud zgomot în casă și îmi țin respirația, de teamă că o să se audă. Intru în panică și îmi simt pulsul în urechi atât de puternic încât nu mai aud nimic în jur. Expir încet, tremurând. E ridicol, știu. Ar trebui să fiu acasă, în pat, nu intrată pe furiș în casa ta. Faptul că am supravegheat-o în serile din urmă îmi dă senzația că am dreptul să fac asta. Dar când mă gândesc că ar trebui să-ți explic de ce am scris scrisoarea – și nu pot – reușesc să mă hotărâsc. Trebuie să urc scările. Pun piciorul pe prima treaptă și se aude un scârțâit. Îngheț. Încep să cred că scrisoarea e totuși jos, și nu trebuie să intru în dormitorul tău în timp ce dormi. Și deodată îmi amintesc ce ai spus când te-ai lăsat de băut: „Pe

frigider am o poză cu tata. Mă ajută ori de câte ori mă duc să-l deschid și să-mi iau ceva de băut.“ „Ce drăguț“, am spus eu. „Nu chiar. Era un alcoolic înrăit. Fotografia îmi amintește că nu vreau să ajung ca el.“

Îndrept lanterna spre hol și mă duc în bucătărie. Cred că frigiderul e locul pe care îl caut. Am văzut că e plin de desene, dar nu m-am uitat după scrisoare. Luminez ușa frigiderului și văd plicul: plicul original care conține scrisoarea falsă. Îmi vine să țopăi de fericire, dar deodată – BANG! Un corp dur mă lovește în cap. Simt lovitura în ureche și pe toată fața. Cad la pământ ca un sac de cartofi, scoțând un geamăt agonizant. Aud pași pe scară și mă gândesc că am fost atacată de un

spărgător. L-am deranjat, iar acum tu cobori să vezi ce s-a întâmplat, iar eu trebuie să te avertizez. Dar mai întâi trebuie să iau scrisoarea de pe frigider și să pun în locul ei originalul. Aș putea să fac asta dacă nu m-ar durea atât de tare capul și n-aș avea ceva lipicios pe față.

— Ți-am spus să aștepti! te aud șuierând, și nu mai înțeleg nimic.

Ești implicat și tu? În spargerea propriei case? Mă gândesc la o fraudă legată de asigurare și la faptul că m-am aventurat într-un teritoriu periculos. Dacă ești implicat și tu – și ești, de vreme ce îi vorbești complicelui care m-a lovit și care trebuie să fi intrat în casă pe ușa din spate de la bucătărie –, atunci

sunt în mare pericol. Ar trebui să fug. Dar mai întâi trebuie să înlocuiesc scrisoarea de pe frigider. Ridic capul și îmi dau seama că totul se învârte cu mine. E tot întuneric, dar luna luminează o bucată din podea și frigiderul. Am un moment în care cred că universul e de partea mea, luminându-mi calea, ghidându-mă. Dar nu mă pot mișca.

Gem.

— Cine e? întrebi tu.

— Habar n-am. I-am tras una.

— Aprinde lumina.

— Ar trebui să sunăm la poliție.

— Nu, ne descurcăm și singuri. Trebuie să-i dăm tipului o lecție.

— Nu cred că...

— Haide, doctore, care mai e rostul pazei de cartier dacă nu putem.

— *Paza*, nu bătaia.

— Cu ce l-ai lovit? Isuse, cu tigaia? Ți-am spus să iei o crosă de golf.

— S-a apropiat de mine mai repede decât am prevăzut.

— Stai puțin, încearcă să fugă. S-a târât...

Deodată se aprinde lumina. Sunt lângă frigider, la câțiva centimetri de scrisoare. Dacă întind mâna, și o întind, aproape că ajung la ea. *Aproape*.

— Jasmine! exclami tu.

— O, Doamne. O, Doamne, spune doctorul Jameson.

Lumina strălucește atât de tare încât nu văd nimic, iar capul mă doare îngrozitor.

— Ai lovit-o pe Jasmine?

— Ei, habar n-aveam că e ea.

Doamne sfinte!

— E în regulă, scumpo, spui tu și mă ridici în brațe ca să mă duci undeva.

Dar asta mă îndepărtează de frigider, așa că gem, nu doar din cauza agoniei, și văd scrisoarea îndepărtându-se tot mai mult. Mă așezi pe canapea.

— Ce spune? întrebă doctorul, apropiindu-și urechea uriașă de gura mea.

— Ceva despre frigider, spui tu în timp ce îmi pui o pernă sub cap, cu fața transfigurată de grijă.

— Frigiderul nu e o idee rea, Jasmine. Avem nevoie de gheață.

Doctorul se repede la frigider.

— O să aibă nevoie de copci?

„Copci?“

Îmi examinezi fața și îți văd firisoarele de păr din nas. Sunt blond-roșiatice. Unul e cenușiu, și îmi vine să-l smulg.

— Cu ce tigaie ai dat? îl întrebi pe doctorul Jameson.

— Una de tefal, spune el întorcându-se cu provizii de gheață. Am un set întreg. Am avut niște cupoane și n-a trebuit să plătesc decât cincisprezece euro. Fac pâine prăjită în ele.

Fața lui se apropie de a mea. E foarte concentrat. Respirația îi miroase a zahăr de orz.

— Jasmine, ce naiba căutai aici? întrebi tu.

— Am intrat cu cheia. Mi s-a părut că ai un spărgător. Trebuie să fi fost doctorul... îți spun eu încet, cu ochii închiși. Au!

— Îmi pare rău, drăguță. N-

am fost eu. Eu l-am sunat pe Matt după ce am văzut lumina lanternei.

— Jasmine, spui tu pe un ton cât se poate de serios. Spune tot... Oftez.

— Ți-am dat altă scrisoare. Nu e cea de la Amy. Asta e una scrisă de mine. Pentru altcineva. Le-am încurcat. Am confundat plicurile.

Deschid un ochi să văd dacă mă crezi.

Mă evaluezi de sus, cu brațele încrucișate la piept. Porți un tricou vechi și pantaloni scurți. Nu pari foarte convins că spun adevărul. Trebuie să mai lucrez la asta. Deodată te uiți către bucătărie.

— N-o deschide, strig eu, iar capul începe să mă doară mai tare.

— Stai, nu te mișca, spune doctorul Jameson. Aproape am terminat.

Aduci plicul. Nu-mi place expresia feței tale. Din nou privirea aia răutăcioasă. Lovești plicul de palmă încet, ritmic, și defilezi prin fața mea. Vrei să te joci cu mine.

— Așadar, Jasmine... ai intrat în casa mea...

— Am cheie.

— ...Ca să iei scrisoarea pe care spui că ai scris-o pentru altcineva. De ce nu mi-ai spus așa de la început?

— Mi-era teamă că o s-o deschizi. E o chestiune personală și n-am încredere în tine.

Ridici un deget.

— Plauzibil. Bine procedat. Chiar aș fi citit-o.

Doctorul Jameson îmi spune să-mi țin punga cu gheață pe cap. Mă ridic în capul oaselor, iar el se așază lângă mine.

— Și mie mi se pare plauzibil, spune el.

Are părul vâlvoi și sprâncenele înfoiate. Poartă pantofi de casă și un trening pe care nu l-am mai văzut niciodată. E clar că a pus pe el ce-a găsit la îndemână.

— Ce-i aici, anchetă?

— Da, spui tu, mijind ochii și continuându-ți plimbarea.

Niște gesturi teatrale.

— Ești sigur că nu mi-a căzut capul? îl întreb pe doctor.

— Te doare gâtul?

Încerc să-l mișc.

— Da.

Se apropie și începe să mă

pipăie.

— Te doare aici?

— Da.

— Și aici?

— Da.

— Aici te doare?

— Da.

Te oprești și te uiți la mine.

— Cui îi era adresată

scrisoarea?

Îngheț. Evaluez situația. Știu
că o să verifici.

— Matt, îți spun.

Râzi.

— Matt.

— Da.

— Ce coincidență.

— De aici și încurcătura.

Îmi întinzi scrisoarea și
imediat dau să o înhaț. Mai am
doar câțiva milimetri ca să o ating
când o tragi înapoi. O deschizi.

— Nu! gem eu și îmi acopăr fața cu perna.

— Citește-o cu voce tare, spune doctorul Jameson, iar eu arunc cu perna în el și iau alta după care să mă ascund.

— „Dragă Matt“, spui tu, și faci din nou figura aia de obrăznicătură.

Vocea e sarcastică, dar pe măsură ce parcurgi rândurile cu vocea joasă sarcasmul dispare. Te oprești. Te uiți la mine, apoi reiei cititul cu voce normală.

— „Toți avem momente extraordinare în viață, perioade care își pun amprenta asupra noastră mai mult sau mai puțin. Mă gândesc la patru astfel de momente pentru mine: anul în care m-am născut, anul în care o să mor, anul în care a murit

mama și acum anul în care te-am întâlnit pe tine.“

Îmi acopăr fața. Totul se întoarce împotriva mea.

— „Te-am auzit în fiecare zi, ți-am ascultat cuvintele urâte cu care ți-ai formulat gândurile insipide și am hotărât: nu-mi placi. Dar tu ești dovada că poți să crezi că știi foarte bine cine este un om, fără să știi de fapt cum este el. Mi-am dat seama că ești mult mai mult decât pretinzi că ești. Mult mai mult decât ce crezi tu că ești. Dar ești mai puțin decât atât de foarte multe ori, și fiind astfel ai alungat foarte mulți oameni. Uneori mă gândesc că îți place să faci asta și atunci te înțeleg. Când rănești oamenii te rănești.“

Îți dregi glasul și trag cu

ochiul la tine printre degete, gândindu-mă că o să începi să plângi.

— „Dar când crezi că nu te aude nimeni sau că nu e nimeni atent ești mult mai mult. E păcat că nu crezi în tine și nu le arăți oamenilor iubirea ta.“

Vocea ți-a devenit cântătoare, și trag din nou cu ochiul la tine. Ești mișcat, și mă bucur, dar sunt teribil de rușinată. Te urmăresc.

— „Anul în care te-am întâlnit e anul în care m-am întâlnit pe mine. Ar trebui să faci la fel, cred că o să descoperi un om bun.“

Te oprești și urmează o lungă tăcere.

— Măi să fie, spune doctorul Jameson clipind.

Îți dregi din nou glasul.

— Ei bine, cred că Matt ăsta o

să îți fie foarte recunoscător pentru ce gândești despre el.

— Mulțumesc, șoptesc eu. Sper.

Mă ridic și încerc să-ți iau scrisoarea din mână, dar nu-i dai drumul. Mi se pare că te joci cu mine, dar pe urmă îți văd ochii și îmi dau seama că ești foarte serios. Îmi atingi mâna și dai din cap în semn de mulțumire. O mulțumire sinceră, emoționată.

Îți răspund cu un zâmbet.

25

E a doua perioadă de caniculă din vara asta. În plus, e și secetă. Câteva ore pe zi nu curge apa, iar dacă cineva e văzut încercând să spele mașina, câinele sau pe el însuși e pus la zid imediat. Sau pățește ceva, în orice caz.

Zilele de concediu medical au atins un nou maxim istoric, iar toate peluzele sunt pline de oameni pe jumătate dezbrăcați și miros a cremă de protecție și a grătar. Autobuzele care merg spre țarm se leagănă periculos, pline de oameni veseli.

Eu și Caroline ne uităm fix una la alta peste masa din

grădină. Nu spunem nimic. Fiecare ar vrea să spună câte ceva, dar își mușcă limba. E o sâmbătă minunată și stăm afară, sub umbrelă, în grădina din spatele casei ei. E prima dată când ne vedem după întrevedere pusă la cale de Heather pentru a mă ajuta. Am ajuns față în față pentru că i-am făcut o propunere: să schimbe numele ideii ei în „Rochițe de schimb“, ca să fie mai atrăgătoare. Știu că înțelege valoarea propunerii, dar se cramponează de numele inițial. Pot să înțeleg asta. Mi-era teamă că o să se întâmple și s-a întâmplat. A recunoscut că mă pricep. De asta a și venit la mine, de la bun început. Nimic rău în asta, doar că ea urmărește numai succesul personal. N-a luat în

calcul motivul pentru care proiectele mele au funcționat: au fost injectate cu sensibilitatea și cu pasiunea mea, cu ideile și cu sufletul; nu am urmat orbește ordinele altora. Știu că asta n-ar funcționa în cazul nostru. Abia acum înțeleg cum lucrez, cum vreau să lucrez și cum trebuie să lucrez.

Chiar dacă e o discuție stânjenitoare, aș putea să-i fac față foarte bine dacă n-ar fi vorba de Caroline, prietena mea de zece ani, în grădina căreia stau. I-am ținut capul să vomite la toaletă, i-am pus comprese cu varză pe sâni umflați, i-am șters lacrimile când a divorțat, iar acum mănânc din tortul de aniversare al fiicei ei. Ne-a luat mult ca să aranjăm o întâlnire după cea de la mine de

acasă și știu că niciuna dintre noi nu vrea să se certe. În același timp, niciuna dintre noi nu e pregătită să facă pace.

— Caroline, îi spun cu un ton blând, luându-i mâna în mâna mea. Mă tem că trebuie să renunțăm la colaborare pentru proiectul ăsta.

Își dă capul pe spate și râde. Știu că totul e în regulă între noi.

Soarele încă mai strălucește, așa că mă abat pe la Bloom, cel mai mare festival culinar și de grădinărit din Irlanda. Se ține în Parcul Phoenix în weekendul ăsta prelungit și are mii de vizitatori. Se organizează demonstrații de gătit, experții

dau sfaturi de grădinărit, se țin concerte și ateliere. Pentru mine e un rai. M-a invitat Monday, lăsându-mi biletul în cutia poștală, cu o zambilă uscată în el. După ziua întrunirii nu am mai vorbit decât o dată, la telefon. Doar am acceptat invitația, iar el mi-a spus pe un ton misterios că știu unde îl găsesc. Mă gândesc că zambila e un indiciu. Chiar trebuie să fie. Dar el își face griji că o să-l prindă noaptea în parc și mi dă un mesaj pe telefon: „Zambila e un indiciu.“ Drăguț din partea lui.

Există zone pentru copii, zone pentru gătit, scene mari și scene mici, cu bucătari care fac demonstrații de gătit. E plin de oameni peste tot. Parcul fierbe, evenimentele au loc unul după

altul și fiecare poate găsi ceva pe gustul lui. Peste tot decoratorii au creat o lume întreagă, pe mici bucăți de pământ. Există o grădină scandinavă, una japoneză, una chinezească și chiar una a Vrăjitorului din Oz. Unele sunt haioase, altele ciudate. Unele îți taie respirația. Toate creează o lume cu totul nouă pentru mine.

Chiar dacă inima îmi dă ghes să-l văd, nu mă grăbesc. Studiez totul în jur, nu vreau să pierd nimic și mă bucur de atmosferă. Anul trecut pe vremea asta nici nu m-am gândit că aș putea fi aici. Nici n-aș fi luat în calcul faptul că cineva ca mine poate participa la un astfel de eveniment cu alt scop decât munca. Aș fi putut merge doar

dacă urmăream ceva. Iar dacă aş fi ajuns aici în astfel de circumstanţe, aş fi ratat frumuseţea locului. E aproape un clişeu să-i auzi pe toţi că e bine să o laşi mai uşor cu munca, dar e adevărat. Am făcut aşa, iar acum mă bucur: văd mult mai multe lucruri în jurul meu.

Văd într-o grădină un peisaj minunat, cu un perete din piatră de Connemara, şi îmi dau seama că sunt pe-aproape. Un strat de zambile violete se întinde ca un covor, conducându-ţi privirea... Da, am găsit. Monday stă în uşa unei rulote din anii şaizeci, parcată într-o iarbă mare, de parcă ar fi acolo de când lumea. Mă apropii de poartă.

— *Fáilte*¹⁰, Jasmine! îmi spune el, cu un zâmbet şiret pe faţă.

Sunt emoționată.

Râd.

— Haide, intră, îmi spune făcându-mi semn.

Împing poarta și se aude un scârțâit ca la carte, de parcă nici n-ar fi adevărată. Merg pe aleea mărginită de flori parfumate. Și rochia mea e înflorată, dar macii de pe ea arată mai degrabă artistic decât natural.

Când mă apropii îmi vede vânătaia lăsată de tigaia doctorului Jameson. Îmi ia fața în mâini și o studiază, îngrijorat și furios.

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident.

— Cine-a făcut asta?

— Doctorul Jameson. E o poveste lungă...

— Ce?

— Un accident. Legat de scrisoare...

Îmi mușc limba. Zâmbește și dă din cap.

— Zău așa, n-am mai întâlnit pe cineva ca voi trei, spune mângâindu-mi vânătaia. De fapt, n-am mai întâlnit pe cineva ca tine.

Mă ia de mână și îmi mângâie palma cu degetul mare. Sunt înfiorată. Mă conduce la rulotă. Înăuntru a fost aranjată masa pentru două persoane.

— Faci asta cu toți cei pe care îi recrutezi?

— În funcție de comision.

— Îmi imaginez ce se întâmplă când primești comisionul... Acum chiar îmi doresc să fi primit slujba aia.

Mă privește cu niște ochi

care-mi fac inima să o ia razna. Încerc din răspuțeri să mă calmez. Ne așezăm în rulota micuță, cu genunchii lipiți de măsuța pliantă.

— Pentru că am tot venit la tine acasă, m-am gândit să te aduc și pe tine la mine acasă – să-ți arăt cum e locul din care mă trag.

— Monday, e minunat. Și incredibil de drăguț.

Roșește, dar își continuă prezentarea:

— Și pentru că tot suntem la capitolul ăsta, ți-am adus o mâncare cu care am crescut eu.

Deschide o caserolă.

— Mure. Le culegeam, și bunica făcea gem și plăcinte.

Pe urmă înșiră tot felul de delicatese, caserolă cu caserolă.

— Pesto de usturoi sălbatic cu pâine neagră.

Îmi lasă gura apă.

— Tu ai gătit toate astea?

Roșește din nou.

— Da, dar nu sunt rețetele mele. Sunt ale bunicii. Garantate. Mama nu știe să gătească, așa că la prânz mâncam de obicei... sendvișuri cu maioneză.

— O...

— Da, știu. Era neajutorată. Încă mai e... De fapt, bunica m-a crescut. O femeie dură. A venit din Insulele Aran când mama era însărcinată. Inima ei a rămas însă acolo. Depărtarea o întrista. M-a dus acolo de câte ori a putut.

— Mai trăiește?

— Nu.

— Îmi pare rău.

Nu spune nimic, doar începe

să împartă mâncarea.

— Casa ta e mult mai liniștită decât era a mea ultima oară când ai trecut pe-acolo. Îmi pare rău pentru întrunire...

Simt nevoia să rezolv problema asta.

— Nu trebuie. Îmi pare rău că am dat buzna peste tine. Tipa aia care lucrează cu sora ta, Jamie, mi-a spus că e o surpriză. M-am gândit că poate o să-ți placă.

— Cu siguranță n-ai crezut că o să-mi placă.

— Nu te cunosc foarte bine, Jasmine. Dar aș vrea...

De data asta nu mai roșești, dar ai din nou reflexe verzui în ochi.

— Ce-ți mai face fostul?

— A, bine. Monday, zău, îmi pare rău pentru...

— Nu trebuie. N-am fost...

Între noi nu s-a întâmplat...

Dar văd bine că suferă.

— Și îmi pare rău pentru interviu, spun acoperindu-mi fața cu mâna. N-am început prea bine, nu-i așa? Trebuie să-mi cer scuze pentru tot.

— Am înțeles ce s-a întâmplat cu interviul. Pot să înțeleg de ce ai simțit nevoia să mergi după Heather. Trebuia să-mi spui. Am sunat întruna. Poate reușeam să schimb data.

— Știu, îi spun făcând o grimasă. Dar n-am știut cum să-ți spun.

— Adevărul e că pentru mine iese întotdeauna bine, spune el ridicând din umeri.

— A, OK. Îmi pare rău.

— Nu mai spune „Îmi pare

rău“.

Dau din cap.

— Nu crezi că ai putea să mă recrutezi pentru un alt post? spun cu glas moale. Sunt o persoană de încredere...

— Am o propunere nemaipomenită pentru tine, îmi spune el băgând în gură un fursec cu gem.

— Da?

Mă luminez.

Se oprește din mâncat și mă privește fix.

— Ce-ai zice de un negru din Connemara, de un metru optzeci, cu ochii verzi și pistruiat? Găsești unul la un milion. De fapt, unul la unu virgulă șapte milioane.

Inima îmi plutește.

— Accept, spun eu, iar el se apleacă și mă sărută lung și

delicios, așa cum mi-am imaginat întotdeauna că o să fie.

— Stai cu cotul în gem, îi șoptesc în timp ce ne sărutăm.

— Știu.

— Și nu ai un metru optzeci.

— Șșș... Să nu spui nimănui.

Ne dezlipim unul de altul și râdem.

— Acum e rândul meu să-mi cer scuze, spune el jucându-se cu degetele.

Nu sunt vreo mititică, dar în mâinile lui ale mele arată ca de păpușă.

— Îmi cer scuze că a durat atâta...

— Să ataci? încerc eu.

— Da, îmi spune în cele din urmă, privindu-mă în ochi. Sunt cam timid.

Îl cred. Pentru o persoană atât

de încrezătoare în sine când vine vorba de serviciu e delicios de nepriceput la lucruri de genul ăsta.

— Am folosit slujba ca scuză pentru a te putea vedea. Încercam să-mi fac curaj. De fiecare dată când venea vorba de serviciu încercam să îmi dau seama dacă o să mă refuzi sau o să-mi râzi în față. Bineînțeles că recrutarea cuiva nu prevede să mergi acasă la persoana respectivă la cină.

— Sau s-o ajuți să-și construiască fântâna arteziană.

Râde.

— Sau asta, da. Ori să-și spioneze vecinii.

— Atunci n-ai fost prea rușinos.

— Obişnuiesc să fac gesturi de

felul ăsta, spune el, și râdem amândoi. Chestia cu fostul mi-a dat un impuls, în sfârșit.

Mă crispez.

— E... vrea să te cucerească din nou?

— Da, îi spun eu foarte serioasă.

— Ah... M-a sunat la unu noaptea de câteva ori și mi-a cântat. Are voce de corist de biserică.

— Aha, zice el, mai puțin îngrijorat.

— Așa că vezi bine, ai concurență puternică.

— Poate facem un concurs. Când ți-am văzut părul roșu, plin de pământ și frunze, am știut că te vreau. Doar că nu-mi dădeam seama cum ar trebui să procedez. Chestia cu slujba mi-a oferit un

răgaz. Așa că nicio întâlnire n-a fost la întâmplare, dacă pentru asta îți faci griji.

Ne sărutăm din nou. Aș fi în stare să mă mut în mica lui rulotă și să rămân aici pentru totdeauna, chiar dacă nici măcar nu putem sta în picioare fără să aplecăm capul. Afară se aud voci. A intrat cineva în grădină.

— Hei, ți-am cumpărat ceva.

Se freacă la nas, pe urmă își scarpină o tâmplă și mormăie ceva de neînțeles. Îmi place. Stau și-l privesc cu fața toată un zâmbet. N-am de când să-i ușurez misiunea.

— E pentru grădina ta, zice timid în cele din urmă. Dacă ți se pare o prostie nu-i nicio problemă. Nu e ceva scump. L-am văzut și m-am gândit la tine,

adică m-am gândit că o să-ți placă. Nu știu pe nimeni care să stea în grădină atât cât stai tu. În afară de mama, de sigur, care pur și simplu... În fine, îl iau înapoi dacă nu-ți place.

— Monday, e o cale minunată de a prezenta ceva, îi spun ironic, punându-mi mâna pe inimă.

— Obişnuiește-te cu asta.

Scoate de sub măsuță cadoul. Își acoperă fața cu mâinile, ca să nu-mi vadă reacția.

— Îți place?

Îi sărut mâinile. Le lasă să cadă în poală, dând la iveală o față nedumerită, dar zâmbitoare.

— E minunat.

— N-aș spune „minunat“.

— E perfect. Mulțumesc.

Ne sărutăm din nou, în rulota micuță din grădina de

Connemara, deasupra unui panou de grădină pe care scrie „Miracolele cresc doar acolo unde le sădești“.

¹⁰ Formulă irlandeză de întâmpinare – „Bine ai venit“.

26

Eu și Monday stăm întinși în patul meu. E august, zece seara. Draperiile sunt trase și se vede cerul, care încă nu e întunecat. Aud copiii care se mai joacă pe străzile vecine. Grădina e plină de viață. În jur încă mai este agitație și miroase a grătar. Sunt întinsă dezbrăcată lângă Monday și sunt foarte fericită. Respirația încă nu mi-a revenit la normal după partida de sex. Sunt mulțumită. Mă minunez de cerul roșiatic.

— Cer roșiatic noaptea, spun, și deodată fața ta apare în fereastră. Aaaaah! Uuu!!

Monday e cât pe ce să facă

infarct. Sare și încearcă să mă învelească în cearșafuri, încurcându-se în ele. Strigă:

— Isuse Hristoase!!

Începi să râzi ca un nebun și după ochii injectați îmi dau seama că ești beat.

— Frumos grătar, strigi, și bați în fereastră.

Regret că am pus grătar pentru flori pe zidul casei.

Monday game.

— Cred că e bea, îi spun.

— Crezi?

Mă uit la el.

— Du-te... Du-te și faceți ce faceți voi de obicei joi la unsprezece noaptea.

După ce pun un halat pe mine, deschid ușa de la intrare și te găsesc la masa din grădina ta. Ești îmbrăcat în smoching.

Te fluier.

Mă înjuri.

Văd ușa de la intrare deschisă și pun cheia în buzunarul halatului. Mă așez.

— Văd că până la urmă ți-a găsit o slujbă, spui tu, după care fornăi și râzi.

Te-ai apucat din nou și de fumat.

— Ai uitat să tunzi iarba astăzi, îți spun eu.

— Ține-ți părerile pentru tine, cucoană. Cară-te.

Ești furios, Matt. Ai ajuns la fel ca în urmă cu opt luni. Terminii sticla de bere și o arunci peste drum. Se sparge pe aleea din fața casei mele. Monday apare la fereastră, vede că sunt în regulă și dispare.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost la Gala Premiilor Radio. N-am fost nominalizat. Dezgustător. Le-am spus asta. Le-am mai spus câte ceva și despre unii care nu mi-au luat apărarea, așa cum ar fi trebuit. Pe scenă, la microfon, tare și frumos. Să audă toată lumea ce am de spus. Organizatorilor nu le-a plăcut, așa că m-au dat afară.

Doi pași înainte, unul înapoi. Amândoi facem așa. Bănuiesc că e ceva natural. Nimeni și nimic nu e perfect. Nu te judec, sau cel puțin nu cu voce tare. Continui să perorezi despre munca ta, despre cum e să nu lucrezi, despre oamenii care lucrează. Ești greu de înțeles, discursul e poticnit, pierzi ideile pe drum. Gândirea ta spune totul despre situația în care te afli acum. Într-un fel, sunt de

acord cu tine. Câte ceva din ce spui am simțit pe pielea mea în ultimul an, și încă mai simt uneori, când mă străduiesc să-mi găsesc locul. Spui că societatea e construită în jurul industriei, doar copiii și pensionarii sunt relaxați, iar cei din urmă fac uneori un infarct la scurtă vreme după ce nu mai sunt activi. Te gândești că o să mori de plictiseală și îți propui să-l vizitezi pe doctorul Jameson.

Te lupți să-ți găsești o slujbă, dar se pare că e imposibil. Vacanța la grădină ți s-a terminat. Ești șomer. Nu te mai dorește nimeni. Ai fost trecut pe lista neagră. Se pare că nimeni nu are nevoie de o căzătură ca tine, chiar dacă ești cunoscut. Dacă te vor, te vor din motive care nu-ți

plac: și-ar dori să te transforme într-o caricatură. Dar asta n-o să ți-o aducă pe Amy înapoi și, în plus, nici tu nu te-ai mândri. Te-ai întâlnit de nenumărate ori cu agentul, care nu-ți mai răspunde la telefon așa cum o făcea odată. Se ocupă mai mult de o nouă vedetă a televiziunii, cu dinți mai albi, cu păr mai des și un discurs mai corect politic. Gospodinele îl iubesc, camionagiii îl suportă. Ai aruncat cu o sticlă de apă pe el în seara asta. La un moment dat te-a luat deoparte, pretextând că vrea să discute cu tine, și ți-a tras un pumn în barbă. Apoi și-a aranjat smochingul și s-a întors să prezinte un premiu, cu un zâmbet cauciucat pe față. Așa spui tu. Speri să moară de o boală venerică.

Apoi îl ieși în colimator pe realizatorul care ți-a luat premiul. Premiul tău, pe care l-ai câștigat în ultimii ani, de șase ori la rând. Are o emisiune despre păsări și grădinărit. Încerci să mă rănești, dar nu ține. Îți cunosc trucurile. Când ești rănit, încerci să îi rănești și tu pe alții. Cu mine nu-ți merge.

Te ieși și de corporatist. Într-una dintre serile trecute v-a cerut, ție lui Amy, să nu mai faceți gălăgie. Vă certați în fața casei. Urât. Iar el a devenit principala țintă a urii tale. Îi place să țină ședințe peste ședințe, să-și audă vocea și să construiască discursuri alambicate despre dopuri de cur și alte prostii care-ți mai vin la gură.

Intru în casa ta și mă întorc

cu o rolă de hârtie igienică.

— Am o idee, îți spun, întrerupându-ți discursul despre corporatist.

— Nu plâng, îmi răspunzi furios. Și deja m-am ușurat. În stratul tău de trandafiri.

— Vino cu mine, Matt.

Mă urmezi peste drum. Când îți dai seama ce fac, mă ajuți bucuros. În următoarele zece minute decorăm cu hârtie igienică toată grădina corporatistului. Râdem atât de tare încât aproape facem pe noi, și din când în când ne oprim și batem palma. Apoi ne acoperim gura cu palma, de teamă că o să-l trezim. Decorăm castanul din față, apoi înșirăm hârtie prin straturile de flori și îi înfofolim bine BMW-ul. Urmează stâlpul

verandei, apoi rupem bucățele mici și le împrăștiem pe gazon. Când terminăm, batem palma și ne întoarcem la Monday și la doctorul Jameson, care ne privesc din alee. Monday e în picioarele goale, îmbrăcat cu blugii și un tricou. Arată super și cred că e amuzat, dar nu vrea s-o arate. Doctorul poartă costumul de urgențe – treningul și pantofii de casă – și pare îngrijorat.

— El e beat, dar tu ce scuză ai? întrebă Monday, cu mâinile încrucișate la piept. Serios, voi doi chiar trebuie să vă găsiți o slujbă.

— Sper să încep de luni, Monday, spui tu râzând.

Apoi te uiți la picioarele lui.

— A, văd că acum faci și tu asta.

— Ce?

— Trucul lui Jasmine. Am văzut-o de făcând asta. Era iarnă. Miezul nopții. Frigul dracului. E nebună...

Monday râde.

— Știam eu! Știam că mă urmărești. Dar în noaptea aia n-am plâns.

— În noaptea aia casa ta arăta de parc-ar fi vomitat iarbă în curte.

Nu mă pot abține, trebuie să râd și eu, dar o facem prea tare, iar Monday și doctorul Jameson ne trag mai departe de casa corporatistului, ca să nu-l trezim să admire acum opera noastră din grădina lui.

Doctorul te sfătuiește să rămâi încălțat, dar nu-l iei în seamă și te descâlți, aruncându-ți șosetele puturoase spre mine. Ai

decis să te înrădăcinezi, printr-un dans hipiot care îi face pe toți să râdă. Distracția durează până când calci într-un ciob din sticla pe care ai aruncat-o mai devreme.

Doctorul Jameson sare să vadă ce-ai pățit.

Toamnă

*Anotimp între vară și iarnă,
care în emisfera nordică e format
din lunile
septembrie, octombrie și
noiembrie.*

Perioadă de maturitate.

27

Eu cu tine și cu Monday stăm unul lângă altul pe canapeaua din sufrageria curată a doctorului Jameson. Mâncăm biscuiți. Miroase a busuioc și a lămâi, de la jardiniera de pe pervaz și de la lămâiul din colțul în care cade soarele. Nu e prima oară când suntem aici. E a treia sâmbătă la rând în care asistăm la interviurile pentru găsirea unei persoane care să-i țină companie de Crăciun.

Bineînțeles, l-am invitat și noi de Crăciun. Mai întâi tu, măcar pentru a mai câștiga niște puncte în fața lui Amy. Încă te ține la

distanță, așteptând să vadă un semn că te străduiești, că te-ai schimbat, că ești în stare să te aduni. Contrar celor crezute de mine, în loc să te descurajeze, scrisoarea ei te-a ambiționat. Ți-a dat speranță. Se pare că ți-a mai scris asta de câteva ori de când sunteți împreună. O dată s-a întâmplat atunci când ai tot amânat cererea în căsătorie. Tu consideri mesajul ei ca pe o întâlnire pentru sprijinirea căsătoriei voastre. Între cele câteva cuvinte ai găsit un indiciu ascuns că se va întoarce, dar tot nu există cine știe ce comunicare între voi. Te-ai gândit că faptul că a-l invita pe doctor la tine e o dovadă că te-ai schimbat. În schimb, ea a considerat că gestul e o dovadă de nesocotință, că încă

o dată te-ai arătat incapabil de a pune familia pe primul loc, că ăsta e un semn că nu vrei să fii cu ea în ziua de Crăciun. A avut multe de spus despre asta. Am auzit-o țipând la tine într-o seară, alta decât cea în care corporatistul v-a cerut să nu mai faceți gălăgie. Sunt sigur că doctorul a auzit și el. I-a fost mai ușor să refuze. Faptul că cel mai apropiat prieten și vecin de pe stradă nu a putut să-l invite la el de Crăciun s-a dovedit pentru el o altă lovitură. Observ că dintr-odată pare mai bătrân și mai obosit, chiar dacă încearcă în continuare să lase impresia că se bucură de orice.

„Cel puțin vorbește cu el“, a spus Monday când am fost treziți de cearta voastră din grădină.

Stăteam în pat și ne gândeam fericiți că n-am putea să ne vorbim niciodată așa unul altuia.

A fost doar un moment prost pentru abordarea subiectului. Faptele tale de glorie de la Gala Premiilor ajunseseră în tabloide. Tocmai îți luai adio de la marea slujbă pe care visai că o să ți-o ofere vreunul dintre posturile de radio concurente. Deveniseși un risc prea mare. În schimb, ți s-a oferit o slujbă la un mic post local. Dar cel puțin e a ta – „Emisiunea lui Matt Marshall“, de la douăsprezece la trei în fiecare zi. Discuții despre subiectele fierbinți ale zilei. Cu promisiunea că o să te comporți cum se cuvine. Ai început acum două săptămâni. Ai aranjat ca Heather să poată vizita studioul o zi pe

săptămână. Salariul e mult mai mic, iar echipa de producție nu mai e aceeași, așa că se poate spune că ai luat-o de la zero. Amy s-a întors la muncă, dar chiar dacă schimbările sunt majore, cred că o să vă prindă bine. O să vedem.

Nu înțeleg nimic din ce spune femeia din fața mea. Să spun că e o hipiotă ar fi prea mult, dar locuiește într-un copac, încercând să-i împiedice pe constructori să-l taie, pentru că e ultimul habitat al unei specii rare de melci. Îi admir convingerea. Melcii au nevoie de oameni ca ea ca să-i protejeze de oameni ca mine, numai că în cazul ăsta împiedică lucrările la un spital de copii, de care e foarte mare nevoie. Mi-aș dori ca oamenii să lupte și pentru copii la

fel de tare ca pentru melci. Cred că doctorul Jameson n-ar fi atât de milostiv ca ea. Melcii i-au mâncat salata din grădină. Dar nu de asta nu mă pot concentra. Monday e lângă mine, atât de aproape încât îi simt căldura corpului prin tricoul moale și subțire, aproape transparent. Trag cu ochiul să aflu dacă i se văd sfârcurile. Mă prinde și-mi aruncă o privire pe care de-acum o știu foarte bine: e plină de dorință. Mă gândesc că e o mare pierdere să pierzi un asemenea moment. Îl doresc. Iar el se uită la mine de parcă ar vrea să mă aibă aici, pe loc. Aș fi gata s-o fac, dacă nu m-aș gândi că o să comentezi întregul eveniment.

E septembrie și afară e înnăbușitor. Parcă stă să vină

furtuna. E genul de vreme de la care te doare capul. Înebunește pe toată lumea. Sper că o să plouă, fiindcă grădina mea are nevoie de apă. Peste drum domnul Malone stă singur în șezlongul din grădină, cu o ceașcă de ceai în mână. E acolo de o oră. Dacă n-ar clipi din când în când, m-aș gândi că e mort. Dar după moartea doamnei Malone a stat așa aproape în fiecare zi. Acum trei săptămâni, un nou atac i-a curmat viața. Mi-o amintesc lucrând în grădină, apoi așa cum a fost după primul atac. Iar acum nu mai văd nimic. Doar pe el, singur. Mi se umplu ochii de lacrimi.

Monday mă privește din nou, îngrijorat, și mă strânge de mână. Dorința mea crește și mai mult.

Nu s-a mutat la mine, dar își petrece aici cele mai multe nopți. Are chiar și o mică garderobă, periută de dinți și ustensile de bărbierit. Când nu e cu mine – când ne spunem unul altuia că ar trebui s-o luăm mai ușor, să ne mai vedem cu prietenii, să petrecem o noapte singuri – e o tortură. Îi văd lucrurile și îmi doresc să fie lângă mine. Are un câine, Madra, un labrador bej care se simte aici ca acasă. A luat în primire fotoliul meu favorit, dar e în regulă, pentru că eu stau alături de Monday, pe canapea. Rămâne și în nopțile în care nu vine Monday. În unele nopți mai ai nevoie de mine, dar nu ca înainte. Uneori mă uit pe fereastră și sper să te aud venind, cu muzica dată tare, dar nu se

mai întâmplă asta.

L-am rugat pe doctorul Jameson să vină la noi de Crăciun, deși asta ar însemna să stea în locul meu, pentru că eu și Monday petrecem Crăciunul cu mama lui în Connemara. Dar acasă o să fie toată familia mea. Am avut o întâlnire săptămâna asta ca să vedem ce gătește Heather pentru masa de Crăciun, care e prima alături de Jonathan. Ne-am hotărât să mergem la cursuri de gătit, pentru a putea pregăti ceva deosebit.

Doctorul Jameson ne-a spus că e mai bine să suporti tărăboiul dintr-o familie decât să fii singur. Dar văzând prin ce trece pentru a avea pe cineva lângă el într-o zi pe care cei mai mulți declară că ar vrea s-o petreacă singuri, înclin

să-i dau dreptate.

— E în regulă, spui bătând din palme cu putere, în timp ce femeia e în mijlocul propoziției.

Nu mai suporti pălăvrăgelile ei. Eu și Monday tresărim. Eram departe.

— Cred că e suficient, spui tu, iar Monday râde.

Femeia se uită la tine oripilată și insultată, iar eu sunt nevoită să îndulcesc gestul fiind foarte politicoasă în timp ce o conduc.

— Ei, ce credeți? întreb când mă întorc.

Doctorul se uită la mine.

— Cred că... mirosea a mușchi.

Monday râde din nou. Face asta foarte des, crezând că nu ne dăm seama, de parcă am fi o adunătură de maniaci pe ecranul

unui televizor. Crede că se poate distra pe seama lor, dar nu-și dă seama că noi chiar suntem lângă el.

— Ei bine, mai este o persoană, spun eu încercând să-i mobilizez.

Dar doctorul arată mai deprimat ca oricând.

— Nu, mulțumesc, spune el încet, ca pentru sine. E suficient.

Se ridică și se duce la telefonul din bucătărie.

— Nu anula întâlnirea, îi spun eu când ridică receptorul.

— Cum o cheamă? întrebă el, încercând să-și aducă aminte. Rita? Ba nu, Renagh. Sau Elaine?

Frunzărește paginile
carnetelului.

— E aproape trei. A pornit deja, nu mai poți anula întâlnirea.

— E o mașină în față, spune Monday din sufragerie.

Doctorul Jameson oftează obosit și închide carnetelul. Îmi dau seama că a renunțat deja, și mi se rupe sufletul. Își scoate ochelarii și îi lasă să atârne de șnurul petrecut pe după gât. Ne ducem toți la fereastra din sufragerie și ne uităm, așa cum am făcut de fiecare dată. În față e un Mini Cooper galben. O doamnă în vârstă, cu o pălărie liliachie, se uită în gol. Arată ca un ursuleț de pluș.

— Olive, spune doctorul dintr-odată, cu vocea schimbată. Așa o cheamă.

Mă uit la el și încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Pleacă, anunță Monday.

— Nu, nu pleacă, spui tu.

— Văd că nu se mișcă, spun eu.

— Pare nehotărâtă, spui tu. Probabil că o să-și ia tălpașita. Dar asta cred că îți convine, doctore.

Fără să scoată o vorbă, doctorul pleacă de lângă noi. Îl vedem imediat trecând prin grădină către mașină.

— Se duce să-i spună să se care, spui tu. Ia uitați-vă.

Oftez. Glumele tale nu se potrivesc deloc cu situația asta. Ești obositor, chiar dacă m-am obișnuit cu ele.

Doctorul bate în geamul portierei. Îi zâmbește încurajator. Are o expresie blândă, pe care nu i-am mai văzut-o niciodată. Ea se uită la el, dar ține mâinile atât de încleștate pe volan încât încheieturile i s-au albit. O văd

relaxându-se pe măsură ce îl studiază. Oprește motorul.

— Cred că ar trebui să-i lăsăm singuri, spun eu, iar tu și Monday vă uitați la mine nedumeriți. Haideți!

Vă conduc pe alee, iar doctorul Jameson nu are nimic de obiectat. Ne face vesel cu mâna și o pofteste pe femeie în casă. Ești ușor jignit de asta. Zâmbesc.

Puțin mai târziu mă așez pe un scaun lângă tata, la ceremonia în care Heather trebuie să primească centura portocalie la taekwondo. Centura portocalie semnifică soarele care începe să se ridice, numai că se pune

accentul pe frumusețea răsăritului, nu pe putere. Înseamnă că începătorii văd frumusețea artei, dar nu dispun de puterea tehnicilor ei. Mă simt de parcă aș aștepta și eu o centură.

Zara stă pe genunchii mamei ei, de cealaltă parte a tatei, așa că de data asta nu mai trebuie să fie mediator între noi.

Heather mă vede, radiază de încântare și îmi face cu mâna. Nu pare niciodată emoționată în fața provocărilor. Ia totul ca pe o aventură și de multe ori chiar ea își creează ocaziile. Ce poate fi mai motivant?

— Tată, spun. Despre slujbă...

— E în regulă.

— Bine, dar am vrut să-ți mulțumesc.

— N-am făcut nimic. Nu mai e valabil postul. L-a ocupat altcineva.

— Am auzit. Dar îți mulțumesc. Fiindcă te-ai gândit că sunt în stare să fac asta.

Se uită la mine ca la o tâmpită.

— Bineînțeles că ai fi fost în stare. Și probabil că ai fi făcut o treabă mai bună decât tipul pe care l-au angajat. Dar nu te-ai deranjat să te duci la interviu. Te pricepi la asta, nu-i așa?

Zâmbesc în sinea mea. E cel mai mare compliment pe care mi l-a făcut vreodată.

Heather își începe demonstrația.

— Că tot mă gândeam la asta... uite!

Scoate din buzunar o

fotografie șifonată la colțuri, pentru că a ținut-o în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Căutam niște fotografii mai vechi cu Zara și am dat peste asta. M-am gândit că o să-ți placă.

În fotografie suntem eu și bunicul Adalbert Mary. Suntem în grădina din spatele casei lui, iar eu pun niște semințe, foarte concentrată. Niciunul dintre noi nu se uită spre obiectiv. Probabil că am patru ani. Pe spate, scrisul mamei: „Tata și Jasmine plantează flori. 4 iunie 1984.“

— Mulțumesc, îi șoptesc cu vocea înecată de lacrimi, iar el se uită în altă parte.

Leilah îmi întinde un șervețel. Pare mulțumită.

Când ajung acasă înrămez fotografia și o pun lângă celelalte

amintiri din bucătărie. Un moment de când mama era încă în viață, bunicul Adalbert Mary nu era în pământ iar eu nu știam că o să mor.

28

E noiembrie, dar grădina mea nu e moartă. Nu sunt prea multe flori, dar am câteva tufișuri colorate foarte interesante. Iarba se unduiește la fiecare rafală de vânt. Plouă foarte mult, așa că îmi petrec cele mai multe zile adunând frunzele moarte pentru compost. Îmi curăț ustensilele de grădină și le pun la adăpost, iar în timp ce fac asta simt o greutate în piept. Leg florile cățărătoare ca să nu le rupă vântul. Proiectul meu pentru luna asta e să plantez câțiva butași de trandafir și cercetarea mea pe tema asta îl amuză incredibil pe Monday. E

un subiect serios.

Spune întruna „Sunt niște amărăți de trandafiri“, dar nu sunt deloc amărăți. I-am explicat de ce, a ascultat – întotdeauna ascultă –, iar când am terminat m-a sărutat și mi-a spus pentru prima dată că ăsta e motivul pentru care mă iubește. Așa că acum trandafirii îmi amintesc de dragostea lui pentru mine.

Dar trandafirii au problemele lor, ca mine și ca tine. Cei plantați într-un sol în care au crescut multă vreme trandafiri sunt sensibili la boală. Așa că dacă plantezi trandafiri noi trebuie să îndepărtezi cât mai mult cu putință din sol. Să aduci pământ proaspăt din altă parte a grădinii, unde nu au mai crescut trandafiri. Asta mă face să mă

gândesc la domnul Malone, care pare că încearcă să crească acolo unde a murit soția lui. Toți suferim de boala asta. E mai bine să ne mișcăm, să ne dezrădăcinăm și să o luăm de la zero. În felul ăsta vom înflori.

Mă trezesc într-o dimineață de noiembrie într-un scrâșnet. Un zgomot ca cel pe care îl scot unghiile pe tablă. Sar din pat, transpusă în mod miraculos într-o altă perioadă din viața mea. Am petrecut noaptea în brațele ocrotitoare ale lui Monday. Mă uit pe geam și te văd trăgând masa de grădină pe alee.

Îmi stă inima, iar stomacul mi se strânge. Nu sunt bucuroasă. Mai degrabă îmi pare rău. Nu sunt pregătită pentru asta. Sufăr. Îmi pun treningul și ies în grabă.

Trebuie să te ajut. Apuc de un capăt al mesei. Ridici privirea spre mine și zâmbești.

Corporatistul demarează în trombă. Lăsăm masa și îi facem cu mâna. Nu ne bagă în seamă. Râdem și ne vedem de treabă. Nu scoatem niciun cuvânt, dar cooperăm destul de bine: ducem masa grea pe lângă casă în grădina din spate. Mi se pare o despărțire grea, ca atunci când duci sicriul unui prieten drag. Iar faptul că o facem împreună îmi dă un nod în gât.

Lăsăm masa în grădina din spate, în dreptul ieșirii din bucătărie, și așezăm în jurul ei scaunele.

— Amy se întoarce, spui tu.

— Asta e o veste grozavă, îți spun, uimită că am reușit să scot

cuvintele pe lângă nodul din gât.

— Da, este, spui tu, dar nu pari foarte fericit. Nu pot s-o dau în bară.

— N-o s-o faci.

— Nu mă lăsa.

— N-o să te las, îți spun, mișcată de responsabilitatea cu care m-ai însărcinat.

Dai din cap și ne întoarcem în față. Fionn stă în mașină și se joacă la aparatul de radio, încercând să găsească o melodie care îi place.

— L-ai reparat.

— N-a fost stricat, spui tu încurcat.

— Dar ai spus că... lasă, nu contează.

Îți pică fisa și îți dai seama că te-am prins cu mâța-n sac.

— Cântecul ăla... Tata ne

lovea, pe mine și pe mama. În ziua în care am scăpat de el, prima zi în care l-am înfruntat, eu și mama am dat *Paradise City* la maxim și am dansat în bucătărie. N-am văzut-o niciodată atât de fericită.

Cântecul libertății tale. Știam eu că înseamnă ceva, voiam să însemne ceva, în nopțile alea reci în care veneai în goană spre casă, de parcă ai fi fost plecat foarte multă vreme și abia așteptai să-ți revezi familia, dar de fiecare dată te simțeai lăsat pe-afară, chiar și când nu era cazul.

— Mulțumesc pentru mărturisire.

— A avut câștig de cauză *Love is a Battlefield*, spui tu. Rămân cu gura căscată.

— Ce e...? Nu credeai că te

aud? Când ai ferestrele deschise te aud. Te-am văzut și interpretându-l, la peria de păr.

Mă imiți, cu un dans jalnic din anii 1980. Protestez:

— Eu nu cânt la peria de păr.

Îmi zâmbești neliniștit și îmi dau seama că a fost doar o metodă de a mă îndepărta de subiect. Singurul mod în care puteai s-o faci.

— E un deodorant, să știi. Și mă pricep la dat din buze.

— Sunt sigur că te pricepi, spui tu râzând.

Mă uit spre casă și îl văd pe Monday. Se uită la noi de la fereastra dormitorului. Când își dă seama că l-am văzut, se trage înapoi.

— Merge bine, spui tu.

Dau din cap.

— Azi e ziua cea mare, spun, apoi văd că nu înțelegi și completez: Expiră contractul.

Pari surprins, uluit.

— Măi să fie.

— Credeam că știi, și de aia muți masa.

— Nu. Mi s-a părut că așa trebuie.

Ne uităm la locul în care a stat masa. Iarba e culcată, iar unde au stat picioarele se vede pământul. Trebuie să refaci peluza.

— Ai găsit ceva? întrebi.

— Nu.

— O să găsești.

— Sigur.

— Ți-ai pierdut încrederea, dar ți-o recapeți tu, mă încurajezi.

Știu că nu sunt cuvinte goale, pentru că dintre toți tu înțelegi cel mai bine.

— Mulțumesc.

— Ei bine, a fost un an interesant.

Îmi întinzi mâna. Ți-o strâng și mă apropii să te îmbrățișez. Stăm îmbrățișați pe iarba din fața casei tale, în locul în care a fost masa.

— Nu mi-ai spus niciodată cu ce am greșit, spui tu încet. De ce te-ai supărat așa... Dar cred că știu.

Îngheț. Nu-mi dau seama cum ar trebui să răspund. A trecut multă vreme de când mă gândeam la tine ca la omul ăla pe care l-am urât atâta timp. Niciunul dintre noi nu se desprinde din îmbrățișare. E mai ușor pentru amândoi atunci când nu trebuie să ne privim în ochi. Îți simt pe piele răsufierea caldă.

— E vorba de sora ta, nu?

Inima îmi bate cu putere, și sunt sigură că poți să simți asta. M-a dat de gol.

— Îmi cer scuze.

La început sunt șocată că ți-ai cerut scuze, dar apoi nu mai urmează nimic. Îmi dau seama că nu de asta aveam nevoie de fapt. Ai petrecut un an arătându-mi că îți pare rău, că n-ai făcut-o cu intenție. Dar nu mai contează. Ești iertat. Mă desprind din îmbrățișare și te sărut pe frunte, apoi traversez spre casă.

Madra sapă cu furie în grădină. Țasta e și motivul pentru care ne mai certăm uneori. Monday mă așteaptă în ușă, îmbrăcat. Îți face cu mâna și îi răspunzi.

— Madra! strig. Florile mele!

Iubitule, de ce îl lași...?

Sapă la piciorul pe care mi l-ai cumpărat, cel pe care scrie „Miracolele cresc doar acolo unde le sădești“. Mă așez în genunchi să refac iarba, dar descopăr o cutie în pământ. Una din metal, ca un mic cufăr ruginit.

— Ce...? Monday, uite!

Ridic ochii spre el, așteptându-mă să fie surprins, dar deja știe. Se lasă și el în genunchi, și mă gândesc că vrea să mă ajute, dar îmi spune:

— Deschide-o.

Și o fac. Da, o deschid, Doamne, da.

Anul ăsta a însemnat pentru mine o metamorfoză. Nu pe

dinafară. Pe dinafară arăt la fel, poate puțin mai în vârstă. Pe dinăuntru m-am schimbat. Simt asta. Și pare ceva magic. Grădina este oglinda mea. Grădina mea, care până nu demult arăta ca un loc sterp, e plină de viață acum. Înflorește și prosperă. Ai putea spune același lucru și despre mine. Am pierdut ceva ce credeam că mă definește, și pare să fi fost carcasa unei persoane. În loc să încerc să o recapăt, trebuie să-mi dau seama cum aș putea fi eu însămi.

Lumea e fascinată de transformările rapide, de realizările umane sau de măiestria magicienilor. Cât ai bate din palme ceva se mută de aici dincolo. Dacă ai clipit, ai pierdut. Schimbarea mea n-a fost

rapidă, și adesea transformările lente pot fi dureroase, dar ele se petrec chiar și atunci când nu ne dăm seama de asta. Privim înapoi și întrebăm „Cine era persoana aia?“, apoi ne gândim: „Cine am devenit?“ Și care a fost momentul exact în care am trecut linia, în care o versiune a devenit cealaltă? Dar mulțumită încetinelii noastre ne amintim călătoria, ne dăm seama unde eram, încotro ne îndreptăm și de ce. Destinația poate fi complet necunoscută, dar suntem recunoscători pentru drum.

Asta n-a fost călătoria mea, n-a fost vorba doar de faptul că am căzut și un bărbat a venit să mă salveze, chiar dacă toate astea s-au întâmplat. Este vorba de tine și de mine, de căderea noastră și de

ridicarea anotimp cu anotimp, despre ce ni s-a întâmplat după ce ni s-a trântit ușa în nas. Nu știu dacă aș fi fost femeia de acum dacă nu erai tu. Și s-ar putea să te gândești că nu ai făcut nimic. Cei mai mulți oameni se gândesc așa, dar în viață nu trebuie să *faci* efectiv ceva pentru a schimba pe cineva. Poți pur și simplu să *fi*. Asta a fost reacția mea la tine. M-ai afectat. M-ai ajutat. Mi-ai oferit cea mai ciudată prietenie și ai plecat spre mine cea mai amabilă ureche. Mi-ai spus – chiar dacă te jenai s-o spui și erai probabil prea beat ca să-ți mai amintești acum –, într-una dintre nopțile lungi, întunecate și reci ale iernii, când stăteam la masă în grădină, că ai rămas pe-afară în frig, iar eu ți-am dat cheia să intri de

nenumărate ori. Pe atunci nu-ți răspundeam decât într-un fel, dar nu înțelegeam cu adevărat semnificația cuvintelor mele – tu mi-ai dat cheia interpretării.

La fel ai făcut și tu pentru mine.

Te-am ajutat să mă ajuți, iar tu m-ai ajutat să te ajut. Așa și trebuie să stea lucrurile. Altfel toată ideea ajutorului ar fi un nonsens. Întotdeauna m-am gândit că a primi ajutor înseamnă a pierde controlul, dar trebuie să permiți cuiva să te ajute, trebuie să *vrei* să te ajute cineva. Numai așa se poate întâmpla.

Transformarea din crisalidă poate dura săptămâni, luni sau chiar ani. A mea a durat un an. Și chiar dacă am devenit persoana care sunt acum, sufăr o

transformare și mai mare, una pe care n-o s-o recunosc decât atunci când, privind în urmă, o să întreb: „Cine era fata *aia*?”

Evoluăm în mod constant. Presupun că am știut asta dintotdeauna, dar tocmai din acest motiv mi-a fost frică să mă opresc. Ironia sorții a făcut să mă mișc cel mai mult atunci când în sfârșit m-am oprit. Acum știu că nu ne oprim niciodată cu adevărat, călătoria nu e niciodată încheiată, pentru că înflorim mai departe, așa cum i se întâmplă omizii, care, atunci când crede că lumea s-a sfârșit, devine fluture.

CECELIA
AHERN

răspunde la întrebări

Anul în care
te-am
întâlnit

Cecelia răspunde la întrebări

Cărțile tale se ocupă de niște subiecte foarte spinoase. Cum reușești să faci trecerea de la starea potrivită pentru lucru la viața de familie? Dacă te obsedează cartea când ești cu familia, cum faci să scapi de gândurile astea?

Copiii mi-au schimbat complet modul de lucru. Înainte obișnuiam să lucrez în general noaptea (și ziua, și noapte, și nu mă mai opream). Casa era și birou, așa că puteam să lucrez oriunde și scriam ori de câte ori

mă simțeam inspirată. După ce au apărut copiii mi-am luat un birou în afara casei, și merg acolo patru zile pe săptămână, de la 9.30 la 5.30. Orele de lucru sunt mult mai puține decât înainte, dar programul este mai ordonat. Înainte nu credeam că o muncă de creație se poate face cu program, în orele în care ești la birou, dar de îndată ce am intrat în noul meu birou mi-am dat seama că mintea mi se poate deschide foarte bine acolo, și poate merge în toate direcțiile de care e nevoie, lucru care nu se întâmplă în prezența copiilor. Uneori durează ceva până îmi scot romanul din cap după ce am plecat de la birou. Alteori sunt amețită, parcă sunt prinsă între două lumi. Dar când ajung acasă

reuşesc să revin cu picioarele pe pământ, pentru că trebuie să fiu prezentă alături de copiii, și asta îmi și doresc. Scrisul este evadarea mea, dar copiii sunt evadarea din evadare.

Ai publicat zece cărți în zece ani. Ce crezi că ai învățat despre tine și despre tine ca scriitoare în toți acești ani?

Am învățat atât de multe, încât nu prea îmi dau seama cum aș putea rezuma totul. Dar cred că cel mai important lucru pe

care l-am învățat este că succesul se datorează faptului că cititorii se regăsesc în personajele mele și trăiesc cu adevărat povestea cărții. Se simt conectați la ea în același fel în care sunt și eu, iar pentru a continua această relație și pentru a păstra cărțile într-o notă a realității crude – cum a fost *P.S. Te iubesc* – trebuie să pun suflet în fiecare cuvânt. Dacă eu în simt în profunzimea lui, atunci îl poate simți și cititorul. Am căpătat încredere. Scriu mai bine, și știu că încorpărarea are rolul ei: trebuie să mă limitez la ce are efect în cazul meu, lăsând deoparte ce are efect pentru alții. Am scris *P.S. Te iubesc* la masa din sufragerie, în pijamale, fără să mă gândesc că va citi cineva vreodată povestea. Și totuși,

povestea mea a ajuns în 47 de țări. Acum știu că indiferent ce idee sau ce personaj se naște în mintea mea, o să fie cineva, undeva, care a trăit ce scriu eu, iar în poveste trebuie să-i fac dreptate acelei persoane.

Cum crezi că s-a schimbat scrisul tău în ultimii zece ani?

Cum spunea Justin Timberlake despre ultimul lui album, e vorba de straturi. Există un strat al personajelor și unul al poveștii. Fac această distincție din ce în ce mai mult. Mai multă pulpă, mai mult suc – asta face povestea să fie mai bună.

Unde te vezi peste zece ani?

N-am nicio idee, desigur, însă mi-ar plăcea să continui ce fac. Unul dintre scopuri este să continui să scriu romane, dar vreau să rămân implicată și în film și televiziune. Dacă peste zece ani o să fac asta, iar copiii o să fie fericiți și sănătoși, atunci mă pot considera cea mai fericită persoană din lume.

